

CURIOZITATEA

VOLUMUL 8 DIN 200 | BANDA MUNCII

Oare cine pot deveni?

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Curiozitatea

Oare cine pot deveni?

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 8

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Curiozitatea : Oare cine pot deveni? / Marius Spiridon. -

București: Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-103-2

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu-Ionuț Mladin

Corectură:

Mihaela Dîscă, Alexandra Marcu, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Volumul 8 din Spiritonomics	5
Capitolul 1. Puterea nelimitată a curiozității.....	12
Capitolul 2. Fii curios cu viitorul inimii tale.....	34
Capitolul 3. Întrebările care schimbă lumea.....	57
Capitolul 4. Cum funcționează lumea?	78
Capitolul 5. Curiozitatea în relații	98
Capitolul 6. Explorarea posibilităților	117
Capitolul 7. Curiozitatea ca reinventare continuă	139
Capitolul 8. Curiozitate, creație, integritate	156
Capitolul 9. Curiozitatea ca energie a iubirii.....	168
Capitolul 10. Viața ca o călătorie a curiozității.....	183
Volumele Seriei Spiritonomics	198
Descoperă platforma Spiritonomics	201
Spiritonomics, un proiect Createrra	203

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 8 din Spiritonomics

Curiozitatea

Oare cine pot deveni?

Unul dintre cele mai fascinante lucruri în legătură cu spiritul uman este că este atras de ceea ce nu cunoaște și de ceea ce ar putea cunoaște. În momentul în care un om dobândește saltul de curiozitate, el capătă atracție față de întuneric, față de ceea ce este lipsit de hărți, de a cunoaște, a deveni, a descoperi. Omul îmbrățișează spațiul cuantic, devine un colecționar de posibilități.

Mare parte din aceste posibilități devin accesibile prin întrebări: *Oare ce se poate întâmpla? Oare ce va urma? Oare ce-i acolo? Ce se va lega în viața mea ca urmare a acestui lucru?* Pare că această curiozitate ar fi oarecum similară

curajului. În schimb, curajul este o evadare dintr-un univers al suferinței. Este puterea de a ieși în pragul porții și de a dori altceva decât tot ce ai avut până acum. Curajul este prima temelie. Și da, este poate un mic ingredient din curiozitate. În schimb, curiozitatea presupune că te avânți, într-un mod inocent, constructiv, creativ și dornic de acea transformare, fiind responsabil deja pentru prețul ce urmează a fi plătit pentru curiozitatea ta.

A fi curios înseamnă că ești conștient de prețul de a lăsa în urmă tot ce ai fost până azi și, mai mult, înseamnă că ai cu ce să plătești această evoluție. Evoluția se plătește cu resurse, timp, energie, putere, corp. Folosim acest corp extrăgând din el energia, iar pe măsură ce acest corp trece prin procesul natural de maturizare, îmbătrânire și, ulterior, moarte, această curiozitate, de fapt, devine ceea ce îl menține tânăr.

Dacă ne uităm la ce au în comun oamenii care au ajuns la o vârstă respectabilă, iar ochii încă le mai strălucesc și au dorința de a afla, de a căuta, de a descoperi, observăm că ei sunt oameni curioși. Vom avea ocazia să intrăm în profunzimile curiozității și să descoperim ce se întâmplă cu un om atunci când evoluează la nivelul curiozității.

Opusul curiozității este ignoranța, poate chiar resemnarea. În general, curiozitatea marchează pacea cu trecutul. Un om care face pace cu propriul său trecut începe să fie curios în legătură cu ceea ce ar putea urma, în timp ce unul care încă se mai află în trecutul său parcurge viața în

resemnare și ignoranță față de ceea ce ar putea să meargă diferit: *Ce rost mai are să merg la sală când eu deja știu? Ce rost mai are să mă mai abonez la sală când eu știu deja că nu mă voi duce? Ce rost are să mai iubesc când eu știu cum se va termina? Ce rost are să mai promit când eu știu cum ar putea decurge lucrurile?* Această resemnare, această ignoranță va fi adresată pentru totdeauna de curiozitate.

Un om curios strălucește. Strălucește pentru că merge prin lume cu ochii vii, cu sufletul tremurător și cu pielea de găină în legătură cu ceea ce este posibil în noile oportunități pe care și le asumă și are cu ce să le plătească. Un spirit strălucitor deține resursele interioare și responsabilitatea, pe care orice cititor o poate deprinde din volumele anterioare, de a-și asuma drumul curiozității. *Da, știu, sunt curios și sunt dispus să pășesc pe această cale. Știu că vor fi schimbate regulile. Știu că mă voi întâlni cu noi și noi perspective. Știu că va fi necesar să renunț la tot ce am fost.* Despre asta este acest volum și intențiile lui.

Intenția cărții este să dezvăluie puterea curiozității ca instrument al cunoașterii de sine și al explorării lumii

Când un om devine adaptabil, în sensul în care am discutat volumul anterior, și anume adaptabil nu ca formă de supraviețuire la mediu extern, ci ca formă de modelare a mediului extern pe baza a ceea ce conținem, se naște, dintr-un excedent al acestei discipline al adaptabilității, curiozitatea

în legătură cu ce pot deveni, ce poate lumea mea deveni atunci când eu dobândesc puterea de a o modela după chipul și asemănarea mea. Așa cum se menționa în pasaje biblice: *„Precum în Cer, așa și pe Pământ”. Și dacă eu pot adapta Pământul la felul în care văd în cer, în spiritul meu, ceea ce eu sunt, oare ce poate deveni lumea?*

Acest proces de descoperire al cunoașterii de sine îmi dă șansa să interacționez cu mine din viitorul care este posibil. Dacă până acum ne uitam la trecut și la prezent, curiozitatea are legătură cu a mă uita la cine urmează să devin ca urmare a transformărilor pe care mi le asum. Este o formă de a da citate din propriul viitor și, mai apoi, de a face acele citate reale pe Pământ, pe planetă, prin implementare.

Întreaga serie Spiritonomics a fost o formă de curiozitate pe care eu am experimentat-o în legătură cu ce se poate oferi acestei planete. Faptul că m-am lăsat curios, că m-am lăsat dus de această curiozitate, îmi permite să explorez tot mai profund în cunoașterea și spiritualitatea umană și, mai ales, îmi oferă acces la a crea linii de ghidaj clare pentru oamenii care devin interesați de aceste procese. Aceasta este prima mare intenție acestui volum.

**Să inspire oamenii să îndrăznească dincolo de limitele lor
și să fie deschiși către noi posibilități**

Marele confort, marele mit al confortului uman este cel pe care îl trăim în zona în care știm exact cum se vor întâmpla

lucrurile, pentru că ele sunt predictibile: *Le-am făcut și ieri și alaltăieri, le fac de când sunt mic*. Nu este nicio uimire în a merge pe două picioare pentru un om. De ce? O facem întruna, de la vârsta la care am început să mergem, la cât o fi fost, șase, șapte luni, un an. Însă puterea de a trăi acea tinerețe spirituală în care ești mereu curios, iar toate lucrurile pe care le descoperi sunt mereu noi, inedite, inovative dă vieții o permanentă energie de noutate. Este o formă în care, permanent, condimentezi viața pe care o trăiești să fie nouă. Iar această noutate continuă îmi dă ocazia să mă restructurez și îmi oferă acces la un nivel de vitalitate care îmi permite să abordez orice lucru, fiind lipsit de vârstă.

Una din marile descoperiri ale acestei perioade, pentru mine, a venit din curiozitatea în legătură cu realitatea virtuală. „*Și cum ar fi dacă?*” Multă vreme m-am uitat la ea ca fiind o descoperire a vremii: a apărut realitatea augmentată, a apărut realitatea virtuală, a apărut tehnologia cuantică. M-am descoperit gândind așa, fiind ignorant în legătură cu această tehnologie, până în ziua în care mi-am spus „*Oare pot să-mi propun să fiu curios?*” Și mi-am cumpărat un astfel de dispozitiv. În 24 de ore mi-am mutat biroul, pe baza unei simple curiozități, în lumea virtuală. Am mutat ceva ce, pe biroul meu, avea nevoie de loc, spațiu, timp și foarte multe cheltuieli, de exemplu, monitoarele necesare trading-ului pe care eu îl fac (iubesc lumea financiară, îmi place să fac trading). Având această tehnologie a realității virtuale, îmi pun o cască și intru într-un univers în care îmi îndeplinesc cu

pasiune curiozitatea, hobby-ul, plăcerea, bucuria, în timp ce am ecrane de jur împrejurul meu cu zero extra cheltuieli și 100% flexibilitate.

Permisiunea pe care mi-am oferit-o de a fi curios în această lume mi-a dat acces la posibilități nebănuite. Pot călători în locuri în care n-am mai călătorit. Pot să explorez trasee pe munte înainte să fi ajuns acolo. Pot să înțeleg senzații pe care le au oamenii care cuceresc Everestul și înfig acel steguleț sau leagă panglica pe vârful Chomolungma, pe Everest.

Așadar, curiozitatea mi-a dat șansa nu numai să renunț la gardurile zonei de confort, ci să le spulber. Curiozitatea și întrebările bine adresate ne dau șansa de a trece de la *„Sunt într-o singură posibilitate”* în *„Sunt într-un milion de posibilități, într-un miliard, într-o infinitate de posibilități”*. Iar în această carte vom parcurge procesul prin care oamenii se pot desprinde din a trăi în spațiul fizic către a deveni curioși în legătură cu spațiu cuantic, spațiul posibilităților, universul în care viața poate să meargă într-o infinitate de feluri și este treaba ta să alegi care dintre ele va deveni real.

Să ofere un ghid pentru a trăi cu autenticitate, deschidere și pasiune față de necunoscut

Una dintre trăsăturile principale ale curiozității, precum autenticitatea, inocența, este că oricare dintre posibilitățile pe

care le explorăm prin curiozitate ne dă acces la un citat din ceea ce am putea deveni în viitor. Și atunci când omul devine îndrăzneț în a accesa un viitor care poate să meargă într-o mie de feluri, se dezvoltă un fel extraordinar de a fi, și anume puterea de a alege din multitudinea de posibilități valabile pe cea pe care tu dorești să o acționezi. Nu-i de mirare că volumul următor se numește *Integritatea*: selectezi dintr-o mie de posibilități pe cea pentru care îți dai cuvântul.

Deodată, viața ta nu mai decurge într-un mod de tipul „*Asta e ce am avut și asta e ce am făcut*”, ci decurge într-un mod în care ai o plajă infinită de posibilități. Lucrez într-un spațiu cuantic în care viața mea poate decurge într-un miliard de feluri și îmi dau cuvântul pentru această variantă care mă onorează, pentru varianta în care sunt sănătos, conectat, iubitor, iubit, abundent, influent, plin de vitalitate. Îmi dedic viața acelor posibilități și, prin integritate, care este subiectul următorului volum, îmi dau acces la a onora posibilitatea pentru care am resimțit afinitate și conexiune, cea pe care o prefer. Iar această putere stă la temelia libertății de mai târziu.

Curiozitatea marchează o trecere imensă la un nou capitol din viața fiecărui om și a fiecărui spirit, și anume: „*Sunt ce mi s-a spus că sunt*” evoluează în „*Sunt ce am ales să fiu pe baza multiplelor direcții în care pot să merg*”. Omul, prin curiozitate, accesează infinitul. Și asta este ce se întâmplă în acest volum.

Capitolul 1. Puterea nelimitată a curiozității

Curiozitatea desființează pentru totdeauna zidurile existenței prin puterea minții. Mintea a avut puterea să creeze o zonă de confort în care totul este predictibil, totul este repetitiv și repetat deja de multă vreme, încă din copilărie. Mintea a avut puterea de a crea și paradigmele care o țin închegată și rațională, iar aici sunt cele patru paradigme, și anume: „*Am dreptate că lucrurile au mers așa*”, „*Am supraviețuit*”, „*Am control versus iubire*” și „*Arăt bine și nu arăt rău*”. Însă curiozitatea desființează toate aceste paradigme printr-un gest.

Omul nu se mai atașează și nu se mai identifică cu nevoile corpului său de a fi în siguranță, de a nu pierde energie și de a trăi într-un univers predictibil și dă șansa spiritului să ia conducerea. *Curiozitatea este trecerea omului la o lume spirituală.* De aceea, puterea nelimitată a curiozității vine din faptul că noi nu ne mai asociem cu locurile în care este călduț. Nu mai mergem acasă, la acel „*acasă*” definit drept a fi locul în care se află punga de pungi, ci „*acasă*” devine nelimitarea posibilă prin a explora viitorul pe care îl putem crea. Avem un miliard de variante în care poate decurge viitorul și astăzi, prin curiozitate, avem puterea de a alege acel viitor cu care vrem să ne asociem.

Curiozitatea vine la pachet cu arta de a pune întrebări. Devenim artiști în a cocheta cu citate din viitorul nostru: „*Oare*

cum ar fi să am resurse nelimitate? Oare cum ar fi să am acces la viitorul umanității prin munca pe care o depun azi? Oare cum ar fi ca, oriunde mă duc, să generez unitate și iubire și apartenență? Oare cum ar fi să am un corp care trăiește anduranță, sănătate, putere? Cum ar fi?” Aceste întrebări simple vor fi dezbătute în fiecare dintre capitolele cărții *Curiozitatea*. Totodată, vom deveni capabili să selectăm, într-un mod responsabil și integru, varianta din noi cu care votăm.

Curiozitatea este un proces electoral al spiritului uman. Votăm cu acea versiune a noastră pe care o declarăm câștigătoare în interiorul nostru. Iar acest lucru ne oferă acces la a fi întotdeauna nelimitați. Ne oferă acces la a fi ființe spirituale deținătoare de corp, mai degrabă decât corpuri animate de un spirit. Iar această distincție este enormă. Când omul trece de la „*Sunt un corp cu spirit*” la „*Sunt un spirit deținător de corp*”, acest nivel puternic de responsabilitate afectează felul în care decurge toată viața și totul începând de aici încolo. Este un salt de conștiință dincolo de care omul se uită în urmă doar pentru a degusta din izvoarele înțelepciunii sale. Curiozitatea este o putere nelimitată și vom afla imediat de ce.

Ce înseamnă curiozitatea ca stare de a fi?

Curiozitatea este o stare hibridă, un mix între mirare, confuzie și surpriză. Să mergi prin viața ta și să te lași surprins de detaliile propriei tale vieți presupune că ți-ai condimentat

viața cu oportunitatea de a nu ști ce urmează. Ți-ai oferit luxul evadării dintr-o viață predictibilă și repetitivă, dintr-o zonă a siguranței și a continuei dreptăți. Este un loc în care renunți la a putea să concluzionezi: „*Vezi? Am zis eu, am avut dreptate!*”. Este un loc în care întruna invalidezi tot ce ai fost, continuând să iubești ceea ce ai fost acolo. *Merg prin lume și doresc să nu am dreptate în legătură cu felul în care vor merge lucrurile. Vreau să fiu surprins. Vreau să merg prin lume cu o sprânceană ridicată, întruna. Pentru că am lăsat lucrurilor oportunitatea să nu confirme stereotipuri care m-au adus acolo.*

Curiozitatea este accesul direct la libertate. Este felul în care omul poate avea acces la feluri de a fi de mai târziu, cum ar fi optimism, acceptare, ca să nu mai zic de libertate sau spirit de glumă. Curiozitatea reprezintă felul în care o persoană marchează evoluția sa la un nivel în care votează cu sine. Votează cu ceea ce îi vine în cale, însă felul în care a călcat pe noua potecă din viața sa, pe noua sa posibilitate este răsărit din inocență și autenticitate. Practic, este un om ce se lasă ghidat de inima sa cu ochii închiși.

Aceasta este curiozitatea. Este felul în care arată viața când omul închide ochii și, cu mâna pe inimă, trece prin orice. În timp ce are o sprânceană ridicată de mirare, în timp ce este confuz în mintea sa în legătură cu schimbările ce vor decurge și felul în care le va gestiona, în timp ce este în inocență și are încrederea specifică unui copil că va ajunge în spații în care

Universul, Dumnezeu, Realitatea va continua să îl aibă în grijă și să îl protejeze.

Este curiozitatea un izvor al evoluției personale?

Eu cred că nu există evoluție fără curiozitate. Curiozitatea, spre deosebire de curaj, este puterea de a ieși fluierând pe poarta ta, într-o lume pe care nu o cunoști încă, știind că ești iubit și fiind dornic de noutate. Curiozitatea este accesul la evoluție, este izvorul evoluției dintr-o perspectivă în care tu trasezi direcția în care vrei să evoluezi. Dacă curajul reprezintă ghidajul pe care altcineva ți l-a oferit și îndrăznești să acționezi către a fi ca alții: *„Pot și eu! Oare eu nu voi reuși? Vreau să îndrăznesc! Poate pot pleca din spațiul care mă strânge deja în zona de confort...”*, curiozitatea este diferită. Ea reprezintă puterea unui om de a vedea viitorul desfășurându-se într-o mie de feluri și de a vota cu acel fel care îi îndeplinește visurile și obiectivele.

Curiozitatea mea, de exemplu, se declanșează ca urmare a listei de obiective pe care am creat-o. *În legătură cu ce este necesar să fiu curios acum că pe lista mea de obiective se află a scrie minimum 30 de cărți în acest an, 2025? Oare cum este nevoie să mănânc în așa fel încât să pot să-mi îndeplinesc obiectivele legate de anduranța și vitalitatea corpului fizic? Oare cum este necesar să relaționez cu oamenii pentru a mă bucura de iubire, respect, libertate, demnitate, autoritate?* Devin curios în legătură cu schimbările

pe care este necesar să le abordez, cu care este necesar să votez, pentru a putea aduce pe pământ ceea ce sunt în spirit. Practic, devin deschis, flexibil, mirat, confuz, curios și inocent în legătură cu stilul de viață pe care acest corp este necesar să-l trăiască pentru a reflecta dorințele mele la nivel spiritual. Curiozitatea nu mai este o concluzie. Curiozitatea este o premisă, este un izvor. Pornesc de la curiozitate și mă las în voia descoperirilor mele.

Cum să îmbrățișezi magia posibilității?

Una dintre cele mai mari provocări ale oamenilor a fost dintotdeauna de a fi prizonieri în teritoriul a ceea ce știm deja, într-o zonă în care avem dreptate în legătură cu ceea ce cunoaștem, de a trăi într-un spațiu în care deja știm cum va merge, deja știm ce se va întâmpla, deja este evident că lucrurile se vor repeta. Curiozitatea ne dă acces la a aborda viața prin această magie a nelimitării posibilităților pe care le putem accesa. Putem fi într-un miliard de feluri, e necesar doar să creăm viitorul.

Deja știm că tot ce suntem la acest moment reprezintă trecutul nostru. Însă cuvântul final îl avem de spus în legătură cu felul în care va decurge viitorul. *„Ce posibilitate pot eu îmbrățișa în așa fel încât viitorul meu să oglindească visurile mele? Cum vreau să acționez, prin acest corp, având în vedere că vreau să îmbrățișez, cu magia curiozității, o plajă largă de posibilități? Cum arată viața dacă aleg acest an să*

fiu athletic? Dar dacă aleg să fiu plinuț? Dar dacă aleg să fiu sedentar? Cum arată viața mea dacă anul acesta m-aș dedica muntelui? Dar mării?” Deodată am acces, prin curiozitate, la a interoga, într-o formă prietenoasă și prietenească, tot ceea ce pot eu deveni. Iar aceste întrebări îmi dau acces la un univers interior în care pot valida versiunea mea viitoare. *„Dacă aleg să fiu un om athletic în anul 2025, la ce oră e necesar să mă trezesc? Cum e necesar să mănânc? Cum e necesar să-mi organizez viața în așa fel încât să fiu prezent la sală sau în pădure pe potecă, la alergat? Cum arată odihna mea?”* Câteodată, nu mai este doar varianta în care vin de la birou, mă pun pe canapea și urmăresc emisiunea mea preferată cu telecomanda în mână, ci încep să mă joc într-un spațiu cuantic în care posibilități perfect îmbrățișabile îmi sunt disponibile. Iar acest mare dar, această mare magie, îmi dă voie să mă redefinesc în fiecare moment după cum simt. Îmi dă voie să mă sculptez întruna în forma în care vreau să devin. Și asta e miraculos în legătură cu Universul posibilităților: nu mai sunt un mănunchi de mușchi, tendoane și oase, ci sunt un mănunchi de posibilități și variante de viitor care sunt în totalitate la dispoziția mea.

Energia întrebărilor și puterea lor transformatoare

Instrumentul curiozității este întrebarea. Este capacitatea de a ieși din zona de a ști că așa vor decurge lucrurile. Este puterea de a înlocui punctul cu incertitudinea:

„Oare ce ar putea fi? Oare unde s-ar putea ajunge?” Dacă semnul punct la finalului propoziției arată o declarație că așa va merge, semnul întrebării manifestă curiozitatea. Oamenii încep să fie autentic interesați de felul în care realitatea ar putea decurge, nu numai în legătură cu propria persoană, ci în legătură cu semenii lor.

În momentul în care o persoană manifestă curiozitate în legătură cu o altă persoană, această curiozitate este debutul unui conectări. Este felul în care ascultarea se naște. Când te întreb, doresc să ascult. Inclusiv în fenomenul de interogare a propriei tale persoane. Te întrebi și dorești să asculți dintr-un alt loc decât cel al certitudinii: *„Oare cum ar putea să decurgă viața dacă eu renunț la o anumită activitate sau un viciu?”* Să spunem: *„Cum ar putea decurge viața fără țigări?”* Devin curios și încep să mă ascult și răspunsurile care vin nu sunt extrase dintr-o zonă a ceea ce știu, ci dintr-o zonă a ceea ce-mi doresc.

Felul în care ne conectăm cu viitorul nostru este adresând întrebări deschise variantelor de viitor ce sunt posibile pentru noi. Iar această artă a întrebărilor ne permite accesul la posibilități. Ne permite accesul la un spațiu în care certitudinea nu mai este o trăsătură, ci incertitudinea este cea care face loc transformării pe care noi o căutăm.

Așadar, în momentul în care punem semnul întrebării la finalul oricărei propoziții acesta denotă o formă de ascultare, o formă de a fi dispus la a asculta răspunsul posibil acolo. Chiar dacă este o întrebare adresată unei persoane din

exterior, chiar dacă este o întrebare adresată către noi înșine, este felul în care se naște ascultarea la debutul acestei experiențe numită curiozitatea.

Cum deschide curiozitatea uși noi în noi?

Toate realitățile izvorăsc în interiorul unei conștiințe. Tot ceea ce avem în viața noastră chiar acum a apărut ca urmare a consimțământului nostru cu acel spațiu. Tot ce este în jurul nostru a apărut ca urmare a faptului că ne-am întrebat „*Cum ar fi să...?*” și apoi am hotărât că așa vom alege. Așadar, în momentul în care ne manifestăm curiozitatea în lumea pe care o traversăm, semnele de întrebare cu care plecăm la drum vor da acces noutății. Noutatea este introdusă în lume prin întrebări.

Tot ce este vechi este urmat de un semn numit *punct*. Faptul că punem punct la finalul unei propoziții ne indică că am mai trecut prin acel lucru, că așa stau lucrurile, că așa au mers și așa vor mai merge. Întrebările ne dau acces la noutate, iar această noutate deschide noi ferestre. Odată ce votăm în acest proces de electorat spiritual cu răspunsul unei întrebări proaspăt adresate, noi creăm o nouă direcție de dezvoltare. Este o nouă fereastră, o nouă ușă, o nouă cale de acces. Este locul dincolo de care viața va decurge diferit.

„Oare cum ar arăta viața mea dacă acest proces numit seria Spiritonomics este dus la finalitate? Cine voi deveni eu? Cine vor deveni oamenii? Ce va deveni lumea în

care trăim?” Este o ușă nouă. Este o poartă către o nouă versiune a tot ceea ce eu sunt, a tot ceea ce tu vei fi, a tot ceea ce această lume va deveni.

Încrederea în procesul descoperirii

Puterea de a merge cu inocență prin curiozitate, de a avea încredere că ceea ce se va întâmpla dincolo de acest lucru nu te va pierde, nu este specifică unui om care trăiește în identitate, care se asociază cu zona de confort. Una din cele mai mari rezistențe ale oamenilor până la obținerea saltul de curiozitate este *„Mi-e frică să renunț la ceea ce am fost și la omul cu care sunt obișnuit să fiu. Oare ce voi deveni dacă îmi voi pierde această credință? Ce voi deveni dacă se va transforma realitatea în care trăiesc?”* Până la curiozitate, oamenii sunt protectivi în legătură cu ceea ce ei știu și este necesar să demonstreze întruna că așa stă acea treabă, acea situație.

Dincolo de curiozitate începe o nouă realitate. Este o realitate în care ai încredere că, dacă ai ajuns bine până la acest moment, cu siguranță vei continua să fii bine. Este încrederea în viitorul tău. Este încrederea în ceea ce îți garantează că viitorul te conține. Este un singur girant al acestei încrederi. O singură entitate poate semna că totul va fi ok în noile tale descoperiri: inima. Când inima se pune la masă și semnează că totul va fi bine, s-a terminat cu nevoia de predictibilitate, s-a încheiat regimul minții, iar omul

plonjează într-o realitate nou-nouță în care are încredere că viața este girantul necesar și suficient pentru ca lucrurile să decurgă așa cum a visat, așa cum a votat și așa cum urmează să acționeze. Iar universul acțiunii bazate pe posibilitățile alese este tocmai conținutul următorului volum, și anume: *Integritatea*.

Este important să îndrăznim să punem întrebări mari?

Până în acest moment, nu am văzut în lume oameni care să viseze mic. Nu am văzut pe cineva care să se trezească dimineața, să se pună pe marginea patului și să își spună „*Azi voi avea o zi mediocră, azi totul va decurge ca ieri, azi nu voi face lucruri mari, azi voi face banalități, stereotipuri*”. Nu am văzut o astfel de persoană, deși lucrez cu zeci de mii de oameni. În schimb, ceea ce am văzut este că, în mod natural, conținem în sufletul nostru mecanismul de a îndrăzni către vârfuri, către creste, către infinit. Oamenii visează. Universul n-a pus în sufletul nostru această opțiune, această posibilitate, această nevoie de a ne deschide aripile doar ca să existe acolo.

Așadar, în momentul în care acceptăm că suntem făcuți să ne adresăm întrebări mari și, ulterior, la finalul acestei cărți, înțelegând puterea curiozității de a transforma întrebările în alegeri, în mod evident dorim să ne fim călăuze în propriul proces de evoluție și să ne punem față în față cu întrebări ridicol de mari, bune. Eu, pentru a putea să mă

avânt într-un proces de scriere a 200 de cărți, pentru a crea nebuniile existente în viața mea, programe de leadership, imersiuni spirituale, realități în care oamenii să se regăsească în mijlocul naturii, locuri în care să existe speranță acolo unde speranța nu a mai fost, a fost nevoie să-mi pun întrebări mari. În principal, cea mai mare întrebare pe care mi-o adresez pentru a mă pune în acțiune este: „Cum ar arăta lumea asta fără mine? Cum ar arăta această lume dacă eu m-aș opri din ceea ce fac?” Și, dincolo de interviul propriei mele conștiințe m-am dus și am cochetat cu această întrebare în discuții cu oamenii din jurul meu: „Cum vezi tu viața fără acest lucru? Fără un program Puterea Trecutului? Fără un retreat Wisdom? Fără o colecție de cărți numită Spiritonomics? Cum ar fi viața fără Programul Leadership Createrra? Cum ar fi viața fără mine ca prieten?” La început mintea a încercat să pună piciorul în prag și să-mi interzică astfel de întrebări spunându-mi: „Te-ai smintit. Lumea te va crede arogant. Nu ai de ce să adresezi întrebarea asta. Este o nevoie a importanței de sine.” Apoi am ținut să devin curios în legătură cu posibilitățile ce apar acolo și am observat că inexistența mea ar cauza un gol imens în lume, iar apoi am înțeles că în această situație se află fiecare om. Fiecare om este necesar acolo unde este. Viața fără tine va fi foarte diferită când te extragi de acolo. Însuși acest proces este imposibil fără tine aici, fără mine aici.

Îmi doresc ca fiecare om să realizeze că Universul îi validează existența și viața îl dorește pentru că însuși

Universul este curios în legătură cu ce anume se poate întâmpla, ce posibilități noi și mari, ridicol de mari, pot fi acționabile ca urmare a prezenței noastre aici. Așadar, fă-ți obișnuința de a adresa întrebări imense, întrebări zdrobitoare, întrebări în fața cărora zona de confort își pleacă fruntea cu smerenie și acceptă tot ceea ce urmează a fi declarat posibil. Curiozitatea este steagul pe care îl înfigem pe vârful cel mai mare al îndrăzelii noastre. Curiozitatea este mai mult decât ceea ce poate deveni curajul.

Cum te conectezi la curiozitatea copilăriei?

Este o diferență foarte mare între curiozitatea adultă, care este mai mult o formă de sfidare a granițelor, și curiozitatea copilărească, care abordează viața nouă în mod inocent. Curiozitatea copilărească presupune că ești autentic interesat de ceea ce este acolo. Ești acolo pentru a scoate acel sunet care marchează curiozitatea, pentru a tresări. Copilăria și curiozitatea copilăriei tresare la fiecare nou pas, pentru că lasă să se dezvăluie spiritului uman lucruri inedite la fiecare moment.

Curiozitatea planificată, curiozitatea adultă este mai mult o formă de a pune sub semnul întrebării. Este o suspiciune antrenată: *„la să vedem, ce se mai poate întâmpla aici?”* este o formă de zeflemea. Însă curiozitatea copilăriei este un deschizător extrem de puternic de noi drumuri pentru că sunt zero așteptări la linia de plecare și sută la sută

descoperiri la linia de sosire. Este puterea de a păși într-un spațiu cu încrederea totală că fiecare nou metru parcurs conține noi și noi spații, noi și noi definiții, noi și noi perspective, ca să nu mai zic de noi și noi acțiuni.

Dacă ne uităm la un copil, acesta nu dezvoltă o preferință pentru a face ceva. Dependența încă nu a fost cultivată. Copilul are nevoie să descopere noi lucruri în fiecare zi: de două-trei ori se joacă cu o jucărie și deodată jucăria preferată ieri a devenit banalitatea zilei de azi. O pune pe un raft, o lasă acolo și este curios în legătură cu altceva. De aceea, în familia mea am implementat obiceiul de a dăruia jucăriile vechi pentru a face loc unor noi jucării. Copiii au deprinderea de a dăruia altor copii jucăriile care pentru ei odată erau noi nouțe, iar azi au devenit banalități.

În acest circuit al dăruirii poți face loc noutății și curiozității în legătură cu noi și noi posibilități. *„Am încercat acest tip de roboțel, de păpușă, de jucărie, de bicicletă. Mi-a ajuns, doresc ceva nou. Azi doresc, sunt curios, oare mă descurc fără roțile ajutătoare? Oare pot să merg cu viteză cu bicicleta?”* Și de acolo se naște puterea dăruirii. Copiii mei au obișnuința ca într-o anumită zi a lunii să strângă jucăriile care au devenit banale și să le ofere prilejul de curiozitate altor copii pentru care ele sunt nou-nouțe. Iar acest lucru face ca suflul vital, această stare de tremur în inima unui om să fie prezentă non-stop, să fii și să poți fi în disciplină cu acel murmur, cu acel freamăt, acea șoaptă a inimii care este

permanent într-o surpriză, într-o mirare, într-o anticipare a viitorului dintr-o formă a noutății.

Curiozitatea este cu adevărat accesul la o nouă lume. Și, deși se întâmplă în banda muncii, din care fac parte toate celelalte cărți pe care le-am scris până acum, inclusiv următoarele 16 volume, banda muncii presupune că îți pui corpul la treabă. Omul trăiește într-o eră în care corpul își muncește evoluția mai întâi. Curiozitatea este felul în care pășești cu încredere către ceea ce este posibil. Corpul tău îndrăznește ca urmare a unui spirit ce dorește o flacără aprinsă care să-l ghideze.

Practica curiozității în fiecare zi

În momentul în care avem dorința de a păstra această făclie aprinsă în sufletul nostru, această ardere sufletească a curiozității, a anticipării, a noutății, oamenii încep să devină interesați de a crea realități pe care nu le cunosc încă. Devin interesați să se avânte în conversații fără un plan. Imaginează-ți o întâlnire între doi posibili prieteni sau parteneri: cum ar fi să te întâlnești la clasicul restaurant cu o listă de întrebări pre-adresate, prescrise de acasă pe o hârtie, să te uiți pe acea hârtie și să citești *„Care sunt hobby-urile tale?”* și ulterior să intri în următoarea întrebare premeditată *„Oare cum ar arăta viața dacă noi doi am fi prieteni sau parteneri sau iubiți?”* În momentul în care scoți acest interviu regizat din viața ta și mergi prin lume, prin viață, prin relații,

prin circumstanțe, autentic interesat de ce-ți rezervă universul dacă îndrăznești într-o nouă direcție, acolo se naște acest freamăt al inimii, această șoaptă care prezice întruna lucruri pentru care merită să trăiești, lucruri care merită valoarea nereturnabilă a secunde.

Timpul nostru poate fi pierdut sau poate merita felul în care l-am pierdut. Timpul se va pierde oricum. Însă, în momentul în care noi alegem în fiecare secundă felul în care timpul dispare, felul în care se naște și a dispărut, acolo se spune că trăim o viață plină de pasiune și curiozitate. Dacă tot este să ne mutăm pe o linie între naștere și moarte fizică, nu ar fi natural să mergem fluierând și cântând pe această potecă? Curiozitatea, ca disciplină, este ceea ce ne dă voie să fluierăm pe această potecă. Să mergem pe o potecă complet necunoscută și să cântăm la fiecare pas, observând, admirând și absorbind noile peisaje.

Este un confort în a parcurge același drum de mai multe ori, ai încredere, te simți în siguranță, deja știi ce va urma după colț, deja știi peisajul, deja e degetul ridicat în sus să arăți ce urmează după următoarea curbă, știind că este acolo. Dar această viață nu conține pasiune. Această viață conține „*Am dreptate, am zis eu, știam deja*”.

Omul care devii, îmbrățișând curiozitatea ca disciplină, este o persoană în permanentă uluire de sine. Devii un om care trăiește cu sufletul la gură și zic asta dintr-o energie frumoasă, puternică, măreață și curată, a permanentei surprize.

Curiozitatea este locul în care surpriza se naște. Este locul în care mergi permanent mirat. Disciplina mirării o poate avea doar un om deconectat de la trecutul său, un om care acceptă viața cu ce vine și ce nu vine către el, un om care are încredere în viață că îi va livra ceea ce i se cuvine, ceea ce îi trebuie și ceea ce se aliniază cu obiectivele sale. Omul însuflețit de curiozitate merge prin viață cu pasul săltat. Dorește ceea ce urmează să vină, se avântă în ceea ce ar putea să apară. Și își adresează permanent întrebări. Aceste întrebări îi dau puterea de a avansa, de a îndrăzni, de a cocheta cu multiple linii de viitor din fața sa.

Un om cert, un om sigur pe el, un om care trăiește în zona de confort este loial unei singure linii de viitor, aceea pentru care și-a dat cuvântul. Un om spiritual însuflețit de curiozitate devine loial tuturor felurilor în care ar putea să decurgă viitorul, pentru că se regăsește în fiecare din ele ca fiind creator curios al unei noi realități. Este un călător universal, o persoană însuflețită de propria sa inimă, care abordează incertitudinea ca pe propria sa casă.

Încrederea acestui om stă în inima sa și nu în experiențele sale trecute. Acest om nu mai merge prin viață și spune „*Recunosc ce am mai trăit, trăiesc acum și sunt bine, știu*”, ci acest om este însuflețit de „*Am dorința să pășesc în ceva ce nu știu. Am dorința să mă avânt într-un loc nou nouț pentru a descoperi de ce sunt în stare*”. Normal că această curiozitate este mecanismul și motorul evoluției.

**Cât de mult poate să schimbe viața unui om
această frază: „Am dreptate” versus
„Nu am dreptate și sunt ok cu asta”?**

A avea dreptate este garanția copierii trecutului în viitorul tău. Dacă vrei ca lucrurile să nu se schimbe niciodată, să decurgă la fel este necesar să copiezi tot ce a fost în tot ce va veni, iar acest lucru se realizează prin fraza, mantra magică *„Am avut dreptate. Vezi, am zis eu că va fi la fel, voi face la fel și se va întâmpla la fel. Am știut eu”*.

**De ce există nevoia asta de a avea dreptate?
De unde pleacă, de fapt?**

La temelia dezvoltării spiritului uman, oamenii nedeveniți curioși încă se identifică în cea mai mare parte cu corpul lor. Acest corp are nevoia de a ști că, în următoarea secundă, va fi în continuare însuflețit, că următorul pas va fi predictibil, că va fi în siguranță. Nevoia aceasta de certitudine vine la pachet cu extragerea certitudinii din locurile în care tu ai văzut că știi cum vor decurge lucrurile, și anume din trecut. Singura propoziție care copiază trecutul în prezent și îl transformă în viitor este *„Am dreptate”* sau *„Am avut dreptate”*. Pentru că asta îți permite să identifici felurile de care ești atașat și cărora le-ai supraviețuit în trecutul tău și să le copiezi, prin invocarea în prezent și în viitor a acestei propoziții magice *„Am dreptate”* sau *„Am avut dreptate”*.

Dacă vrei să prognozezi cu certitudine viitorul, înseamnă că slujești zona de confort, iar procesul de copiere a acestor circumstanțe în vederea validării și a dreptății este un efect natural și direct.

Mai există un tip de a avea dreptate și acest tip presupune a fi curios în legătură cu o mie de feluri în care ar putea decurge viața, a alege cu inima pe cel în care te recunoști ca îndeplinindu-ți visurile, a-ți da cuvântul, prin integritate, că așa se vor desfășura lucrurile și, apoi, pe baza clarității și a viziunii, să înfăptuiești visarea ta despre cine vrei să devii. Este un alt fel de a avea dreptate. Acesta este despre a avea dreptate pe baza unei viziuni din viitor, a-ți urma viitorul, iar celălalt tip este despre a avea dreptate pe baza repetiției trecutului.

Iubesc să am dreptate în ambele feluri, după cum este nevoie. Când mă întâlnesc cu un urs în pădure, și m-am întâlnit deseori, e nevoie să am dreptate că pot și sunt un alergător rapid, pentru că la final de traseu, când s-a încheiat fuga, m-am pus în siguranță, am supraviețuit momentului și eu, și ursul. Însă atunci când acționez din viziune, dintr-un viitor în care eu am prevăzut posibilitatea de a mă întâlni cu ursul în pădure, este posibil ca într-unul din buzunare să am deja două, trei petarde, este posibil că am un pistol în holster sau o pușcă pe umăr, este posibil ca grupul de oameni cu care merg pe munte să fie mai mare, facem zgomot și astfel ne protejăm în avans de acea posibilitate. Cele două sunt diferite. În prima variantă, experiența este însoțită de frică,

reținere, rezistență și poate chiar frustrare când onorezi trecutul. A doua este însoțită de viziune, claritate, creativitate, joacă, unitate.

Curiozitatea șlefuieste experiențele, premeditând variante posibile de viitor și pregătindu-te pentru el. Experiența proprie minții și a zonei de confort cauzează fiecare dintre aceste experiențe întâmplare în trecut să se întâmple întruna, ca și cum ar fi azi aici. Este ca și cum ai merge cu ursul în fața ochilor, până ajungi să ai dreptate: „*Vezi? Am zis eu. A apărut până la urmă.*”

Accesul nostru este foarte diferit și din alte niveluri de vibrație. Accesul prin minte la a avea dreptate ne duce în zona de suferință, în banda sub 200, pe care nici nu o discutăm în seria Spiritonomics. Acolo locuiește frica, frustrarea, reținerea, stagnarea, sărăcia, boala. Prin curiozitate, avem acces la creativitate, la putere, la unitate, la inspirație, la planificare, la strategie. O altă realitate, un alt univers.

Este curiozitatea un început al reinventării tale? Cum?

Curiozitatea este dependența frumoasă și liberă de un viitor în care te reinventezi mereu. Curiozitatea îți dă posibilitatea să consideri, în fiecare secundă a vieții tale, că produsul care ai devenit nu este finit. În fiecare moment mă uit la mine ca fiind o operă în continuu proces de evoluție. Asta înseamnă că acest drum nu se termină niciodată. Dacă

vreau să definesc o viață plină de vitalitate și curiozitate către nou este necesar să renunț întruna că ce sunt acum reprezintă un produs final, să mă privesc permanent ca un proces în devenire, să nu pun o linie de sosire omului care pot fi. Curiozitatea este despre a ajunge întruna, a ajunge mereu la o linie de finish care permanent se mută. Să continui să mă declar satisfăcut că am depășit linia de sosire, dar să creez continuu o nouă linie de sosire, care reprezintă rezultatul procesului de curiozitate.

Așadar, reinventarea este o permanentă certitudine. Reinventarea este zona de confort a omului curios. Înțelegerea din start a faptului că a-mi pune întrebări în legătură cu tot ce urmează presupune să am disponibilitatea de a renunța mereu la vechile jucării îmi permite să fiu permanent într-un flirt cu posibilitățile mele viitoare. Să fiu într-o joacă și un dans cu tot ce aș putea fi ca urmare a reinventării mele. Cu tot ce presupune această reinventare.

Un prim lucru pe care îl presupune reinventarea este renunțarea la paradigma sau bias-ul de recență (recency). Recența înseamnă că felul în care s-au desfășurat lucrurile reprezintă, de fapt, felul în care urmează ca ele să se desfășoare. În momentul în care un om renunță la această credință, că felul în care a fost este și felul în care va fi, iar asta se întâmplă citind, parcurgând, aplicând această carte și provocările ei, practic, el deschide noi uși către viitorul său. Acolo devine capabil să cocheteze cu noi variante și noi posibilități, dar cel mai mult, devine predispus să dezbrace

veșmintele trecutului și acceptă noile haine, noua mantie a viitorului în care pășește în permanență. Felurile de a fi în care am fost devin parte dintr-o garderobă de care nu mai suntem atașați.

Imaginează-ți o persoană cu o garderobă infinită. Orice mi-aș dori în dulapul meu pot avea devenind curios, iar tot ce am avut poate constitui obiectul detașării mele continue. Pot renunța oricând la oricare haină din cele pe care le-am îmbrăcat pentru că sunt curios: *„Cum aș arăta în noile mele veșminte? Cum aș arăta în noile mele cuvinte? Cum aș arăta în noile mele fapte? Cum aș arăta înveșmântat într-o nouă realitate, zi de zi?”* Iar această putere a omului, de a fi nou în fiecare zi, apare doar ca urmare a întrebărilor curioase.

De aceea, primul pas și prima provocare a curiozității este următoarea întrebare. „Ești dispus să renunți la cine ai fost întruna și să descoperi cine ai putea să devii?” Și dacă da, fă o listă cu lucrurile din realitatea ta cu care ești perfect obișnuit, știi deja cum vor merge și renunță la ele. Știi deja cum va merge fumând zi de zi. Știi cum va merge stând pe canapea și uitându-te la televizor zi de zi. Știi cum va merge stând în vale și nu pe vârful munților zi de zi. Oare poți fi curios în legătură cu o nouă realitate? *„Cum ar fi să prind răsăritul de soare deasupra norilor? Cum ar fi să fiu într-un viscol și să-mi beau cafeaua? Cum ar fi o viață în care îmi aleg și îmi alternez viciile?”* Vicii sunt lucrurile care ne îndreaptă spre moarte. *„Cum ar fi să-mi alternez viciile? Să schimb și să*

transform, să fiu curios în legătură cu noi chestii? Oare pot deveni dependent de alergat? Oare pot deveni dependent de a avea răsăritul de soare pe vârful unui munte? Oare pot deveni dependent de prietenii care mă provoacă întruna să fiu și să aleg versiunea mea mai bună? Pentru că pe restul le știu. Le știu răspunsurile. Știu gustul unei vieți care întruna decurge la fel. Pot fi curios în legătură cu următoarele versiuni, știind că pot alege oricând ceva din garderoba veche și totuși fiind curios și autentic interesat despre oare cum arată viața în noi veșminte?” Îți propun această provocare să o îndeplinești înainte de a trece la capitolul următor. Toate aceste provocări vor fi foarte utile pentru a intra cu putere în ceea ce propune „Integritatea”, respectiv volumul nouă din Spiritonomics.

Capitolul 2. Fii curios cu viitorul inimii tale

Deja am văzut viitorul minții noastre cum arată. Ne dă acces direct și fără dubii la o lume în care deja am mai trăit. Intrăm cu ochii închiși acolo, știm deja unde este întrerupătorul, știm de unde pornim căldura, știm unde se află cana cu apă, știm tot. Nu ne mirăm. Este viața ca acasă. Dar, vezi tu? Viața ca acasă nu este în mirare. Nu este în descoperire. Nu este în niciun caz într-o uluire și un „wow” permanent.

Viața ca acasă reprezintă un set de coordonate perfect memorate în care regăsim citate din cine am fost. În momentul în care îți încredințezi viitorul inimii tale, garanția ce decurge din această formă de încredere este un „wow” permanent. Este acea permanentă spontaneitate și flow, este curgerea permanentă către visurile tale mai degrabă decât către achizițiile tale trecute.

Am un obicei permanent de a schimba mobila în casă, de a o reorganiza. O dată la 3-4 luni, inclusiv de Crăciun, înaintea sărbătorilor, am schimbat tot. Aceeași mobilă, n-am cumpărat nimic nou. În schimb, am schimbat ordinea, am transformat poziția, locația, până și felul în care covorul stă, totul s-a schimbat pentru o nouă energie, pentru această energie: „*E ceva diferit aici*”.

În momentul în care ești curios cu viitorul inimii tale, dispare certitudinea că viitorul îți va rezerva ceea ce a mai

fost deja și apare acea bătaie de inimă în plus, acea stare de anticipare în care te întrebi: „*Oare ce este posibil aici? Oare ce ar putea să apară? Oare ce-mi rezervă viitorul?*” Într-un spațiu în care deja am devenit responsabil, conform volumelor anterioare, și deja am conștientizat că spațiul nostru personal ne reflectă, noutatea este parte din propriul nostru spațiu.

Când suntem responsabili că este treaba noastră să aducem noutate, atunci înțelegem că al nostru corp este rezultatul noutății pe care am permis-o. Și dacă nu permitem noutate în viața noastră, prin inimă, atunci trăim într-un corp care stagnează și într-o realitate care a fost rulată deja de foarte multe ori, repetitivă. Deodată devenim interesați să dăm glas inimii. Iar în acest capitol asta facem. Explorăm viitorul din perspectiva unei inimi lăsate libere. Dezlegăm inima și o lăsăm cu trăire, iar asta invită corpul într-un spațiu al tinereții fără bătrânețe, într-o lume în care posibilitățile ne ghidează acțiunile corpului dincolo de felul în care trecutul ne-a ghidat doar prin ce a fost, către ce va mai putea fi.

Ce înseamnă să fii îndrăgostit de necunoscut?

Îndrăgosteala față de zona de confort este o iubire trecătoare. Orice lucru din zona noastră de confort este însoțit de sațietatea unei repetitivități și a unui sentiment de familiaritate care elimină această stare de descoperire. Însă atunci când îmbrățișăm necunoscutul ca fiind singurul spațiu

în care noi putem descoperi cine am putea deveni, începem să preferăm și să dorim să fim puși în situații necunoscute, să fim puși într-o diversitate care este crescută, accelerată de circumstanțe.

A fi îndrăgostit de necunoscut înseamnă a-ți da cuvântul pentru propria evoluție. Evoluția este imposibilă atunci când ești îndrăgostit de cunoscut. Este o relație mentală cu propriul tău trecut. Atunci când îți declari iubirea, îndrăgosteala față de ceva ce nu poți cuantifica, măsura încă va trebui să crești la nivelul la care să accepți, prin responsabilitate, ceea ce urmează să devii.

Așadar, a fi îndrăgostit de necunoscut promite și aduce cu certitudine propria ta evoluție. Paradigmele prin care ai ajuns aici nu coincid cu paradigmele prin care mergi de aici încolo. Tot ceea ce ai învățat, ai fost și te-a adus azi aici nu mai funcționează de azi încolo. Iar asta reprezintă ceea ce necunoscutul ne livrează, certitudinea că va fi necesar să transformi cine ești și să renunți la cine ai fost întruna pentru a continua viața.

Aceasta este curiozitatea, aceasta este evoluția și, mai mult, acesta este debutul libertății. Pentru că, dacă ne uităm la cea mai mare diferență între curaj și curiozitate este atașamentul. Curajul e atașamentul față de ceea ce vrei să obții, curiozitatea este detașarea completă față de destinație, este pur și simplu dorința de a explora în spirit de joacă, autentic, copilăresc, inocent.

Curiozitatea ca ghid în necunoscut: deși nu îl cunosc, am încredere că mă conduce acolo unde îmi doresc să FIU

Pe baza volumelor anterioare, *„Responsabilitatea în spațiul personal”* și *„Conștientizarea spațiului personal”*, noi realizăm că oriunde ne ducem este spațiul nostru, numai că spațiul nostru acum este împărțit în mai multe camere. Este camera *ca acasă*, acel loc în care se află punga de pungi și care marchează locul de odihnă al corpului și avem o altă cameră numită *nu știu ce se va întâmpla aici*. este camera în care ne permitem să riscăm, ne permitem să mizăm totul pe o carte. Nici nu știm care carte este, dar fiind în casa noastră și fiind a noastră, putem avea încredere că noi, știindu-ne pe noi, vom ajunge într-un loc frumos, care ne crește, mizând totul pe cartea care este în spațiul nostru.

Dacă validezi o prietenie, o iubire, o relație, un business, un aliment, o dependență, o băutură și tu ești cel care a validat nu te mai îngrijorezi de ceea ce îți rezervă viitorul, mergând pe mâna ta. De ce? Pentru că mâna ta a făcut cărțile în propriul tău spațiu. Nu din propriul tău spațiu a răsărit acea relație? Știindu-te pe tine cum ești, are rost îngrijorarea? Nu. Eu sunt cel care împarte cărțile în spațiul meu. Și asta este valabil la fiecare om. Înțelegând acest lucru, poți merge cu ușurință într-o lume în care ai încredere în tot ce va urma ca rezultat al curiozității. De ce? Pentru că este spațiul tău.

Omul capabil de curiozitate deja a devenit prezent că tot ce este în lumea sa îi aparține, iar tot ceea ce își dorește presupune creșterea spațiului personal. Și atunci, oare este deplasată această formă de încredere în curiozitate? Este provocator și de asta ne bate inima. Pentru că, deodată, nu mai suntem atașați de un fir în care viața ia o formă, un fel în care viața va decurge, ci avem un mănunchi de trasee pe care le putem parcurge, iar alegerea noastră, prin integritate, este cea care va hotărî încotro. Este debutul libertății de exprimare.

Curiozitatea reprezintă omul devenit complex, omul care are un cuvânt de spus, omul care dorește ca lucrurile să meargă și altfel. De aceea, în momentul în care ne eliberăm inima într-un astfel de spațiu, deodată, ne îmbogățim. Bogăția este o trăsătură a unui om cu inimă. Mă refer la bogăție în toate nivelurile. Abundența de mai târziu, pe care o să o discutăm în volumele ulterioare, este o trăsătură a unui om care are ceva de spus, are ceva de dat, are ceva de creat, un om care se lasă în voia sorții, în propriul său spațiu.

Cum abordezi noile experiențe cu deschidere?

În momentul în care omul începe să se identifice cu propriul său spațiu, el iese de sub incidența credinței că este doar un mic corp. Această detașare de propriul corp și asocierea adaptabilă cu tot ce poate realiza îi permite omului să înainteze prin viață deschis. Când tu te asociezi cu alegerile

tale și tot ce urmează să faci în legătură cu ceea ce spui, ce-ți asumi capeți puterea de a observa acest meniu infinit și universal. Omul are capacitatea de a vedea că viitorul ar putea decurge într-un miliard de feluri și doar el hotărăște în care din ele va decurge.

În acest moment, am la această masă cel puțin un miliard de variante, direcții în care aș putea duce conversația, feluri în care m-aș putea ridica de la masă să opresc ceea ce fac pentru totdeauna sau pentru doar câteva momente. Feluri în care aș putea să las lucrurile să decurgă în acest dialog și feluri în care aș putea să răspund întrebărilor tale. Iar această libertate îmi dă puterea de a fi în flow, de a fi într-o permanentă spontaneitate. Acest lucru, întâmplându-se în spațiul meu, îmi dă puterea de a fi deschis. La ce sunt deschis? La ceea ce propriul meu spațiu îmi rezervă. Pentru că, oriunde m-aș duce, mă întreb *„Oare ce fel de circumstanțe merită o persoană ca mine?”* Și, automat, mintea mă întreabă *„Dar ce fel de om ești tu?”* Și răspunsul apare: *„Sunt un om curios, puternic, clar, loial, un om abundent, conectat, un om care aduce unitate, apartenență, contribuție, care se implică și își asumă, care își dă cuvântul și face să se întâmple, sunt un om genial, inventiv, creativ, o persoană care aduce dragoste și afinitate în tot ce face”*. Automat, întrebarea naturală a minții este: *„Și atunci, poți fi ok cu orice s-ar întâmpla?”* Pentru că un om de genul acesta merită cele mai frumoase realități, merită ce este mai frumos în lume. De ce? Pentru că știu ce se întâmplă în jurul meu.

Doresc asta pentru fiecare. Doresc ca oamenii să se conecteze, prin curiozitate, la ce ar putea deveni pentru a crea o imagine de sine care merită totul. Și atunci când te conectezi cu un viitor ce șlefuește o imagine de sine frumoasă, verticală, puternică îți dai șansa la a alege acele acțiuni care te cresc și te fac un om frumos, care merită totul și orice. Deci iată cum, prin deschiderea la un viitor ce mustește de posibilități, tu poți alege ceea ce în secunda următoare îți va rescrie imaginea de sine la nivelul la care vrei să fii.

Curiozitatea este cel mai important instrument de șlefuire a unei imagine de sine cu care vrei să te asociezi. Dacă vreau ca imaginea mea de sine să conțină trăsături de genul *„merit orice, sunt abundent, lumea mă vrea, oamenii mă doresc, viața-i darnică cu mine”*, oare ce tip de viitor este necesar să aleg și în ce fel de viitor este necesar să pășesc, în legătură cu ce este necesar să fiu curios pentru a avea astfel de certitudini în sufletul meu acum? Și, deodată, din infinitatea de ferestre, se închid 99% și se deschid acele căi, acele porți către ceea ce îmi va rescrie spre mai bine imaginea de sine, în care merit orice și totul.

Curiozitatea este un act de sculptură interioară. Este a intra în acel bufet suedez gândindu-te la meniuri ca fiind ceea ce te ghidează spre corpul pe care dorești să-l deții. Curiozitatea sculptează spiritul. Bufetul suedez sculptează corpul.

Practica experimentării curiozității cu posibilitatea de eșec

Una dintre cele mai frumoase variante de a fi curios este să fii curios inclusiv în legătură cu eșecul total. De multe ori, merg pe vârful unui munte și iau în calcul și posibilitatea de a cădea într-o prăpastie. Iau în calcul și posibilitatea să mă întâlnesc cu un urs. Iau în calcul și posibilitatea de a fi trăznit pe loc, acolo. Bineînțeles, acestea toate, pe lângă paleta succesului total: să prind un răsărit perfect când mă trezesc dimineața să fiu deasupra norilor, să beau cafeaua perfectă pe verandă sau pe marginea prăpastiei. Sunt curios în legătură cu tot, inclusiv cu propriul eșec.

Un om care se reține din a-și imagina propriul eșec este un om atașat de trecutul în care a fost pedepsit pentru a greși. Eșecul este condiția esențială pentru succes. Un om nu poate distinge paleta de culori succes-eșec decât dacă își permite să cadă într-una dintre posibilitățile pe care le-a ales.

Pentru a putea avea succes în două-trei afaceri cum am acum, a fost nevoie să îngrop multiple acte de antreprenoriat. Am falimentat cel puțin zece afaceri până acum ca să pot să înțeleg nuanța fină între succes și eșec. Am avut mai mult eșec decât au avut alții încercări și asta îmi dă puterea de a fi experimentat, în timp ce sunt curios, inclusiv cu momentul în care nimic n-ar putea merge. Iar asta îmi dă dispoziția, cochetând și devenind confortabil inclusiv cu o variantă în care mi-am imaginat eșecul, rateul, moartea,

boala. Îmi permite să fiu detașat și generos cu mine. Pentru că am luat în calcul oricum și acele variante. Am fost curios cum ar arăta viața trăind într-un scaun cu roțile. Am fost curios cum ar arăta viața având o boală incurabilă. Am fost curios cum ar arăta viața iubind la maximum sau pierzând tot.

Permițându-mi acest tip de curiozitate în care am manifestat eșecul ca îndrăzneală a creativității mele, am înlăturat toate tabuurile ce încă mai aduceau aminte spiritului meu de cine am fost. Doar așa poți crea o relație trainică cu trecutul: permițându-ți să anticipezi că lucrurile ar putea merge și invers. Iar acest tip de generozitate cu propria ta imaginație și cu paleta de culori în care alegi să pictezi îți dă acces la liniște sufletească. Am luat în calcul și varianta în care n-ar merge și iată care a fost planul pentru acea variantă sau iată ce a trebuit să fac pentru a ajunge la un eșec iminent. Eșecul este esențial, este o posibilitate esențială.

Oamenii care au cel mai mare handicap în creativitate sunt cei care nu au căzut niciodată, pentru că ei nu își pot imagina decât că reușesc, iar în felul acesta devin atașați și, devenind atașați, elimină din procesul planificării, al strategiei, al recunoașterii în paleta de circumstanțe acele condiții și acele scenarii care fac parte din viața reală. În viața reală, noi întotdeauna ne ciocnim de alte viziuni, de alți oameni. Dar dacă iei în calcul posibilitatea să existe o viziune care este diferită de a ta, deodată te trezești liber, asumând și înțelegând că acel om are dreptul la propria viziune, în timp

ce tu o ai pe a ta. Și, iată cum, detașarea decursă din curiozitate devine un astfel de instrument.

Care sunt beneficiile explorării lucrurilor nefamiliare?

La debutul fiecărui an, iubesc să explorez calendarul meu, lucruri neîntâmpate încă, însă cu care am cochetat în imaginația mea, lucruri la care nici măcar nu știu că ajung cu certitudine. Poate acest corp va ceda până atunci. Poate o nouă pandemie va bloca agenda în acel moment. Poate oamenii din jurul meu nu vor mai fi în jurul meu la acel moment. Totuși, atunci când îmi permit să cochetez cu lucruri neîntâmpate încă, îmi dă ocazia să hrănesc variantele de viitor pentru care am preferințe.

Când cochetez la un viitor în care eu sunt pe scenă, cum voi fi în 2025, de cel puțin o sută de ori și voi avea undeva la două-trei mii de ore de scenă, mă întreb cum este necesar să mă hidratez, să dorm, cum este necesar să șlefuiesc procesul nutriției, ce tip de oameni este necesar să am în jur. Cochetând cu un viitor în care succesul este prezent pentru obiectivele pe care mi le-am planificat, eu am acces la acțiunile corpului meu de azi.

Curiozitatea în legătură cu acest viitor îmi șlefuește emoțiile pe care le trăiesc chiar acum. În momentul în care eu mă văd pe o scenă, cu o mie de oameni, într-un program cum ar fi Puterea Trecutului, și văd oameni aplaudând în lacrimi de fericire și eliberare pentru propriul lor viitor care devin

deodată posibil, emoția mea de azi în legătură cu acel succes este una de enormă împuternicire și responsabilitate. E treaba mea să ajung să declanșez acel viitor. Cum? Având azi un corp bine odihnit, având azi o minte și o inimă curată, caldă, calmă și clară, având azi persoanele pe care le iubesc și le apreciez cu mine, prezentul devine o încântare. Cochetând cu ceea ce se află acolo în acel viitor, el devine un act de joacă, iar acea joacă este la cârma sistemului hormonal ce gestionează corpul meu în această secundă, vorbind despre aceste posibilități.

Vrei să ai acces la cea mai puternică sursă de vindecare a corpului tău azi, acum? Cochetează cu un viitor în care ai succes. Alege din toate liniile posibile de viitor pe cele în care te vezi ca fiind de succes. Iar acel succes, rețrăit și vizualizat, permite corpului tău azi, acum, să secrete rețete hormonale favorabile vieții, vindecării, perenității, acelei tinerețe fără de bătrânețe.

Cum reduce curiozitatea rezistența la schimbare?

Rezistența la schimbare este expresia cea mai clară a atașamentului față de doar ceea ce se întâmplă. Când un om este rezistent la schimbare, declarația lui sus și tare este că poate merge doar așa și nu altfel. În momentul în care devii curios și încerci să explorezi variante viitoare în care lucrurile ar putea decurge și diferit, în care îți dai voie să evoluezi, să crezi, să te detașezi, să descoperi noutate, să o creezi, să

invoci lucruri inovative, sau, poate, să te lași afectat și schimbat de o anumită persoană, de o anumită situație ori circumstanță, să îți permiți să dai la o parte acea opacitate a sufletului și să te lași să fii transformat de oamenii cărora oricum le-ai dat influență în spațiul tău, lăsându-i prezenți acolo, atunci apare detașarea. Omul nu mai este rezistent la schimbare, ci o invită, o caută, o cheamă, o dorește, o vrea: *„Mă vreau schimbat și transformat de noile mele alegeri. Vreau tot ce vine cu ceea ce am ales și ceea ce va urma. Vreau ca influența oamenilor pe care i-am validat în spațiu meu să se răsfrângă în sufletul meu, aducându-mi acel aer proaspăt”*.

De multe ori, intrând într-o casă sau poate chiar în propria casă, spunem că vrem să aerisim puțin. Nu este lipsa de oxigen care-ți cere acel lucru, ci este lipsa de noutate. Vreau aer curat, proaspăt, nou și atunci deschizi geamurile și zici *„Da, altceva”*. În momentul în care aerisești propriul tău spațiu, permițând, validând, alegând și implicându-te în ceea ce găsește ușa deschisă pentru că tu ai deschis-o, ai acces la noutate fără rezistență.

Rezistența dispare prin curiozitate. Când ești curios, tu vrei să auzi răspunsul. Rezistența este o interdicție față de noile răspunsuri: *„Nu vreau să aud și altceva. Vreau să fie doar așa. Singurul fel în care poate merge, este cel în care sunt obișnuit și doar asta este ceea ce vreau.”* În momentul în care aduci curiozitatea în casa ta, spațiul tău este permanent aerisit.

Din momentul în care tu ai intrat în viața mea, pentru că eu am deschis ușa, oare nu este natural să doresc ceea ce urmează să devin ca urmare a influenței tale? Iar această întrebare este valabilă pentru orice om din viața noastră. Oare nu este normal să absorb și să visez și să vreau ceea ce e posibil, din momentul în care am deschis ușa și ești tu oaspete la mine, gazda? Oare n-am dorit, răspunzând acestei invitații și deschizând ușa, ceea ce urmează să rezulte ca urmare a acelor conversații, trăiri, experiențe, evenimente? Ba da! O gazdă renunță la rezistență când deschide oaspeților ușa din toată inima. Și atunci, acea ospitalitate devine o curiozitate, o descoperire. E ceva superb să deschizi ușa din toată inima. E ușa ta. E casa ta. E inima ta. E viața ta. *Vreau ceea ce au oaspeții de adus* - de asta deschid ușa acolo unde aleg să deschid ușa.

Cum transformăm disconfortul în creștere personală?

Disconfortul apare la oamenii care consideră că prețul transformării este prea scump. Disconfortul este acea senzație în care spunem „*Nu m-am așteptat să mă coste atât*”. Este acea privire dezamăgită a omului care a ales fructele pe care le-a dorit, le pune pe cântar, tastează prețul și spune „*Nu m-am așteptat la asemenea preț*”. Este un disconfort. Dar ce-ar fi ca eu să înțeleg că este treaba mea să mă bucur de ceea ce aleg și să creez mijloacele respective?

Iubesc să creez resurse care să-mi încurajeze comportamentele viitoare. Știind că voi parca mașina, știind că voi cumpăra o cafea, știind că vreau să călătoresc, știind că îmi doresc o nouă mașină, nu ar fi normal să lucrez la singurul domeniu care îmi permite această curiozitate, de a vedea cum e viața trăită în abundență? Și atunci, nu devine responsabilitatea mea să mă ocup de abundență? Că e vorba de abundență financiară, abundență de conexiune, de oameni, de calitate, de energie, de vitalitate, de posibilități, nu devine treaba mea, nu sunt eu responsabil să pot să pun pe cântar ceea ce vreau și să-mi permit acel preț? Pentru că altfel, dacă nu-mi asum responsabilitatea de a finanța energetic, spiritual, emoțional, financiar stilul de viață în legătură cu care sunt curios, oare nu devin eu reținut? Nu trăiesc în baza trecutului?

Oamenii care trăiesc în acest fel, își petrec mare parte din timp reținându-se din a explora ceea ce doresc. Și am să dau un exemplu concret: având în vedere că pe durata iernii consumul de gaze naturale și electricitate crește, ce-ar fi să mai reducem din consum, să dăm centrala cu un grad mai jos, să stingem luminile prin camerele în care mergem, să spălăm vasele cu mai puțină apă și mai puțin detergent, să reducem din stilul de viață? Când ești curios, felul în care abordezi aceste situații este: Cum este necesar să devin? Sunt curios oare cum ar arăta viața mea dacă aș avea resurse pentru orice? Cum ar arăta viața mea dacă aș avea bani pentru orice în avans, creând această abundență, știindu-mi

curiozitatea? Sunt curios: oare cu ce viteză ar putea merge o mașină nouă? Sau oare dacă beau acea cafea la acel preț, celebra cafea Kopi Luwak, care este foarte scumpă pentru că a fost trecută prin circuitul digestiv al unui anumit tip de mamifere, ce gust are?

Oare nu e responsabilitatea mea să devin curios în legătură cu locul unde aș putea să-mi transform disciplinele, paradigmele, potențialul, posibilitățile, mai degrabă decât să mă rețin din a accesa noutatea? Cea mai mare parte din oameni, înainte de curiozitate, se rețin din a deveni, temperându-și stilul de viață. *„Trebuie să ne încadrăm în buget”*. Dar ce-ar fi să cauzez un buget care îmi dă voie să fiu cine vreau să fiu? Și atunci, deodată, efortul se distribuie din a mă reține într-o mie de domenii și se transformă într-un efort nelimitat într-un singur domeniu. Cum este necesar să gândesc pentru a deveni acel tip de antreprenor care își poate permite tot ceea ce își dorește, tot ce își pune pe listă? Și nu am asociat cu a fi risipitor sau a fi superficial, ci, în continuare, cheltuielile se asociază cu noile posibilități pe care le-am onorat, le-am validat, le-am ales și le vreau.

Se schimbă calitatea vieții în momentul în care ești curios. Revine puterea acasă. Scepтрul se întoarce acolo unde este și tronul. Tu, fiind împărat sau împărăteasă în spațiul tău, iei sceptrul și spui *„Sunt curios cum mă va afecta această nouă trăsătură de caracter și ce influență va avea în sănătatea mea, în viața mea, în stilul meu de viață, în felul în*

care pot depune efort”. Devii curios, pentru că restul știm deja cum arată.

Cum folosim curiozitatea ca busolă în descoperirea potențialului?

În momentul în care un om își stabilește visurile pe care dorește să le onoreze, în momentul în care un om simte miros de potențial de creștere într-o anumită direcție, deodată, prin cuplarea curiozității, omul respectiv se întreabă, la început, la modul superficial *„Ce ar trebui să fac?”*. Asta este forma cea mai incipientă de curiozitate: *„Ce este de făcut?”*. Omul care a crescut puțin și a testat curiozitatea se întreabă la un nivel puțin mai profund: *„Cine ar fi necesar să devin pentru a putea să fac astfel de lucruri? Cum e necesar să modelez eu caracterul meu? Care e felul de a fi la care eu pot cupla pentru a ajunge să acționez așa? Cum e nevoie să gestionez riscul? Ce fel de om e necesar să devin pentru a avea un risk management de calitate în operațiunile de trading pe care le fac zi de zi?”* Și am descoperit câteva trăsături cu care am început să cochetez: să dau dovadă de răbdare, să dau dovada de decisivitate și, în mare parte, să fiu strategic într-un loc în care nu eram până atunci. Și atunci, mă întreb: *„Cum arată un om care e și strategic și răbdător și decisiv în cadrul tranzacțiilor de pe piața financiară?”* Apoi au venit răspunsurile: e un om care știe când și de ce intră într-o tranzacție, e un om care știe când și de ce iese, e un om care

e pregătit să nu aibă dreptate și să piardă o anumită sumă de bani ca fiind rezultat al unui risk management de calitate.

Până să fi cochetat cu aceste întrebări, să devin autentic curios de respectiva transformare pe care o vreau în viața mea, obișnuiam să pierd des. Din secunda în care am făcut aceste lucruri, n-am mai pierdut niciodată, nici măcar o dată. De ce? Pentru că am știut când intru și de ce. Am știut când ies și de ce. Și am știut că sunt dispus să pierd neavând dreptate. Am luat în calcul inclusiv eșecul. Din acel moment, n-a mai intervenit nici o lichidare, operațiunea de pierdere a banilor în domeniul piață financiară. De ce? Am fost curios. Curios în legătură cu succesul, curios în legătură cu eșecul și curios în legătură cu care este costul pe care sunt dispus să-l plătesc pentru a-mi onora ideea până la capăt.

Curiozitatea este un lucru frumos pentru că ne dă acces la noi și noi realități. Iar acest lucru reprezintă busola care ne orientează. Este capacitatea noastră de a ne conecta prin obiectivele noastre cu fiecare devenire necesară ca acea realitate să se manifeste în plan fizic. Busola reprezintă puterea de a vedea în întuneric spre ce obiectiv e necesar să mă îndrept și cum e necesar să devin pentru a fi aliniat prin intenție, faptă și obiectiv cu ceea ce poftesc în viața mea. Asta este busola curiozității: *„Oare cum ar fi dacă aș deveni omul care merită o astfel de realitate precum e acel obiectiv sau acea declarație mare? Cum ar deveni viața dacă eu aș fi un om răbdător, strategic, decisiv? Cum ar fi viața dacă aș fi un om puternic, clar, inspirațional, carismatic?”*

Ceea ce este foarte frumos în legătură cu această busolă este că, deși pare că este orientată pe direcția viitorului, ea transformă cine ești chiar acum, în sistemul hormonal, în postură, în calitatea limbajului, în calitatea relațiilor, în alegerile nutriționale pe care le faci, în alegerile ocupaționale, în calitatea anturajului. Deși pare că bate către viitor, transformă corpul și trăirile tale azi. Asta e puterea curiozității.

Oare cum arată un corp independent de nicotină? Cum arată un corp care este dependent de serotonină? De fericire? De melatonină? De claritate? Sau de vitalitate? Cum arată un corp liber de cortizol? Cum ar arăta dacă eu aș trece prin viață fără să trăiesc? De ce și această întrebare? Pentru că am luat în calcul încă 15 variante pe lângă cele planificate de mine, ca fiind potențiale. Am luat în calcul încă 15, inclusiv aia în care mor până să ajung să aplic. Am luat în calcul varianta că următoarele 192 de volume ar putea fi scrise de altcineva. Iar asta îmi dă liniștea că ceea ce am de oferit pentru umanitate ar putea fi continuat și finalizat. Am luat în calcul varianta aia. Iar acest lucru, această curiozitate, îmi oferă azi puterea de a da tot chiar acum, având în vedere care ar putea fi ultima frază pe care o rostesc. Este puterea de a fi cu atâta pasiune în mijlocul actualei propoziții.

Cum să vezi oportunități în orice provocare?

Atunci când ești curios în legătură cu variantele de viitor pe care tu dorești să le onorezi, fiecare posibilitate îți oferă o anumită devenire, fiecare posibilitate îți oferă acces la un nou fel de a fi, la un nou set de acțiuni, la un nou set de rezultate. *Sunt într-un anumit fel, ceea ce înseamnă că voi face într-un anumit fel și voi avea un anumit rezultat.* Această plajă de posibilități, creată prin curiozitate, îți dă acces la a privi viitorul ca o șansă de a fi în orice fel dorești, ca o șansă de a aborda viața și viitorul cu un maximum de generozitate.

Mai mult, îți dă acces la a vedea fiecare lucru care apare în viața ta ca o oportunitate. De exemplu, simpla vizualizare a eșecului de a mă întâlni cu un urs pe durata unui maraton în munții în care alerg este o oportunitate pentru mine de a mă pregăti în avans, atât la nivel fizic, anduranță, rezistență, cât și la nivel instrumental. Voi lua la mine cele necesare: probabil un spray, probabil o petardă, probabil o armă. Îmi va da ocazia, oportunitatea ca azi să mă pregătesc în avans, în mod strategic, pentru acel lucru. Deci, iată cum, fiecare posibilitate la care eu am acces în spațiul cuantic, generat de inima mea, mă va pregăti acum să devin ceea ce va trece cu succes prin acea posibilitate. Deodată, lumea nu mai este plină de blocaje, lumea nu mai este plină de bariere și ziduri, ci lumea devine o abundență totală de oportunități de a deveni în feluri foarte diferite. De ce? Pentru că mi-am permis curiozitatea de a vedea cum ar putea merge acea

situație, cum ar putea merge acea relație, cum s-ar putea schimba viața mea ca urmare a felului în care decurg lucrurile cu adevărat.

Și între acest act de curiozitate și acea realitate, manifestându-se în plan fizic, stă într-un singur lucru: volumul nouă al seriei Spiritonomics, „*Integritatea*”. Între mine, ca un mănunchi de posibilități infinite, și realitate, ca o serie de obiective pe care le am, stă doar cuvântul meu: îmi dau cuvântul că acel lucru se va întâmpla. Următorul volum va fi de o putere imensă, pentru că are darul de a transforma simpla curiozitate în legătură cu ce ar putea fi în certitudinea rezultată de ce va face corpul meu în legătură cu acea posibilitate.

Extinderea zonei de confort îți dezvăluie cine poți fi

Una dintre provocările care m-a trezit la curiozitate a fost o simplă afirmație pe care am auzit-o pe casa scării în bloc, atunci când eram mic, de la o vecină. După ce tatăl meu a murit, acea vecină și restul lumii se uitau la mine cu o oarecare compătimire și spuneau că *acel copil este lipsit de posibilități acum că nu mai are tată*. În momentul în care această persoană mi-a transmis asta, am intrat într-o suferință, am intrat într-o durere. *Cum adică? Nu am posibilități? Cum adică să nu am posibilități? De ce nu am posibilități?* Țin minte exact momentul, locul și cine a zis. Aveam vârsta de opt ani, coboram scările, mă duceam să bat

covoarele, persoana care a zis acest lucru era doamna Filimon de la parter, la blocul F2 din Galați. Și în momentul în care a zis că sunt un copil lipsit de posibilități, în interiorul meu s-a declanșat acea durere de a avea doar o singură șansă.

În acel moment a apărut pentru mine curiozitatea. *Oare pot și asta? Oare pot și cealaltă? Oare pot să fac acest lucru și acel lucru?* Atunci am devenit curios. În momentul în care devin curios în legătură cu ceea ce este posibil, această metodă de expansiune a spațiului meu devine disciplina de zi cu zi. Încep să extind spațiul meu întruna, întrebând: *Oare unde mă termin? Oare există vreun capăt la ceea ce pot fi? Oare există vreun zid de la care mi se spune că asta e tot ce poți deveni, întoarce-te acasă?* Din experiența mea de curiozitate nebună și complet nelimitată, nu am găsit niciun gard până acum. Nu am găsit niciun zid în care se mi se spună „*Ți-ai atins maximul, e timpul să te întorci la bază*”. Această posibilitate de a fi în completă și permanentă expansiune a spațiului meu personal, de a găsi permanent un nou vârf de munte și un nou șir de creste s-a transformat în pasiunea și hobby-ul de a fi curios. Se poate spune că sunt dependent de curiozitate.

Îmi aduc aminte cum, la un moment dat, urcam munții Bucegi cu fratele meu pe o vale renumită pentru dificultatea ei, se numește Valea Albă. Și am greșit traseul puțin: am intrat pe o versiune a traseului care mergea pe vârful Caraiman, mai degrabă decât pe valea dintre Caraiman și Coștila. Iar acea vale era un șir șapte sau opt văi, numite albișoare:

Albișoara Crucii, Albișoara Răsfirată, Albișoara Albă și așa mai departe. Pe măsură ce urcam cu fratele meu, am remarcat că nu se mai termina traseul. Urcam un vârf și apărea un nou vârf. Urcam un alt vârf și mai apărea un pisc și mai înalt. Și, la un moment dat, ne-am întrebat dacă se termină. Acolo pentru mine a apărut această definiție: curiozitatea este un munte fără vârf. Integritatea este un munte fără vârf. Evoluția este un munte fără vârf. Acolo am înțeles că sunt permanent un proiect de work in progress. Viața mea este permanent în proces de evoluție. Și m-am liniștit, pentru că m-a scos din cursa „*aici e sfârșitul, aici s-a terminat*”, m-a scos din acea așteptare a unei finalități în care să fiu declarat de cineva viabil, să fiu declarat un succes, să fiu declarat de cineva că sunt bine cum sunt.

Acolo, pe acea vale, la momentul la care aveam doar 16 ani, pentru mine s-a încheiat experiența lui „*țintesc să ajung la standardele trasate de alții*” și am rămas că singurul lucru care mă ghidează și îmi dă adâncimea orizontului – curiozitatea mea în legătură cu unde se poate ajunge. Este propria mea devenire, prin propriile posibilități pe care eu le trasez. Eu hotărâsc care este următorul nivel și pot alege să mă opresc, pot alege să continui, pot alege să mă întorc. Chiar și acolo, în acea intersecție, am din nou o infinitate de posibilități. Această experiență de a urca la o vârstă fragedă cu fratele meu Valea Albă din Munții Bucegi mi-a permis accesul la a înțelege infinitatea. Și de a fi ok că eu definesc destinația pe care o am, mai degrabă decât să mă orientez

după ce mi se spune că ar trebui să devin ca să corespund gurii lumii. Am început să devin curios în legătură cu următorul meu pas. Mi-a răsărit în suflet sămânța unui viitor pe care eu îl șlefuiesc non-stop.

Capitolul 3. Întrebările care schimbă lumea

Curiozitatea ține trena întrebărilor. În momentul în care auzim întrebări, iar aici mă refer la acele întrebări copilărești ce conțin inocență, conțin vulnerabilitate și, mai mult, ascultare, acolo deja putem estima că o persoană curioasă dorește să descopere noi lucruri despre propriul univers sau despre universul altcuiva. În acest capitol vom explora felul în care putem construi întrebări în așa mod încât să fim într-o descoperire permanentă a curiozității.

Puterea întrebărilor în procesul de cunoaștere

Spre deosebire de declarații sau enunțuri care se finalizează cu punct, întrebările ce vin înaintea curiozității, dând dovadă de potențial de ascultare, dorința și interesul de a auzi ceva diferit, din perspectiva omului cu care vorbești sau din perspectiva viitorului cu care cochetezi, au la bază puterea de a renunța la gândul și atașamentul că varianta de răspuns deja cunoscută e singura realitate posibilă. Întrebările nu apar atunci când oamenii sunt atașați. Acolo există deja certitudine: *„Așa va fi, am dreptate, o să vezi tu că altfel nu se poate”*. În schimb, atunci când un om dă dovadă de detașare și curiozitate, apare o putere imensă în interiorul lui pentru că el dă șansa lucrurilor să se întâmple și în alte feluri decât cele preconizate deja.

Indiferent că vin pe calea verbală, rostite de o persoană care a fost întrebată din curiozitate, sau că vin pe calea propriei gândiri sau a introspecției ca urmare a faptului că ți-ai adresat tu singur o întrebare, puterea acestor forme de explorare a realității este imensă. Pentru că atunci când nu știm cum vor decurge lucrurile, însă suntem curioși să aflăm, spațiul în care ne jucăm se numește *noutate*. În acest spațiu de noutate, puterea surprizei, puterea mirării, puterea anticipației sunt la izvorul formării de noi realități, noi perspective, noi abordări, noi paradigme.

Este important de înțeles de ce această putere este vitală în descoperirea noutății. În momentul în care un om este mirat, surprins, curios, el se află de fapt pentru prima dată în fața unei realități de acel tip. În general, mirarea nu apare de fiecare dată, ci doar o singură dată: atunci când intri în contact cu ceva pentru prima dată. Când un om intră des în contact cu ceva pentru prima dată, el intră în categoria oamenilor exploratori, aventurieri.

Există oameni care nici nu mai țin minte ultima dată când au intrat pentru prima dată în legătură cu ceva. Și acest lucru ne spune despre realitatea lor că este poate stagnantă, poate constantă sau poate predictibilă. Ei trăiesc în zona de confort. De asta, o întrebare relevantă care apare la acest moment este *„Când ai făcut ultima dată ceva pentru prima dată?”* Această întrebare te pune în legătură directă cu nivelul de curiozitate la care te afli, pe care l-ai tolerat în viața ta și cu care ai fost de acord până acum. Deși la prima vedere

este o întrebare jucăușă, consecința unei abordări autentice a acestei întrebări îți dă acces la a vedea cât de bine ai fost cu o realitate care nu s-a schimbat prea mult. Și începi să duci dorul noutății, începi să vrei mai mult. Ea stârnește curiozitatea în tine.

Deci, o întrebare bine adresată poate determina un om să se reconecteze cu propria sa curiozitate, poate determina omul să intre în acea bucurie a descoperiri că face zilnic ceva pentru prima dată sau să se auto-descopere că, de fapt, a încurajat întruna zona de confort ca fiind zona de pauză, zona de odihnă, zona în care predominant petrece timp cu el însuși.

Întrebările corecte deschid noi perspective

Pe baza modelului anterior, începem să devenim responsabili de a formula întrebarea într-un asemenea fel încât să ne permită să explorăm din ce în ce mai profund, mai adânc, domeniul respectiv. Există întrebări de tip „*da/nu*”: *Ți-e foame? Da/nu. Ți-e sete? Da/nu.* Imaginează-ți că am dezvolta abilitatea de a adresa întrebări într-o formă deschisă, care îndrumă către conversație, către ascultare, întrebări formulate din curiozitate, nu din spirit statistic. O întrebare statistică contabilizează răspunsurile sub forme care pot fi puse în tabel și, la final, facem un clasament. În schimb, o întrebare adresată din curiozitate intrigă creativitatea omului spre care o adresăm sau propria

noastră creativitate, dacă este o întrebare de introspecție, și ne permite să descoperim lucruri noi. *Oare cum ar fi viața dacă zilnic aș avea o activitate nouă?* Aici nu mai putem veni cu „da” sau „nu” și putem deja să observăm starea de anticipație, starea de emancipare, starea de „vreau să testez, să văd, sunt curios. Dacă aș face zilnice ceva nou m-aș simți nou, m-aș simți în suflete, aș simți o stare de vitalitate, m-aș simți poate ușor dezrădăcinat zi de zi, dar permanent dornic de a explora noutatea”. Iată cum, din start, acest simplu principiu de a adresa întrebări deschise cauzează, în dialogurile noastre cu semenii noștri, roade pentru curiozitatea noastră. Nu cred că noi întrebăm o persoană pentru un „da” sau „nu”.

Un om dornic de ascultare nu se mulțumește cu două litere. Un om dornic de ascultare dorește să se dezvolte prin ceea ce ascultă, prin ceea ce aude, dorește să împingă, peste marginea prăpastiei, propria sa zonă de confort și cine a devenit el din perspectiva caracterului, pentru a descoperi următorul nivel și următorul stadiu de evoluție. Așadar, atunci când adresăm întrebări care sunt transformatoare de perspective, e necesar să fim strategici și, totodată, primitivi cu răspunsul acelei persoane pentru a cauza transformarea pe care o dorim.

Eu definesc cea mai mare parte din întrebările care sunt închise și atrag răspunsurile de tip „da” sau „nu” ca fiind întrebări obtuze, evidente, care pornesc din a asocia răspunsul respectiv cu ceva din trecutul nostru. Practic, când

adresăm întrebări închise de tip „da” sau „nu”, noi anticipăm că răspunsul va fi într-o formă pe care noi am așteptat-o deja, iar atunci nu e mare mirare că ne va spune „da” sau „nu”. *„Am zis eu, am știut-o, vezi, nu știam eu?”*. Însă când ne permitem să ne lăsăm surprinși de ceea ce se va răspunde sau de ceea ce noi înșine ne vom răspunde când vorbim cu propria persoană, atunci avem acces la un univers de inovație, la un univers transformator de paradigme și perspective.

Această transformare de perspectivă vine din faptul că ne conectăm cu angajamentele oamenilor, mai degrabă decât cu problemele pe care noi le-am premeditat că ei le-ar avea. De exemplu: când o persoană din fața noastră ne spune că are o anumită problemă, să spunem problema confuziei, avem capacitatea de a întreba ce-și dorește omul respectiv. Am putea să întrebăm: *„Te doare că ești confuz? Da sau nu? E deranjant? Da sau nu?”* Dar ce-ar fi să explorăm în sufletul acelui om, dincolo de descoperirea asta inițială și să întrebăm: *„Ce-ți dorești tu de fapt? Cum îți dorești să te simți de fapt? Pentru tine, confuzia este ceea ce te macină sau te provoacă la momentul acesta?”* Și vom vedea cum ar spune: *„Îmi doresc din toată inima să fiu clar, să știu ce vreau, îmi doresc să explorez dincolo de ceea ce mă lasă confuz.”* Omul începe să se deschidă. De ce? Pentru că i-am dăruit ascultarea noastră, iar această dăruire apare sub forma unui semn de întrebare.

Semnul de întrebare marchează, pentru interlocutorul nostru, curiozitatea și disponibilitatea noastră de a asculta un fragment din ce se întâmplă pentru om, în propria lui lume. Și, în acel loc în care ne demonstrăm această disponibilitate de a îmbătrâni puțin alături de acea persoană, de a da acele secunde ireversibile și neregenerabile unui om, acel om răsplătește această ascultare și curiozitate cu o nouă perspectivă. Ne invită în sufrageria lui: *„Iată cum gândesc eu.”* Și acolo este bogăția de a fi conectat cu oamenii. Când spui *„sunt interesat de ceea ce se întâmplă în lumea ta”*, acea persoană, deodată, va zice: *„Hai la mine ca să vezi cum se desfășoară lucrurile.”* Acea invitație a fost validată ca urmare a disponibilității noastre de a oferi timpul. Această curiozitate, această ascultare nu poate fi măsluită. Nu poate fi prefăcută.

Un om care întreabă din complezență, din formalism, din plictiseală sau dintr-un spațiu procedural, va zice: *„Hei, ce mai faci?”*. Întrebarea *„Hei, ce mai faci?”* nu așteaptă răspunsul detaliat. *„Hei, ce mai faci?”* „Bine” și s-a terminat conversația. Însă, atunci când întrebăm lucruri mai profunde și suntem dispuși să plătim cu secunde noastre răspunsul celuilalt, persoana de lângă noi se simte nu numai intrigată de curiozitatea noastră, dar și dornică de a ne răsplăti cu perspective din propria sa realitate, din propriul univers.

Iată cum, întrebările formulate corect sunt deschizătoare de noi perspective, pentru că noi plătim prețul corect. Prețul corect pentru perspectiva ta e secunda mea. Dacă vreau să am acces la cine ești tu ca om, în sufletul tău,

este necesar să fii dispus să-ți plătesc intrarea la acest show cu secundele mele. Oamenii dezinteresați și indispuși, închiși la a oferi secunde semenilor lor, vor avea întrebări închise; oameni închiși în întrebări închise.

Ce înseamnă oameni închiși?

Omul închis este cel care nu este dispus să piardă nicio secundă cu răspunsurile tale. De fapt, nici nu îl interesează. Nu te mai întreabă nimic sau te întreabă o întrebare închisă. „Ești bine?” „Da.” Sau „Nu.” A construi întrebările potrivite este o artă. Întrebările închise, de obicei, se referă la spații și paradigme limitate. Întrebările deschise apar ca urmare a unei invitații într-un spațiu cuantic, nelimitat, în care nenumărate posibilități sunt premise și, pur și simplu, ești dornic să vezi cum a ales persoana respectivă de s-a ajuns la o asemenea conversație.

A adresa întrebări deschise manifestă interesul tău față de semenii tăi, dar mai mult, este o formă de cunoaștere de sine. *Sunt interesat de spațiul meu, de oamenii care mă vizitează în propriul meu spațiu. Ce se deschide din sufletul lor când sunt în preajma mea?* Când testăm experiențele oamenilor care vin în vizită la noi, avem ocazia să aflăm cum se simt în preajma noastră și, practic, asta e o formă de cunoaștere de sine, pentru că ne înțelegem pe noi înșine, înțelegem cine am devenit. Acest lucru ne dă acces la frumusețe, ne dă acces la adaptare, ne dă acces la

cunoaștere de sine și, nu în ultimul rând, ne dă acces la responsabilitate și dărnicie. Întrebările potrivite vin cu răspunsuri despre cine suntem noi ca oameni.

A învăța să pui întrebări autentice

Una dintre cele mai puternice forme de a adresa întrebări este aceea care conține întrebări dintr-o realitate care există. Întrebările fictive, presupuse, închipuite, întrebările referitoare la spații ce nu-și au realitatea ancorată în lumea fizică aduc confuzie. Un compliment e necesar să fie legat de ceva ce cu adevărat iubești și admiri la persoana de lângă tine. Complimentele care sunt făcute în legătură cu lucruri pe care nu le agreezi, complimentele de complezență, nu se conectează cu omul respectiv ca fiind o formă de admirație, ci duc într-un formalism distant. E necesar să admiri la tine postura ta, de exemplu, și să spun „*postura ta demnă mă inspiră să fiu un om mai bun*”. Iar chestia asta ajunge, pentru că eu chiar văd, admir, agreez și mă conectez cu felul în care tu stai acum aici. Am dat un exemplu din realitatea prezentă. Însă atunci când facem complimente în legătură cu lucruri închipuite, inexistente, această formă de curiozitate nu se activează, pentru că ea are nevoie de autenticitate ca să străbată prin spațiul său.

Una dintre regulile spațiului în care trăim este că autenticitatea străbate cu ușurință orice spațiu. Dacă vrei să ajungi la inima unui om, e necesar să fii autentic. Autentic

Înseamnă că ceea ce gândești și ceea ce spui se regăsesc în aceeași propoziție. Ceea ce tu gândești pe fundal și ceea ce tu rostești pe gură sunt identice. În momentul în care adresăm în acest fel comunicarea noastră, ceea ce spunem răzbate la inima omului, îi gădilă inima și o trezește la curiozitate, la profunzime, la dorința de conectare, la dorința de a crea. Când oamenii nu răzbat unul la celălalt este datorită întrebărilor inautentice, întrebări adresate din formalism, din obligație, din obișnuință.

Așadar, cea mai frumoasă formă de curiozitate este să fii autentic interesat de ceea ce se întâmplă în universul persoanei cu care conversezi. Iar ca să fii autentic interesat, este necesar să observi că acea persoană este în spațiul tău și vrei să știi experiența pe care o are când pășește în energia ta și în lumea ta. Înseamnă doar a fi o gazdă bună care primește cu drag oamenii în propria sa realitate și care va avea întrebări autentice.

Feedback-ul venit din ceea ce declară omul cu care comunică este, de fapt, un indicator al curățeniei sufletului tău și intențiilor tale. *Mi-e drag să te primesc în lumea mea și vreau să aflu cine sunt prin faptul că te am aici, lângă mine.* Și, automat, te voi întreba despre experiența ta într-o formă care să-mi spună despre cine sunt eu sau, mai mult, să-mi dea ocazia de a crește ca urmare a aceluia răspuns. Pentru că la o întrebare autentică răspunsul are doar puterea de a veni autentic. Este o provocare: provocarea de a invita acea persoană în a veni cu un răspuns autentic. Iar răspunsul

autentic pune în mișcare propria ta curiozitate, se întoarce circuitul și îți dă acces la a te întreba: *„Oare cum e necesar eu să devin pentru ca experiența acestei persoane să fie exemplară, să fie extraordinară? Cine pot deveni eu ca gazdă în propriul meu spațiu în așa fel încât acest om să aibă o experiență așa cum și-o dorește?”* Deodată, puterea vine prin responsabilitate și conștientizarea spațiului personal pe care le poți deprinde din volumele anterioare.

Deodată, responsabilitatea se întoarce la mine. Eu pot fi într-un fel anume ca realitatea mea să se întâmple în felul în care îmi doresc. Și pot alege să-mi asum responsabilitatea de a constata și conștientiza ceea ce se întâmplă în spațiul personal, iar apoi, prin adaptabilitate, care a fost tocmai volumul anterior, să cauzez modificarea acelei realități întruna care ne îmbină interesele, năzuințele, intențiile.

Curiozitatea ca punct de plecare pentru inovație

Inovația se naște ca urmare a faptului că oamenii care inovează lucrează permanent în noutate. Inovatorii lucrează în viitor, ei extrag lucruri practice dintr-un viitor în care nevoile prezentului sunt îndeplinite. Odată cu oamenii evoluează și nevoile lor. Iar când oamenii evoluează în prezent, nevoile lor se transformă. Când nevoile oamenilor se transformă, apare automat în societate necesitatea unor persoane care vin dintr-un viitor în care nevoile semenilor lor se îndeplinesc în prezent. Fără acești oameni inovatori nu este posibilă

crearea echilibrului în prezent. Atunci când anticipăm nevoile viitoare ale oamenilor și trăim într-un viitor în care acele nevoi sunt acoperite, satisfăcute prin bunuri și servicii de utilitate publică comună, presupune că noi avem acces la inovații.

Cum au ajuns acei oameni să scaneze viitorul în care oamenii zâmbesc fericiți că au nevoile îndeplinite? Din curiozitate. Am fost curioși. *Oare care este tipul de dispozitiv pe care, dacă l-aș inventa, nevoia persistentă de a rula și a depozita anvelope pe planeta Pământ ar dispărea?* O astfel de persoană și-a adresat o astfel de întrebare în Japonia și, deodată, a creat vehicule care stau pe perne electromagnetice, folosesc antigravitația ca formă de deplasare. Cauciucurile vor dispărea de pe fața Pământului în următorii ani. Vor dispărea și poluarea și suprafața mică la frânare. Mare parte din accidente vor dispărea. De ce? Pentru că se schimbă mediul pe care rulează un autovehicul, cel care ne transportă. Acest tip de curiozitate este ceea ce a cauzat prilejul de a inova.

Orice inovație stă la baza faptului că un creator a fost curios în legătură cu binele semenilor săi. În felul acesta, oamenii au putut extrage din acel viitor ceea ce astăzi îndeplinește nevoi care nici măcar nu s-au născut, încă sunt în fașă. Inovația este cu adevărat felul în care oamenii aduc viitorul în prezent, înțelegând nevoile maturizate sau în fașă ale oamenilor care trăiesc azi. Iar acest lucru poate apărea doar sub binecuvântarea curiozității.

Cum să îți antrenezi mintea pentru explorare?

Cea mai mare parte din actele de explorare este în sufletul și gândirea celor care au ajuns la ziduri și vor mai mult. Oamenii care au ajuns la marginea propriei lor realități ajung să devină interesați de ce ar fi după acel lucru, „*Cum ar fi dacă?*”.

În epocile trecute, era considerat că planeta Pământ are o margine și dacă insiști dincolo de marginea ei, cazi. Dacă mergi cu vaporul dincolo de marginea Pământului, cazi în Univers. Pe vremuri, dacă ar fi existat o dronă sau o formă de supraveghere a activității maritime, s-ar fi văzut cum oamenii merg dinspre port către margini și apoi se grăbesc înapoi. Ajungeau la un punct fix și se grăbeau înapoi. Punctul acela fix era denumit marginea zonei de confort, distanța maximă față de port până la care ei se puteau duce. Dincolo de acea distanță era pericol și era gândul că ar putea cădea de pe marginea Pământului.

Ulterior, a apărut curiozitatea. Oamenii care au fost dispuși să mizeze viața lor, credințele lor și perspectivele lor, să le pună pe masă și să parieze pentru o nouă realitate. Oameni care au zis: „*Sunt dispus să îmi pierd viața, să îmi pierd credința, să îmi pierd perspectivele pentru a descoperi ce se află dincolo de acest zid.*” Așadar, atunci când dorești să antrenezi acest spirit al exploratorului, tu îți antrenezi de fapt abilitatea de a pune sub semnul întrebării marginile propriei realități, de a lua în calcul: *Oare asta este tot ce pot*

fi? Oare ce aş putea deveni mâine? Oare dacă aş adăuga încă o trăsătură - încă un fel de a fi, încă un fel de a face, încă un fel de a avea - realităţii mele, oare ce aş ajunge? Oare dacă renunţ la această apucătură, acest obicei, acest viciu, ce poate fi posibil în noua viaţă? Ce tip de vârf montan pot accesa dacă libertatea pe care mi-o oferă plămânii în mişcarea mea este nelimitată? Oare cum arată viaţa explorând fără limitări fizice?

Acest tip de întrebări pe care oamenii şi le adresează devin, în timp, obişnuinţe. Iar obişnuinţa curiozităţii, de fapt, îi dă omului puterea de a pune sub semn întrebării toate gardurile pe care tot el le-a trasat cu o zi mai devreme. Fiecare lucru care azi e nou-nouţ, mâine va deveni fără îndoială noua zonă de confort. Un lucru care azi a fost nou-nouţ, mâine este parte din zona de confort. Este încorporat aproape instant în „*da, deja ştiu*”.

Multă vreme m-am întrebat cum este să traversezi o mare pe furtună, pe un catamaran, în timp ce sunt trăsnete, tunete, fulgere, valuri mari. Până am făcut-o. Apoi nu m-am mai întrebat. Am înţeles cum este. Mi-a plăcut. Deja este o banalitate. Am văzut: catamaranul este stabil, marea este agitată, îmi place foarte mult să înot în condiţii de genul acesta. E super. Dar deja nu mai este mirarea necesară. După a doua, a treia întâmplare, deja devine o banalitate.

Înţelegând acest proces, că fiecare nouă descoperire de azi este zona de confort de mâine, şi că fiecare zonă de confort de mâine este mirarea curiozităţii de azi, oamenii pot

înțelege că a disciplina curiozitatea, ca formă de explorare, îți permite să ai un spirit ager, deschis, un spirit de explorator, îți permite să trăiești viața în noutate, în pasiune și într-o vitalitate crescută. Iar acest lucru este neprețuit în condițiile unui timp limitat în care trăim în acest corp. Este cea mai mare valoare pe care poți să o ai pe durata vieții și anume: o inimă vie și zglobie pulsând de viață, ca urmare a curiozității continue, ca urmare a spiritului aventurier. Și asta este ceea ce se întâmplă cu spiritul unui explorator.

Energia transformatoare a întrebărilor „de ce?” și „cum?”

Cele mai scurte întrebări deschise sunt întrebările „De ce?” și „Cum?”. „De ce?” adresează latura rațională: *Care sunt motivele minții pentru care s-a întâmplat ceva? Cauze? De ce ai făcut a, b, c?* Inima nu se întreabă de ce. Inima nu se întreabă de ce a pornit la drum, ci inima se întreabă cum ajunge la destinație. Astfel, cele două aspecte ale noastre, identitatea și ființa, au două întrebări frumoase în legătură cu ceea ce urmează, ceea ce se întâmplă sau ceea ce s-a întâmplat.

Dacă mintea adresează întrebări specifice domeniului din spațiul pe care ea îl gestionează, și anume trecutul, întrebările ei vor apărea în această formă: *De ce? De ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat?* Și răspunsul vine cu motive din trecut: *Din cauza părinților, din cauza guvernului, din cauza*

banilor, din cauza, din cauza... În general, răspunsul este o formă de raționalizare și justificare. Pe de altă parte, putem aduce inima în echilibru cu mintea, care e o trăsătură extrem de importantă la oamenii care sunt și inteligenți, și sufletești, prin întrebarea „*cum?*”. Asta înseamnă să nu ne mai îngrijorăm „*cine am fost*”, „*ce avem la dispoziție*”, „*de unde am venit*” și „*ce ni s-a întâmplat*”, ci să adresăm întrebarea cu o curiozitate autentică în legătură cu felul în care ajungem la ceea ce dorim și visăm să devenim: „*Cum?*” *Cum pot eu crea o serie de cărți care va transforma, pentru totdeauna, perspectiva umanității despre spiritualitate?* Și răspunsul este clar, se regăsește în acțiunea de acum: prin programare, prin strategie, prin organizare, prin creativitate, prin spirit de echipă, prin abundență, prin cursivitate, prin flow, prin iubire, prin abnegație, prin hărnicie, prin muncă.

Întrebarea „*cum*” adresează domeniul viitorului, inima. Mintea adresează domeniul trecutului, motivele pentru care ceva se întâmplă sau nu se întâmplă. Aceste două întrebări sunt foarte puternice, chiar și adresate împreună sau succesiv. Vrei să afli perspectiva corpului tău fizic despre ceva? Întreabă „*de ce*”. Vrei să afli cum vede inima lucrurile? Întreabă „*cum*”.

Cum să cauți răspunsuri dincolo de limitele obișnuite?

Uitându-ne la nivelul la care se oprește imaginația noastră ca urmare a practicii obișnuitei, noi putem

descoperi cum am pus zidurile la o anumită distanță de casă. Acolo am setat limitele obișnuite care se mai numesc de fapt, și „*rezonabile*”. „*Rezonabile*” înseamnă „*așa face lumea*”. Când cineva spune „*fii, domnule, rezonabil*”, ce transmite el acolo? Fă, de fapt, cum face lumea și stai în normele, cutumele, obișnuințele lumii, în așa fel încât să faci parte din lume, să fii în ton cu muzica.

Însă atunci când dorim să explorăm dincolo de aceste fenomene, practic noi sondăm noutatea din spațiul nerezonabil. *Care este un lucru nerezonabil? Care este felul în care aș putea proceda în așa fel încât să merg dincolo de înțelegerea inițială pe care oamenii au legat-o de ceva?*, iar acolo, în acel spațiu, suntem nerezonabili. Este nerezonabil să alergi un maraton de 53 de km. Este nerezonabil să faci un traseu prin munte noaptea. Este nerezonabil să scrii o carte pe zi. Este nerezonabil să iubești din toată inima. Este absolut nerezonabil să ajustezi veniturile la cheltuieli și nu invers. E nerezonabil. Nu e ce ar face lumea. Lumea, în general, ajustează cheltuielile la venituri: având în vedere cât facem, este necesar să ne reținem din a cheltui. Este nerezonabil să spui că voi majora veniturile la nivelul la care să-mi permit orice. Nu e natural.

Folosind întrebarea minții, noi putem afla acele limite: *De ce sunt în această situație? De ce sunt în situația în care trebuie să închid lumina ca să nu plătesc prea mult la curent electric?* „*Pentru că...*” și, deodată, apare motivul, rațiunea. Apare limita anterior prestabilită. „*De ce?*” este o întrebare

foarte puternică Pentru că îți va arăta unde e pus steagul „*pe aici nu se trece*” în mintea ta. *De ce gâfâi când urc până la etajul 4 pe scări?* și apare limita: *pentru că nu merg la sală, pentru că nu am condiție fizică.*

Observarea acelor limite obișnuite ne dă acces la a putea explora nerezonabilul. Nerezonabilul ar fi: *oare cum ar trebui eu să mă port sau cum ajung la condiția fizică necesară ca să urc și să cobor scările de 3 ori și să mai vreau?* Și acolo începe răspunsul inimii: *E necesar să ajustezi dieta, e necesar să te trezești dimineața, e necesar să renunți la mâncarea toxică, e necesar să te odihnești cum trebuie, e necesar să te hidratezi cum trebuie.* Iată cum, într-o discuție cu mintea, inima a adus din curiozitate noi posibilități. Iar acolo rămâne integritatea care urmează: *Ce anume voi face să devină promisiune? Pentru ce îmi voi da cuvântul în așa fel încât acele scări, acea sumă de bani, acea iubire, acea prietenie, acea afacere să devină realitate fizică?*

Când pui la masă întrebările „*de ce*” și „*cum*” ai ocazia să descoperi granița dintre rezonabil, ceea ce face lumea, și nerezonabil, ceea ce înseamnă teritoriile de dincolo de credințele limitative, în nouitate.

Întrebările ca poduri către descoperiri majore

Pornind de la subiectul pe care tocmai l-am discutat, de a accesa realități nerezonabile, imaginează-ți că a fi nerezonabil este ca butonul de volum dintr-o mașină. Putem

avea volumul la rezonabil, putem avea volumul la nerezonabil. În acest spectru, în acest curcubeu noi avem ocazia de a determina mărimea promisiunilor noastre, precum și curajul, incisivitatea, curiozitatea cu care ne aruncăm în necunoscut. Putem să dăm foc la poduri sau la corăbii, însemnând că ne aruncăm cu atâta râvnă și dorință în necunoscut, încât nici măcar nu mai suntem interesați de ceea ce rămâne pe mal. *Voi înota până la următoarea insulă, nu mă voi întoarce de la cine am plecat. Atât de mult doresc realitatea pe care o vreau, încât nici măcar nu sunt interesat de scenariul luat în calcul de a mă întoarce la mal.*

Sunt foarte interesat ca Spiritonomics să ajungă la finalitate în următorul deceniu. Sunt foarte interesat să creez o cultură care să impactiveze educația copiilor, educația adulților, felul în care inteligența artificială gândește, să fie implementată în organizații, să fie implementată în case, în familii. Sunt profund interesat de aceste lucruri și de asta îmi adresez întrebări nerezonabile: *Cum ar arăta o companie care își construiește conștiința organizațională pe baza volumelor ce descriu valorile din acea companie? Să zicem, o companie are ca valori integritate, responsabilitate, curiozitate și determinare. Oare mixând acele volume și creând o conștiință organizațională, care sunt comportamentele pe care le vom regăsi în fiecare din procesele acelei companii?* În momentul în care ne permitem să sondăm în nerezonabil, să mergem la nivel mare, înalt cu întrebări de anvergură, atunci deschidem cutia inovației,

deschidem zona reinventării de sine, deschidem un nou viitor care nu poate să fie obținut pe cale rezonabilă, făcând lucrurile pe care le fac toți.

Cum să integrezi întrebările în viața de zi cu zi?

În momentul în care întrebarea este autentică, ea vine naturală în orice loc, pentru că își are rostul. Oamenii aleg momentul potrivit pentru întrebări atunci când urmăresc strategic, pe baza unui plan premeditat, un anumit interes și o anumită așteptare. Un om care e autentic și cu inima curată poate întreba orice, oricând. Aparent, vine de nicăieri acel lucru, însă acea întrebare aduce un aer proaspăt, la fel ca acțiunea care o însoțește. Așadar, atunci când noi avem capacitatea de a adăuga autenticitate, întrebările sunt binevenite oricând. Pentru că ele sunt acte de curiozitate, ele sunt acte de interes, cu dorința și disponibilitatea de ascultare, dar mai mult, sunt forme de dăruire a acelor secunde nereturnabile către semenii noștri.

În momentul în care un om trăiește viața de la un act de dăruire de secunde la altul, atunci el este binevenit oriunde merge. Pentru că resursa cea mai rară și-a înțeles în sfârșit scopul. O secundă nu are valoare decât dacă este dăruită. Dacă este teaurizată, e risipită. Doar o secundă dăruită are puterea de a deschide sufletul oamenilor. Restul sunt secunde condiționate, sunt forme de egoism. Atunci când noi avem capacitatea de a dăruir secunda în care adresăm

întrebarea, înseamnă că vine cu responsabilitatea de a asculta răspunsul pe baza curiozității ce a stat la sursa ei, în primul rând. Vrei ca întrebările tale să fie primite și să fie răspunse și secunda ta să aibă valoare? Dăruiește secunda curiozității tale și fii interesat profund de ceea ce omul din fața ta are de pus pe masă.

Întrebările curioase creează realități noi

Dorința omului de noutate stă doar în spatele întrebărilor noi. Adresând întrebări vechi, nu ai cum să obții realități noi. Așadar, curiozitatea aplicată în întrebările noastre către semenii noștri, către propria persoană, ne dă acces la a vedea cine este necesar să devenim pentru a putea să ne bucurăm de o realitate care s-a aflat pe lista noastră de obiective. Poate vom găsi un nou fel în care este necesar să gândim pentru ca al nostru corp să aibă o altă geometrie, alți parametri. Poate este necesar să vedem ce abilități noi ar fi necesar să stăpânim sau să explorăm pentru ca situația noastră financiară să se schimbe. Oare, pentru a accesa cantitatea de resurse pe care o doresc, e necesar să devin o altfel de persoană? Dacă da, ce fel de persoană?

În cazul meu, cu tradingul, am putut observa că am avut nevoie de răbdare, am avut nevoie de strategii și decisivitate. Și mi-am dorit. Cât mi-a luat? Trei ani, minimum opt ore pe zi, fără ghidaj, să explorez această disciplină până am stăpânit-o. Bineînțeles, la rândul meu am descoperit că,

În preajma unui mentor, aceiași trei ani se puteau reduce la șase luni. Dar mi-a luat timp să înțeleg că eu este necesar să devin acel mentor. În momentul în care ne dăruim acest timp, în momentul în care acceptăm și renunțăm la rezistența și protecția vechilor paradigme care ne-au condus viața de unde am venit și până unde am ajuns, cu toți parametrii dintre ele, abia atunci devenim dispuși să renunțăm la paradigmele care conțin vechiul din noi, să abordăm paradigmele ce conțin noul pe care-l dorim și să depunem munca dintre ele.

Așa se creează realități noi. Un spirit curios determină în corpul său dorința de a munci drumul până acolo. Și acel drum se manifestă prin întrebări. *Cum fac? Încotro? Care e următorul pas? Ce să devin? Tu ce crezi? Ce-mi propui?*

Capitolul 4. Cum funcționează lumea?

În general, lumea funcționează în baza nivelului de curiozitate la care se află. Curiozitatea este o clădire cu un număr infinit de niveluri: de la puțin către foarte mult, foarte sus. Lumea, în general, funcționează în baza curiozității sale și asta înseamnă cu cât mai mică curiozitatea, cu atât mai mare atașamentul omului respectiv față de zona sa de confort. Cu cât mai mare curiozitatea, cu atât mai mare nivelul de toleranță la noi realități, la noi paradigme, la schimbări frecvente, la transformări extraordinare.

În momentul în care omul are capacitatea de a regla liftul și circulația între aceste etaje, chiar pe durata unei anumite zile, acel om a descoperit sursa spiritului de explorator, sursa aventurierului. În momentul în care acest om începe să-și disciplineze puterea de a fi curios descoperă că, de fapt, felul în care funcționează lumea este prin capacitatea de a autogestiona intensitatea acestui foc. Focul curiozității determină cât de aproape stai de casă și cât de mult te arunci în larg. Oamenii curioși se duc departe de casă. Restul stau aproape de ceea ce pot cunoaște, pot defini și pot prezice. Între cele două trăiește lumea, între malul și largul acestui ocean al cunoașterii.

Fascinația pentru felul în care lumea este construită

În momentul în care începem să ne adresăm întrebări în legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul nostru, iar acele întrebări sunt din zona de inocență, apare fascinația. Fascinația reprezintă faptul că un om este interesat, în mod autentic, să înțeleagă cum funcționează lumea oamenilor din jurul său, în ce fel se desfășoară așa cum se desfășoară. Fascinația presupune a dori să adaugi perspectivelor tale ceea ce se întâmplă în universul oamenilor din jurul tău. E un lucru fenomenal având în vedere că oamenii din jurul tău oricum sunt în spațiul tău, așadar fascinația este o formă de iubire de sine, o formă de cunoaștere de sine prin care tu sondezi în ce se întâmplă în lumea ta și apoi ești fascinat de noua descoperire. Vrei o cale de acces la a iubi și a accepta cine ești? Devino fascinat de alegerile oamenilor din spațiul tău, din lumea ta.

A fi fascinat presupune mult mai mult decât doar interes și întrebări. A fi fascinat presupune să admiri faptul că se poate și în alt fel, să admiri nivelul de variație, de unicitate al universului, adică să ai respect și demnitate. Ca să poți să admiri ceea ce se întâmplă în sufletul unui om, este necesar să fii bine cu ceea ce se întâmplă în sufletul tău. Iar această formă de respect față de faptul că versiunile fiecăruia din jurul tău sunt posibile, sunt legale și merită să fie acceptate, iubite și respectate ca atare, îți oferă acces la a putea să te

îmbunătățești, să te upgradezi, să te reconstruiești, să te reinventezi întruna.

Lipsa de fascinație față de ceea ce se întâmplă în jurul tău duce către acea stare de indiferență, de apatie: *„Așa este viața, se desfășoară și nu e nimic de făcut în legătură cu asta.”* Fascinația, care se află la polul opus, reprezintă interesul despre cum ar putea gândi o altă persoană. Este dorința de a te pune în pantofii celui alt și de a admira lumea prin felul în care acel om a gândit. Este dorința de a încerca și a testa lumea, punându-te în pielea lui. Acest tip de explorare îți permite accesul la o energie foarte rară, despre care vom discuta mai târziu, și anume empatia și compasiunea. Punându-mă în pielea ta, pot înțelege cum ai gândit și ce perspectivă ai avut și, prin urmare, te înțeleg, iar înțelegându-te, mă pot conecta cu tine.

Diferența față de felurile arhaice de a te pune în pielea celorlalți, care veneau poate la pachet cu milă sau compătimire, este că această formă de fascinație nu presupune o judecată sau o etichetă, ci un act de profundă curiozitate și respect față de perspectiva celui alt. Atunci când descoperi această putere de a te pune în pielea celorlalți, ai acces la fascinație ca formă de curiozitate ce poate copia feluri de a fi. *Oare pot să fac și eu cum a făcut celălalt? Oare această paradigmă este pentru mine abordabilă? Oare punctul de vedere din care tu te uiți la lume este ceva ce pot să-mi însușesc?* Acest fel de a privi prin ochii celui alt îți dă un acces foarte rapid la a copia, a deveni și, mai mult, la a

practica ceea ce alți oameni sunt în jurul nostru. Fascinația este primul pas către inspirație: a te lăsa inspirat, a te lăsa ghidat, a te lăsa vrăjit, fără rezistență, ci cu încredere că acel om conține ceea ce ție îți trebuie. E o formă superioară de ascultare.

Cum utilizăm curiozitatea ca mijloc de a înțelege complexitatea vieții?

Pentru a putea înțelege această complexitate, este necesar să ne uităm mai întâi la simplitate. Simplitatea înseamnă că există doar o cale în care să se întâmple lucrurile, că doar așa pot decurge lucrurile, că *dacă nu merge așa, nu se poate altfel*. Iar asta este sursa atașamentului.

O viață complexă presupune să integrezi, în felul în care privești lumea, bucuria de a valida și universul celorlalți participanți la realitate. Și dacă fiecare dintre noi are un drept egal de a șlefui viața după cum dorește, dacă nu doar eu am acest privilegiu, dacă și tu, și altul, și toți au aceleași beneficii de a asculta realitatea într-un mod comun și colectiv, atunci înțelegerea complexității vine din conștientizarea acestui drept universal de a participa la această formă comună de realitate.

Înțelegând acest lucru, descoperim că viața este un lucru complex. Complex înseamnă că toți suntem participanți la o destinație comună, realitatea pe care o creăm este subiectul consensului dintre noi. Realitatea în care noi trăim a

rezultat ca urmare a faptului că noi toți ne-am dat consimțământul pe ceea ce dorim să creăm. Înțelegând această propoziție, aprinde acum televizorul și spune că politicienii sunt corupți. Înțelegând această propoziție, du-te acum și pune degetul pe hartă și spune că oamenii din zona aia de război sunt răi. Înțelegând acest lucru, adică natura consensuală a realității, du-te și spune că mâncarea pe care noi o mâncăm este de un anume fel, bună sau rea. Pentru că atunci când tu ești parte din realitatea consensuală care s-a creat, orice ai arăta cu degetul, te arată pe tine.

Curiozitatea de a trece dincolo de aceste lucruri va implica muncă: *Cum este necesar să devin pentru ca părerea mea să devină un trend pentru oamenii din realitatea în care trăiesc? La ce nivel trebuie să mă ridic ca spirit, ca disciplină, ca putere, ca nivel de comunicare, ca nivel de acțiune, în așa fel încât oamenii să fie curioși și dincolo de gard?* Deodată devine treaba mea să fiu un trendsetter, să fiu o persoană care inovează noi trenduri, noi direcții. Nu mai pot da vina pe ceilalți și nu mai este necesar să mă duc în lume să-i repar, ci, deodată, realizez că eu însumi, în numele grupului pe care îl reprezint, al umanității la masa căreia stau, am menirea de a deveni omul care va face diferența.

Această formă de curiozitate ne permite să creăm în lume abordări nerezonabile. Să ne ridicăm de jos, să ne scuturăm de praf și să devenim omul care va face diferența pentru comunitatea din care facem parte. În condiții consensuale, nu mai poți arăta cu degetul decât spre propria

persoană. Întreaga realitate este consensuală. Cu alte cuvinte, întotdeauna putem face o diferență. Rămâne să devenim curioși în legătură cu ce.

Explorarea legilor naturii și ale Universului

Absolut tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, în spațiul naturii, în mediul natural, în mediul înconjurător poartă pecetea acestei legi. Natura este curioasă. De aici a apărut și evoluția. Natura este curioasă în legătură cu speciile. Poate fi adaptare? Da, poate. Chiar și animalele de casă din jurul nostru sunt curioase în legătură cu noi mirosuri, în legătură cu noi lucruri. Dacă avem câine sau pisică, în momentul în care avem musafiri, acel animal va deveni curios în legătură cu ce se întâmplă acolo. La fel este și cu plantele și curiozitatea lor în legătură cu cât de departe se pot ridica urmând soarele. Această curiozitate este pusă în interiorul fiecărui organism de pe această planetă. Piscurile munților sunt curioase în legătură cu înălțimea. Pietrele aruncate într-un lac sunt curioase în legătură cu cât de jos se pot duce, cât de adânc.

Curiozitatea este întipărită în structura naturii. Regnul viu, mineral sau uman, toate stăpânesc această curiozitate. În momentul în care dorim să ne întrebăm despre cum putem aborda curiozitatea, calea cea mai simplă este să ne uităm cum face natura. Prima și ultima întrebare: *cum ar proceda natura? Cum procedează natura pentru ca o anumită formă*

de viață să devină virală, să se răspândească? Cum procedează natura în așa fel încât o anumită specie de ciuperci să crească? Prin ploaie. Cum ar putea proceda un om pentru a deveni viral între semenii săi, cu un anumit conținut, un anumit subiect, o anumită temă, un business, un produs, un serviciu? Să genereze ploaie. Să aducă și să ofere valoare oamenilor din jurul său, să fie o ploaie de conținuturi și valoare. Iată Spiritonomics. Cum ar proceda natura dacă vrea să ducă aluviunile în mare, să fertilizeze câmpurile sau albiile râului? Prin creșterea debitului. Iată că și noi ne putem întreba: Cum pot face să influențez mai mulți oameni? Să cresc debitul.

Toate răspunsurile noastre se regăsesc în răspunsul la o singură întrebare care se adresează mediului în care curiozitatea este permanent prezentă: *Cum ar proceda natura?* Orice întrebare ai avea, întreabă-te mai întâi pe tine însuși și notează-ți răspunsul: *Cum ar proceda natura?* Sau poate și mai simplu, *cum procedează dintotdeauna natura? Cum procedează natura pentru a schimba cultura de pe un teren? Pentru a alterna culturile?* Cauzează un anumit tip de afecțiune, de boală, care afectează toți copacii dintr-o anumită zonă, iar acei copaci mor și cresc arbori tineri în loc. *Cum este necesar să procedăm noi pentru a introduce discipline și obiective și direcții noi?* Este necesar să tăiem vechiul și să punem noul. Orice întrebare am avea, răspunsul se regăsește explorând întrebarea următoare: *Cum ar proceda natura?* Dintotdeauna natura e curioasă.

Cum să observi lumea cu ochii unui copil?

Unul dintre cele mai mari beneficii ale copilăriei este spiritul inocent. Spiritul inocent înseamnă să fii prezent la dorințele tale, să explorezi către un viitor stârnit de curiozitate în timp ce te implici în totalitate, fără a fi limitat de paradigme. Inocența își are sursa nu în lipsa de experiență, cum s-ar crede, ci în felul în care abordezi realitatea pe care dorești să o explorezi. Inocența înseamnă să abordezi dintr-un simț al observației. Inocența nu este un act de adăugare, este un act de primire.

Cea mai mare parte din oameni doresc să fie curioși adăugând judecata lor peste ceea ce s-a întâmplat. Iar această curiozitate, numită *curiozitate adultă, matură*, este lipsită de inocență și adăugătoare de judecată, de spirit critic, foarte folositoare pentru că vine dintr-un om care a avut numeroase experiențe în trecut. Ceea ce un copil face diferit este că privește realitatea pe care o observă cu curiozitate drept un cadou pe care îl primește de la realitate. Este ocazia de a-și îmbunătăți și de a-și crește experiența. Dorește să crească ca urmare aceluia lucru. Dorește să evolueze și să devină mai mare ca urmare a acelei explorări. Este o îmbunătățire personală. Absoarbe detalii din mediul exterior pentru a crește.

Pentru a sta în zona de inocență, este necesar să privești realitatea care se întâmplă în spațiu tău ca pe un cadou. Un cadou, când îl primești, te bucuri de ceea ce aduce

în viața ta. De unde și expresia „*calul de dar nu se caută la dinți*”. Primește realitatea așa cum se întâmplă, iar această curiozitate în legătură cu realitatea în care trăiești îți va oferi puterea de a fi în inocență. Cea mai frumoasă premisă a curiozității este de a te uita la lumea care se întâmplă în jurul tău din inocență, fără de critică.

Conectarea la detaliile subtile ale vieții

Observând realitatea așa cum este în plan fizic, tu poți să ai acces, ducând curiozitatea la următorul pas, la ce anume a stat în spatele creării acelei realități. *Oare cum anume a gândit cel care a construit acest studio de lucrurile sunt plasate în asemenea fel? Oare care a fost viziunea lui? Cum anume funcționează intențiile lui? De ce luminile sunt așezate așa? De ce această masă stă cum stă?* Curiozitatea ne dă acces la lumea subtilă, la lumea invizibilă, la spiritul care a născut această realitate.

Există curiozitatea de bază adresată lumii fizice, unde sunt curios despre ce anume se întâmplă și ce obiecte avem în jurul nostru. *Sunt curios cum funcționează televizorul, sunt curios cum se transmite sunetul prin microfon sau cum anume se evaporă apa din pahar în timp ce vorbim.* În schimb, există următorul nivel de curiozitate prin care explorăm spiritul și intențiile persoanei care a construit acea realitate. Asta înseamnă să fii interesat de oamenii din jurul tău, să te uiți la sursa lor: *Cine sunt ei ca oameni? Cum*

gândește creatorul acestui spațiu? De ce lucrurile sunt plasate așa cum sunt plasate? Este o persoană organizată, disciplinată, cu o imaginație foarte bogată, o persoană cu simț estetic, o persoană cu o creativitate imensă și totodată un om care dorește să fie înconjurat de alți oameni uitându-ne la numărul de scaune de aici. Accesul nostru la lumea subtilă se face întrebându-ne cum a gândit sau cum vede lumea omul ce a construit această realitate. Și este un beneficiu enorm de a înțelege spiritele din jurul tău, cum gândesc, cum privesc, cum acționează.

A găsi frumusețea în funcționarea cotidianului

Atunci când ai puterea de a opri judecata, de a sta în inocență, de a participa la ceea ce se întâmplă în lumea ta, activitatea de zi cu zi nu îți mai necesită latura mentală, și anume aceea de a critica, de a estima, de a evalua, de a judeca procesele din jurul tău. Ci, similar cu felul în care ești curios în legătură cu tine, inocența îți permite să fii curios și permisiv cu oamenii din jurul tău, să se întâmple după cum le pofteste inima. Acest tip de abordare permite accesul la cotidian ca la o sursă de frumusețe. Te uiți la oamenii din jur și, indiferent de activitățile pe care ei le întreprind, că sunt de vibrație înaltă sau joasă, poți găsi frumusețea în acel lucru.

Este frumos să vezi doi iubiți certându-se. Înseamnă că iubirea este prezentă și le pasă. Este frumos să vezi un om care rabdă de sete, pentru că înțelegi nevoia lui de hidratare

și dorința de a finaliza acțiunea respectivă înainte de a bea un pahar cu apă. Este extraordinar de frumos să vezi în activitățile cotidiene oameni pe care îi doare distanța, pentru că acolo se arată prezența iubirii și a dorului. Începi să devii conștient de realitățile subtile din spatele realității fizice care se prezintă acolo. Această capacitate de a găsi frumusețea în tot ce se întâmplă în viața cotidiană îți permite luxul de a folosi și mai rar mintea.

Mintea este utilă într-un cotidian în care e nevoie de supraviețuire, un cotidian care pentru tine se manifestă ostil, te pune în pericol. Și asta solicită nevoia minții de a proteja corpul și de a te ține în siguranță. Însă atunci când observi frumosul din jurul tău și acest lucru devine disciplină, vederea ta devine mai profundă și începi să vezi prin structurile fizice, în interiorul spiritului oamenilor, iar acolo descoperi o lume frumoasă. Această frumusețe, dusă la nivel de disciplină, îți permite ca oriunde mergi să ai puterea de a recrea, de a susține, de a reconstrui, de a unifica, de a aduce oamenii laolaltă sau, mai mult, de a determina inspirații, carismă, magnetism.

Deprinderea de a vedea lumea frumoasă este una dintre cele mai frumoase discipline ce decurg din curiozitate. Să nu te oprești din a explora persoana din fața ta până îi observi frumusețea. Să fii curios în raport cu ce este frumos la omul acesta. Asta e întrebarea pe care o poți adresa: *Ce este frumos la acest om? Ce anume pot admira aici? Ce anume este lăudabil? Ce anume este de iubit?* Toate celelalte

Întrebări sunt rezonabile, însă aceasta este nerezonabilă. De asta te invit să devină reflexul primei întrebării: *Ce este de iubit la omul care tocmai mi-a întins mâna ca un necunoscut și m-a salutat? Ce pot iubi din start?* Poate fermitatea străngerii, poate profunzimea privirii, poate verticalitatea spinării, poate bunul gust al hainelor, poate felul în care vorbește. Găsește ceva de iubit. Acest tip de curiozitate, de a căuta iubibilul din oamenii din jur, îți dă acces la o realitate cotidiană în care frumosul devine trăsătura fiecărei zile. Un om care trăiește într-o astfel de realitate, oriunde ar merge, este bine cu el, cu ceilalți și cu lumea pe care o creează.

Practica observației în conștientizarea realității

Observația poate fi de mai multe tipuri: este observația venită din așa-zisa sărăcie, în care mă uit la ce îmi slujește o anumită realitate și la cum pot să o fac să vină în beneficiul meu. Este realitatea în care privesc lucrurile din jurul meu, cât de utile îmi sunt mie acum că sunt aici. Și mai este un fel de a observa lucrurile prin care primesc un citat din felul în care a gândit creatorul acelei realități. Acel om mă invită în casa lui și îmi spune: „*Iată ce am creat în spațiul meu.*” Iar asta este o formă de dăruire.

Abordând perspectiva unei realități pe care o observăm ca o formă de dăruire, ca o formă de conștientizare a unicității celor care participă la această creație colectivă, noi avem ocazia de a dezvolta rapid

recunoștință. Pentru că fiecare lucru care mi se manifestă îmi dă ocazia să fiu recunoscător pentru faptul că fac parte dintr-o asemenea realitate. De exemplu: sunt recunoscător pentru ceea ce văd în realitatea din jurul meu, pentru că îmi inspiră profesionalism, bun gust, simț artistic și, mai mult, îmi inspiră succes în legătură cu alegerea mea de a fi aici, în acest spațiu, de a filma acest conținut pentru generațiile care urmează. Am dezvoltat recunoștință abordând realitatea prezentă prin practica observației, uitându-mă în jur, având deja disciplina de a pune frumusețe în ceea ce observ, având disciplina de a mă duce în lumea subtilă, dincolo de ceea ce văd ca obiecte fizice, în intențiile omului care a creat această realitate. Astfel, am ocazia să mă conectez cu propriul viitor care devine posibil ca urmare a alegerii mele de a fi aici și de a valida, la nivel consensual, în această comunitate ceea ce urmează să se întâmple. Pot observa cum viitorul pe care eu doresc să-l construiesc va avea succes, pentru că am invitat în realitatea mea aceste persoane care astăzi construiesc tot ceea ce se vede.

A fost treaba mea să privesc lucrurile în acest fel. Nu spun că acest fel de a privi lucrurile este rezonabil. Ceea ce spun eu este că e treaba noastră ca oameni să dezvoltăm aceste discipline. De asta vă provoc să nu treceți la următorul capitol din această carte fără a aplica câte ceva din provocările pe care vi le dau în propria voastră viață: du-te și fii curios în legătură cu ce e frumos în lume. Du-te și fii curios în legătură cu ce din sufletul omului a cauzat o asemenea

realitate. Du-te și fii curios cu ce poți primi doar observând realitatea, fără a o critica și fără a considera că este nevoie ca tu să o validezi ca ea să aibă dreptul să existe. Această formă de dărnicie cu propriul timp determină în oameni dărnicie cu propriile perspective și propriile paradigme. Și iată sursa înțelepciunii. Înțelepciunea ră sare din doi oameni conectați. Oamenii se conectează când eu sunt curios și darnic cu timpul meu și tu răspunzi cu timpul tău și insight-uri din lumea ta, cu perspectivele care te-au dus la a crea realitatea asta frumoasă în care m-ai primit.

Cum devine lumea mai vastă prin curiozitate?

Curiozitatea, fiind acea disciplină care mută întruna gardurile mai departe de epicentrul în care corpul nostru e localizat, este o strategie de expansiune. Curiozitatea este o energie extraordinar de expansivă pentru că întruna ne permite să ne uităm peste gardurile cu care ne-am obișnuit. Un om care nu este curios nu se uită peste gard, ci stă în propria lui curte și este interesat doar de ceea ce se întâmplă acolo.

Curiozitatea non-invazivă, cea inocentă, înseamnă a te uita peste gardul vecinului, dorind să înțelegi cum anume funcționează, ce este posibil acolo, care este perspectiva lui în felul în care a construit, în felul în care a plantat sau, mai mult, uitându-te peste gardurile propriilor paradigme să te întrebi cum ar fi viața lipsită de constrângerea banilor, lipsită

de constrângerea singurătății, lipsită de constrângerea iubirii. *Cum ar arăta o viață în care eu pot să-mi ridic nelimitat nivelul veniturilor la acel etaj la care absolut orice doresc este posibil în secunda respectivă? Oare cum ar fi să fac bani la ritmul la care cheltui și chiar să-l depășesc de câteva ori?*

În momentul în care devii curios de ce este peste gard, vei fi pus față în față cu rezonabilul care a ridicat gardul, în primul rând și, mai mult, vei fi pus față-n față cu nerezonabilul de a muta gardul la nivelul la care îndeplinește noile tale obiective. De aceea, unul dintre impacturile cele mai puternice pe care le are prima interacțiune cu realitatea virtuală este să observi că dispar constrângerile spațiale, că poți vedea lumea de oriunde, de pe orbită, din fundul mării, poți vedea lumea de pe vârful munților, poți face lucruri nemaifăcute până atunci. Realitatea virtuală construiește în jurul tău, cu tine drept epicentru, o lume în care nu există constrângeri. Iar acest lucru va constitui saltul major de conștiință pe care planeta noastră îl va avea în următorii 2-3 ani.

Cum poate curiozitatea să schimbe perspectiva asupra vieții?

În momentul în care privești viața de după gard, ea devine într-un anume fel, de multe ori inabordabilă, inaccesibilă, la distanță, alteori chiar dură sau restrictivă: *„Viața este grea, oamenii sunt răi, trebuie să depui multă*

muncă să ajungi acolo”. Atunci când abordezi prin curiozitate și te uiți peste gard, iar aici mă refer la curiozitatea copilărească, inocentă, începi să dorești să absorbi ceea ce sunt oamenii din jurul tău, începi să vezi că poți fi acolo unde sunt ei. Abordând în acest fel, perspectiva ta asupra vieții se schimbă: *Oare cum vede viața vecinul meu care conduce o asemenea mașină, care are o asemenea afacere, care are un asemenea corp? Oare cum privește el viața?*

Dacă eu am privit până acum, să zicem, lumea alimentației, lumea nutriției, ca fiind invazivă, intruzivă, iată la ce corp s-a ajuns, *de ce?* Pentru că am băgat în mine mâncare de diferite tipuri. *Oare cum vede viața vecinul care are pătrățele pe burtă?* L-am întrebat și mi-a zis „*Felul în care văd eu viața este că eu mă duc cu coșul și pun în el doar ce-mi face bine. Felul în care văd eu viața este că îmi dă de toate și este treaba mea să discern ce anume vreau să reprezinte conținutul corpului meu. Vreau să transform ceea ce văd pe acel raft într-o celulă a corpului meu?*” Și a zis: „*Nu! Acea mâncare trebuie să merite să fie parte din corpul meu. Trebuie să merite să treacă de dinți, să o mestec, să înghit, să diger, și apoi să o transform în cărămizi în corpul meu.*” Mi-a schimbat total perspectiva. Și în momentul acela am întrebat: *Cum vezi tu viața?* „*Darnică! Am trăit în vremuri în care aveai doar un singur tip de pâine, aveai o cartelă și puteai lua doar o pâine, doar dintr-un anume tip. Și eram privilegiați în acele vremuri să avem și un alt tip de pâine, pâine de secară, pe lângă tradiționala franzelă.*” Și atunci am înțeles perspectiva

lui. Viața este darnică. Îți dă tot ce-ți dă și tu e necesar să alegi de acolo ce vrei să alegi.

Deci iată cum a fi curios, a te uita peste gard din spiritul de inocență, dintr-o deschidere și darnicie și dorință de ascultare, îți permite să selectezi ceea ce ți se potrivește. Și deodată se schimbă felul în care privești viața din perspectiva supraviețuirii. Când perspectiva asupra vieții s-a schimbat, când un om trece de la *viața e ostilă și dură*, la *viața este frumoasă și blândă*, tu este necesar să alegi ce poftești din ea, tu îți alegi prietenii, tu îți alegi dieta, tu îți alegi odihnirea, tu îți alegi ce bei, ce fumezi, ce mănânci, deodată, nu numai că ai de ales, dar viața devine frumoasă, inspirațională, colaborativă, consensuală. *Oare nu este necesar consensul de a pune în cărucior și a plăti ceea ce raftul mi-a oferit? De unde și până unde raftul s-a aruncat singur în coșul meu, în frigiderul meu și apoi în stomacul meu? Oare nu a fost consensual? Accept că este în raft, accept că vreau, accept și plătesc, accept și mănânc, înghit și, iată, am corpul.*

Ce-ar fi să devii responsabil cu propria ta perspectivă de viață? Cum este necesar să vezi viața pentru a putea să ajungi la nivelul la care dorești să fii? Cum? Fiind curios. Curiozitate copilăroasă, inocentă.

Lumea este un puzzle fascinant pe care curiozitatea îl dezvăluie

În momentul în care admirăm viața cu acest spirit de observație primitor, nu critic, dorim să vedem ce este acolo, ce a fost posibil, cum gândește omul din spate, cum ar face natura. Noi avem capacitatea de a descoperi jocul fascinant de puzzle pe care natura îl joacă în jurul nostru. La urma urmei, noi oamenii suntem părți integrante din natură și, în consecință, tot ce facem respectă regulile naturii. Dacă există ceva în natură, natura a permis acel lucru. Cu alte cuvinte, tot ce vedem în jurul nostru este permis să existe, inclusiv poluarea, inclusiv ploile. Tot ce este în jurul nostru a respectat legile spațiului, legile naturii și, prin urmare, există. Dacă n-ar respecta aceste reguli, n-ar avea permisiunea să existe.

Așadar, nu avem noi oare oportunitatea de a descoperi relația dintre lucruri? *Oare ce legătură este între apa care se evaporă și pământul însetat care așteaptă ploaie? Oare nu este o legătură de chemare? „Am nevoie să absorb ploaie pentru a continua să rodesc.”* Și atunci ploaia vine și pământul rodește. *Oare ce legătură este între oameni și bani, să spunem?* O legătură curioasă, cel puțin. *Oare cum gândește omul care nu are bani și care este puzzle-ul dintre acel om și oportunitățile din jur?* Este evident că este în respingere, acel om zice: *„Nu vreau oportunități, nu vreau schimbare, rezist la orice, sunt dependent, am atașamentul că doar așa poate fi”* și atunci legile firii spun: *„Doar așa poate*

fi.”În momentul în care descoperim acest puzzle, se dezvăluie o hartă foarte ușor de înțeles și de navigat.

Toate lucrurile, fiind în echilibru permanent, putem înțelege relația dintre ele. *Cum anume are un om o stare de sănătate permanent precară? Ce anume îl face să își îmbolnăvească organismul? Care este relația dintre el și disciplinele sănătății?* Și apoi, pur și simplu observi apucăturile acelui om: doarme târziu, mănâncă toxic, are vicii care îi micșorează nivelul de vitalitate, nu există ocupații sportive și, chiar mai mult de atât, acea persoană nu are nicio legătură cu lumea pe care o invocă și o dorește. Practic, credința acelui om despre viață este că se poate trăi o viață plină de vitalitate având comportamente ce exclud, omoară sau diminuează vitalitatea.

Și care este jocul de puzzle? Este evident! În momentul în care un om își permite accesul deschis, curios, dintr-un spirit de observație copilăresc, inocent, la aceste piese de puzzle, el poate înțelege cum este necesar să se transforme gândirea, cum este necesar să acționeze, pentru ca tot ceea ce dorește să fie în imediata apropiere, să întindă mâna și să obțină bani, să întindă mâna și să obțină hidratare, să întindă mâna și să obțină iubire. Deodată devii maestru într-un puzzle căruia îi înțelegi regulile. Care sunt regulile? Regulile firii. *Cum ar proceda natura pentru a genera vitalitate într-o pădure? Cum ar proceda natura pentru a genera vitalitate într-o specie de animale? Dar în lumea minerală? Cum procedează natura?* Cauzează belșug, abundență, aport de

valoare și simț de utilitate, cauzează detoxifiere și post. Ne uităm la câini sau pisici și observăm că atunci când mănâncă prea mult sau ceva ce nu le priște, se duc și mănâncă câteva fire de iarbă, vomită de două-trei ori, iar apoi, pur și simplu, zac două-trei zile într-un colț până își fac detoxul. *Cum procedează natura?* Post, detoxifiere, pauză. Natura este cumpătată, este cu măsură, iar când nu este cu măsură, se întâmplă alte lucruri.

Iată cum noi avem acces la a înțelege acest puzzle, admirând și observând realitatea prezentă: *Este boală, este dezechilibru? În acord cu ce lege a firii este asta?* Abuz, exces, lipsă de pă sare, de iubire de sine. Odată ce ai înțeles, vrei o altfel de realitate, vrei o realitate cu un corp trainic, puternic, antrenat, rezistent, echilibrat, potent. *Cum este necesar să se schimbe perspectiva mea despre lume pentru a putea ajunge la acel corp?* Poate lucrurile pe care nu le doresc să fie parte din mine și din corpul meu să le las să stea acolo pe raft. Asta este puterea noastră de a observa puzzle-ul din care lumea se formează.

Capitolul 5. Curiozitatea în relații

Indiferent de natura relației, în momentul în care o persoană devine curioasă în a observa inocent ceea ce se întâmplă în partea cealaltă, ea are acces la două detalii deodată. Primul este accesul la cunoașterea de sine și la ceea ce a cauzat relația să evolueze, să fie în felul în care este deja. Al doilea este perspectiva celeilalte persoane sau a grupului de persoane în care este implicat, dacă este vorba de relații de afaceri, și descoperirea paradigmatelor care stau la baza creării unei relații și a unei realități colective. Aceste două lucruri, odată duse pe făgașul discutat în capitolul anterior, și anume odată pusă frumusețe peste ceea ce se observă acolo, înțelegerea complexității vieții și a jocului de puzzle care a dus la acest tip de cauzalitate, îi oferă omului un instrument de putere în a-și asuma leadershipul, cauzalitatea și în a determina natura, parcursul și finalitatea acelei relații, finalitatea în sens de utilitate, adică ce anume se creează ca urmare a existenței acelei relații.

O astfel de relație, trăită conștient prin intermediul curiozității, permite nu doar creșterea tuturor participanților, ci și amplificarea impactului pe care relația respectivă îl are asupra mediului exterior. O relație care se lasă văzută în frumusețea și splendoarea ei cauzează în oameni viralitate, inspirație, devine un exemplu de urmat și, totodată, creează un obiectiv spre care aceștia pot tinde. Foarte mulți dintre cei

care practică curiozitatea în relații devin modele de a fi, de a face și de a avea pentru semenii lor care îi observă. Oamenii își doresc să fie astfel, să manifeste acele relații, să gândească în acel mod, să dețină acele lucruri și să facă acele acțiuni.

Curiozitatea în relație este o putere extraordinară, deoarece determină în același timp premisele apariției armoniei. Când un om este interesat autentic de ceea ce se întâmplă în universul persoanelor cu care este în relație, acolo se generează evoluția contextului respectiv. Oamenii sunt ascultați, văzuți, recunoscuți, validați, iar din acest spațiu ia naștere apartenența, se creează unitatea. Curiozitatea față de perspectiva celor cu care relaționezi stă la temelia energiilor colective înalte, a vibrațiilor înalte la nivel colectiv. E ceva spectaculos să vezi oameni interesați, în mod inocent, de a descoperi cum funcționează lumea semenilor lor.

Cum să fii curios despre ceilalți?

Ca parte a responsabilității, a fi curios despre celălalt înseamnă a descoperi părți din propriul tău spațiu, a plonja în cunoașterea de sine, a te imersa în înțelegerea profundă a propriei identități. Cine ești tu ca om de te înconjoari de astfel de oameni? Pentru că, la urma urmei, la intersecția tuturor relațiilor în care ne aflăm este mereu aceeași persoană: noi înșine. Atunci când devenim curioși în legătură cu ceea ce îi atrage pe oameni către noi și către tipurile de relații pe care

le avem, putem observa cine suntem noi cu adevărat. Cine suntem noi de avem în preajma noastră oameni creativi, abundenți, iubitori? Cine suntem noi de atragem și chemăm astfel de oameni?

Dacă vrei cea mai scurtă radiografie a realității tale, întreabă-te cine ești tu ca om, fii curios în legătură cu relațiile pe care le ai și natura lor, iar astfel vei ajunge la o înțelegere profundă a propriului tău spațiu. De aici, mai este doar un pas până la cunoașterea de sine, respectul de sine și iubirea de sine. Totodată, dincolo de asumarea responsabilității că tu ești epicentrul relațiilor pe care le-ai creat, există și posibilitatea de a evolua prin relațiile pe care le construiești. Întreabă-te, în mod nerezonabil: *cum ar fi dacă ai avea trăsăturile care îi fac pe oamenii din jurul tău să fie cine sunt?*

De multe ori mă uit la oamenii din jurul meu și mă întreb cum ar arăta realitatea mea dacă aș gestiona lucrurile cum o fac ei, cu putere, fermitate, încredere, răbdare. Cele mai frumoase niveluri de evoluție pentru mine ca om se regăsesc în oamenii din jurul meu. Punându-mă în postura de observator, admirând, observând și fiind curios, autentic, ascultând și fiind deschis la ceea ce primesc, pot modela noi realități pe baza acelor trăsături. Apoi urmează întrebarea: *doresc să manifest aceste trăsături?* Dacă răspunsul este da, atunci, prin integritate, care este subiectul volumului următor, voi avea ocazia să-mi dau cuvântul pentru acel tip de realitate. Dacă nu, poate deveni doar o opțiune și o variantă în care am cochetat cu ideea și mi-am înțeles semenii.

Așadar, când ești curios în relații, apare puterea de a utiliza cu abundență și generozitate resursele din spațiul tău pe baza inducției electromagnetice. *Cum pot deveni ceea ce văd la oamenii cei mai apropiați? Ce impact ar avea asta în realitatea pe care o trăiesc?*

A fi curios înseamnă a te lăsa văzut și a vedea. A te lăsa tu văzut și a permite oamenilor să se simtă văzuți creează liantul unei relații, al unei comunități, afaceri sau familii.

Puterea întrebărilor în conexiuni autentice

Când interesul este autentic, iar ceea ce gândești și ceea ce spui sunt aliniate, natura întrebărilor se schimbă, mai ales în relații. De ce sunt oamenii în relații? Pentru că au interese comune, instrumente complementare, pentru că ceea ce fac împreună are sens, iar fiecare își regăsește utilitatea. Mai mult, relațiile există datorită bucuriei prezenței celuilalt, pentru că ceva din interiorul fiecăruia se împlinește atunci când se regăsesc în preajma oamenilor pe care i-au ales. De cele mai multe ori este calitatea timpului petrecut împreună, alteori este calitatea emoțiilor pe care le trăiesc, iar de foarte multe ori este calitatea rezultatelor la care ajung.

Așadar, atunci când o persoană adresează întrebări autentice în relația în care se află, acea întrebare oferă ocazia nu doar de a trasa viitorul dorit în legătură cu acea

relație, de a spune „*iată ce îmi doresc eu...*”, dar, fiind autentic, va stârni în celălalt o dorință clară și frumoasă de a îndeplini acel viitor și de a-l face să se întâmple. Acest tip de structură, acest tip de dans cauzează relația respectivă să evolueze în sincron, în tandem, iar acei oameni cresc împreună.

Raportat la ceea ce se întâmplă în relații, putem vorbi de persoane care sunt curioase în afara relațiilor, care nu determină o schimbare în felul în care curge dialogul sau interacțiunea, ci acolo se cauzează doar a fi mai informat. „*Am aflat și eu ceva, m-am informat, mi-am luat știrile pe ziua de azi.*” Însă atunci când apare autenticitatea într-o relație, oamenii nu doar descoperă o direcție comună, ci descoperă pofta și pasiunea de a susține reciproc ceea ce se întâmplă în acea relație, pe de o parte, iar pe de altă parte, resursele necesare pentru a ajunge la acea destinație.

Când un om se simte împlinit ca urmare a muncii sale, dorește să muncească mai mult pentru a genera mai multă împlinire, iar același lucru se întâmplă și în partea cealaltă. Când un om observă că împlinirea sa determină satisfacție în cealaltă persoană, dorește să fie împlinit tocmai pentru ca satisfacția, bucuria și conectarea să atingă noi parametri. Așadar, o conexiune autentică într-o relație nu este doar aducătoare de echilibru și evoluție, ci și de cunoaștere de sine, respect de sine, demnitate, valoare de sine și, la final, iubire de sine.

Cum construiește curiozitatea empatie?

În momentul în care devin curios despre persoanele din jurul meu, despre cum gândesc, cum procedează și cum abordează perspectivele lor pentru a crea realitatea pe care o trăiesc, această curiozitate, manifestată într-un mod inocent și lipsit de judecată, îmi permite să mă pun în papucii celuilalt. Astfel, pot să văd lumea din spatele propriilor săi ochi. Acest lucru îmi dă șansa să înțeleg cum gândește, cum vede lumea, cum s-a format, ce tip de dorințe și provocări are. Aceste realizări stau la baza empatiei, empatia fiind o formă prin care privim lateral la oamenii din jurul nostru și înțelegem prin ce a fost necesar să treacă pentru a ajunge la acel nivel. Această înțelegere a experienței umane cauzează o conexiune autentică și acceptare. Un om empatic, care înțelege și se pune în pielea semenilor săi, își permite să re trăiască lucrurile pe care le-a trăit acea persoană.

Acest tip de curiozitate face iertarea inutilă, întrucât iertarea are utilitate doar ca urmare a unui act de judecată. În schimb, când ajungi să accepți o persoană ca urmare a empatiei care vine din curiozitatea despre cum o fi văzut lumea, din spatele căror ochi, căror paradigme, ce tip de înțelegere și cunoaștere a fost de această persoană a trăit și a acționat așa, dispare judecata, apare acceptarea și dorința de contribuție. *Dacă această persoană a făcut ce a făcut din viața ei ca urmare a instrumentelor pe care le-a avut la îndemână, aș putea dăruia instrumente de o altă natură? Oare*

ar proceda diferit? Oare aş putea face acolo să apară o transformare? Oare acel tip de viaţă, suferinţă, de provocări, acel tip de cunoaştere s-ar putea transforma dacă această persoană ar avea la dispoziţie o vitrină întreagă de instrumente mult mai avansate? Deodată apare nu numai acceptarea fără judecată, ci apare dorinţa de a dăru, dorinţa de a te implica. Apare încrederea totală, iar asta cauzează nu numai sentimentul de apartenenţă în oamenii din jur, ci cauzează viaţa cu rost în propria persoană. Viaţa cu rost înseamnă că, oriunde m-aş duce, ştiu că am de dat ceea ce este nevoie pentru ca oamenii din jurul meu să se regăsească şi, la rândul lor, să se reinventeze.

Explorarea diversităţii în relaţii

În momentul în care abordăm o relaţie ca urmare a abilităţii noastre de a transforma paradigmele prin care trecem, această diversitate în abordare cauzează permanent sentimentul de noutate. Aerul proaspăt dintr-o relaţie, dintr-o interacţiune, dintr-un business, dintr-o comunitate apare ca urmare a faptului că ai capacitatea de a ieşi din ataşament, de a fi detaşat şi de a lega, din libertate, o altă paradigmă pe care să o onorezi.

Cum ar fi ca aerul acesta proaspăt, de noutate, să fie prezent în fiecare relaţie? Aerul inovativ, spiritul tineresc, detaşarea, libertatea, puterea de a renunţa cu uşurinţă, puterea de a construi un nou caracter pentru îndeplinirea

obiectivelor colective. *Cum ar fi să construiești un obiectiv atât de mareț încât să-ți trebuiască reconstruit întregul caracter pentru a ajunge acolo?* În momentul în care un grup de oameni, fie că este vorba de cuplu, business, comunitate sau orice formă de creație colectivă, construiesc un obiectiv mareț și sunt dispuși, deschiși, lipsiți de rezistență să transforme trăsăturile de caracter, felurile de a fi în baza cărora acționează, acesta este un act de inspirație extraordinară. Nu este nimic mai frumos decât să auzi o persoană spunând: *„Sunt dispus să-mi transform ceea ce sunt pentru a ajunge la ceea ce ne-am propus.”* Nu este nimic mai mare de atât. Este cel mai mare act de inspirație să auzi un om care spune: *„Atât de mult cred în ceea ce văd posibil aici, încât sunt dispus să transform cine sunt.”*

A înțelege motivațiile și perspectivele celorlalți

Atunci când observăm oamenii din jur în mod autentic, nu numai că se depășește judecata față de ceea ce stă la baza acțiunilor lor, ci acea judecată nici măcar nu se formează. Faptul că o judecată nu se formează ne permite să vedem prin ei în lumea subtilă, așa cum menționam în capitolele anterioare, și să înțelegem structura energetică a acelor oameni: ce năzuințe au, spre ce visează, ce își doresc, ce tip de experiență au avut de s-au format așa, ce costuri au acceptat pentru a deveni acest tip de om. Înțelegând acest lucru, se poate merge și mai profund pentru a înțelege ce îi

motivează, ce îşi doresc, cum anume apeşi butoanele potrivite pentru a genera creşterea în acea relaţie, dar mai mult, înţelegând intenţiile acelui om şi înţelegând nu numai obiectivele de grup, ci şi obiectivele relaţiei în sine, tu poţi avea acces şi la obiectivele personale.

De cele mai multe ori, mulţi oameni se pun pe bancheta din spate a autobuzului în acest traseu al îndeplinirii obiectivelor, adică se implică în obiectivele relaţiei, comunităţii, business-ului şi de multe ori uită de propria persoană. Atunci când vezi omul respectiv, vezi prin realitatea sa, prin lumea sa subtilă, prin intenţiile sale şi ceea ce îl motivează, tu ai acces, dincolo de obiectivele relaţiei, la obiectivele personale. Poţi să înţelegi cum anume ar fi afectat acest om în viaţa personală, dincolo de ceea ce suntem ca parte a unei realităţi colective. *Cum anume ar arăta viaţa unui om dacă aş încuraja această trăsătură să se formeze, dacă aş permite ca aceste lucruri să meargă până la capăt? Cum s-ar transforma viaţa personală a acestei persoane dacă descoperă în relaţia respectivă abundenţa, răbdarea, acceptarea, non-judecată? Cum anume s-ar transforma viaţa personală dacă descoperă iubirea necondiţionată, cum anume s-ar transforma viaţa personală, poate acasă, în familie, poate în lumea în care merge, în familia extinsă, în familia imediată? Cum anume ar afecta această persoană dacă ar descoperi în relaţia pe care o avem faptul că lucrurile sunt posibile prin susţinere?* Poate ar putea descoperi că nu este nevoie să fii singur şi în burnout, ci în condiţii de relaţie şi

unitate se poate munci mai puțin, cu rezultate mai mari. *Cum anume ar folosi asta în educația copiilor de acasă? Cum anume s-ar duce în educația financiară? Cum anume ar putea funcționa să înțeleagă focusul?* Focus înseamnă: iau timpul din activități inutile și îl duc către activități care sunt specific axate pe obiectivele de devenire la nivel personal.

Iată cum, mergând într-o relație și explorând diversitatea felurilor de a fi, îmi dă ocazia să mă întreb cum este necesar să devin eu ca persoana cu care sunt în relație să poată avea acces la viitorul pe care îl dorește. Și atunci, îmi dă mie șansa de a aborda felul de a fi ce îmi slujește, prin iubirea sau conexiunea ce o manifestă în relația respectivă, să devin cum este necesar ca omul de alături să poată să-și îndeplinească propriile obiective. Astfel, pot influența destinele oamenilor din jur: prin modificarea propriului punct de asamblare, prin găsirea unui fel de a fi care cauzează acelui om un salt de conștiință.

Explorând această diversitate, stând în niște paradigme care nu mai sunt fixate în așteptări și în atașamente, poți avea acces la a modifica destinul omului respectiv prin propria fluiditate și flexibilitate. Cum se face asta? Tot dintr-o curiozitate individuală. *Oare cum este necesar să transform abordările mele? Oare ce perspectivă pot întruchipa ca această persoană să meargă în lumea ei și să cauzeze visurile pe care le are?* Deodată, acea persoană nu mai este singură, ci mă are aproape, dispus la transformările necesare. Imaginează-ți într-o echipă cum se

manifestă acest lucru. Într-o echipă precum echipa Createrra, eu pot întruchipa orice fel de a fi, știind că fiecare se duce acasă cu ce are nevoie, având și un exemplu despre faptul că se poate. Este spectaculos să vezi lucrul acesta la nivel colectiv. Ar veni la pachet cu detașare totală față de cine sunt ca om și deschidere totală către orice ar fi nevoie să devin pentru a cauza ceea ce vreau să cauzez, ceea ce este pe lista mea și pe lista celui alt.

Curiozitatea ca punte între oameni

Consider că a construi punți între oameni este responsabilitatea mea. Și ar fi bine ca fiecare dintre oameni să considere că este responsabilitatea lui. Dacă ai rostit cuvântul punte, consideră că este responsabilitatea ta să o construiești. Pentru a construi o punte, nu numai că este necesar să folosim și să apelăm la ingredientul anterior, la diversitate, ci mai mult, la responsabilitatea ca eu să fac un pas către construcția acelei punți. O punte se construiește în momentul în care părțile sunt de acord cu munca comună, în așa fel încât cele două părți să se întâlnească la mijloc, cele două construcții să se întâlnească la mijloc și să facă o trecere, un pasaj.

De foarte multe ori însă, este necesar ca una dintre părți să demareze construcția. Rar se întâmplă ca ambele părți să demareze în același timp construcția. Acela este rezultatul unui consens foarte puternic. Însă de cele mai multe

ori, una dintre părți este necesar să pornească, ca un act de bună credință, construcția unei punți sau a unei relații cu persoana cu care relaționează. Această inițiativă de a porni primul sau prima actul de construcție determină încredere în partea cealaltă a punții că se poate atinge realitatea promisă, dar totodată, determină și faptul că omul respectiv are bune intenții, este implicat, dornic și responsabil în legătură cu acest lucru, și mai mult, că are încredere în viitorul care se conturează la orizont pentru acel grup, pentru acea relație, pentru acea comunitate.

Așadar, în momentul în care folosesc curiozitatea ca punte, te întreb: *ce anume poate ieși dacă noi construim un punct comun de gravitație, dacă noi construim un obiectiv comun, un proiect comun? Ce anume este posibil? Unde se poate ajunge?* Această curiozitate îți dă acces la a scana relațiile viitoare spre care te îndrepti și pe care le dorești.

Oare cum vom fi noi ca oameni atunci când seria Spiritonomics va fi finalizată, scrisă, pusă în lume, cu produse, servicii, structuri, certificări, cu lideri care predau aceste cursuri către oameni, cu biblioteci pline de aceste cărți, cu librării și locuri publice prezente în educația timpurie, în educația copiilor, adulților, în educația de business? Cochetând cu finalizarea acestui proiect, oare ce trăsături voi avea eu atunci când acest proiect este dus la bun sfârșit? Iată cum această punte îmi dă acces la a mă implica, a dori să văd, a dori să-l finalizez, a fi de cuvânt, a avea acces la susținere, poate a avea motivații în momentele în care

motivația dispare, poate a dori să creez motive pentru care să continui, să creez circumstanțe în care oamenii respectivi să fie încurajați la consistență și la continuitate.

A crea o punte este egal cu a avea încredere în viitorul ce se profilează la orizont. Este o formă de încredere în viitor. Altfel, foloseam o barcă. Să pot pleca când vreau, să pot să mă întorc când vreau. Barca îți semnifică că nu e timp încă pentru o punte. O punte arată că e o relație frumoasă cu viitorul și cu obiective ce îndeplinesc toate părțile implicate. Puntea e semn de încredere. Barca e semn de independență.

Cum să asculți cu adevărat?

A asculta cu adevărat nu vine doar dintr-un simplu act de generozitate necondiționată în legătură cu timpul tău. Aceasta este premisa autenticității: să dorești să asculți cu adevărat și să dai acel timp necondiționat omului respectiv, indiferent de conținutul care vine.

Dăruirea timpului nu depinde de calitatea conținutului, ci depinde de calitatea relației. În momentul în care dedici ascultare celui om, acel om se poate reinventa în curiozitatea ascultării tale. Un om care n-a fost auzit, ascultat niciodată și, deodată, este ascultat cu generozitate, cu autenticitate, într-un mod necondiționat și fără judecată pentru conținutul care îl exteriorizează sau cu care este darnic, se întâmplă fenomenul de completare. Acel om se recrează, își schimbă părerea de sine. Simpla curiozitate

autentică în legătură cu actul ascultării determină sufletul omului să descopere că are și el ceva interesant de spus, că ceea ce trăiește contează, că lucrurile prin care a trecut pot fi înțelese, pot fi acceptate. Acel om poate să înțeleagă că este absolut normal și că umanitatea există și poate să aibă încredere. Acest act de ascultare cu adevărat oferă omului oportunitatea de a-și restarta încrederea în umanitate.

Cea mai mare provocare la acest moment în umanitatea în care trăim, pe lângă setea continuă de apartenență, este restartarea încrederii în umanitate. Cea mai mare parte din oameni experimentează o lipsă de încredere în autenticitatea celorlalți. Dar în momentul în care îți dai șansa de a asculta cu adevărat persoana din fața ta, acea persoană își restartează încrederea în oameni ca urmare a faptului că a fost ascultată cu adevărat.

A asculta cu adevărat presupune dăruirea timpului, non-judecată la adresa conținutului, lipsa de condiționalitate în legătură cu actul ascultării în sine și, nu în ultimul rând, invită empatia în procesul de ascultare: *„Am trecut prin asta, înțeleg și eu, aș fi făcut la fel, ai procedat corect.”* Aceste lucruri care se nasc ca urmare a unei curiozități autentice într-o relație determină evoluția instantanee a tuturor celor implicați în relație: celui care dă, celui care primește, celor care observă. Nu mai este o ascultare de sine, *„e în spațiul meu, văd de ce”*, ci este o ascultare față de semenii. Este o trambulină către un spirit colectiv trainic și sănătos.

Cum transformă curiozitatea relațiile superficiale în unele profunde?

Pornind de la ceea ce tocmai am spus, în momentul în care o persoană se descoperă repetând aceleași lucruri, aceleași gafe, aceleași erori, aceleași traume pe durata vieții sale, este evident că motivul repetitivității este resemnarea, încercarea de a re trăi și a completa un eveniment trecut. Singura cale de acces la oprirea acelei repetitivități este această ascultare adevărată venită din exterior. În momentul în care o persoană ascultă cu inima deschisă tot ce s-a întâmplat pentru omul care este ascultat, acel om are ocazia să fie văzut în experiența sa, să fie văzut pentru cine este cu adevărat și astfel începe să dispară nevoia de a repeta, nevoia de a completa. Acel om se regăsește ca fiind auzit, acceptat, primit exact așa cum este, cum nu este, cu tot ce a făcut, tot ce a putut, tot ce știa.

Acest tip de ascultare cauzează în omul respectiv ocazia de a evolua. Evoluția presupune a trece din zona de supraviețuire, de la nevoi, activități, preocupări și rezultate superficiale, la a aborda viața dintr-o perspectivă profundă, la a plonja în viața spirituală și la a înțelege lumea dintr-o perspectivă a profunzimii, a spiritualității, a abundenței, a conexiunii reale, a încrederii în semeni, a unității și a inspirației.

Se poate spune că un om care ascultă autentic și curios este atent la viața celuilalt, are acces la a reprograma conștiința acelei persoane cu înțelegere, acceptare și iubire.

Odată acceptată, iubită și înțeleasă, o persoană își astâmpără setea de repetiție și începe să devină inovativă și profundă. Începe să aibă preocupări cu totul noi. Când ți se astâmpără setea de apă, începi să te gândești și la alte lucruri. Există și proverbe în limba română, cum ar fi „*Sătulul nu crede celui flămând*” și „*Sacul gol nu stă în picioare.*”

În momentul în care înțelegem că un om, odată plin, va putea să își îndeplinească menirea sa ca om, *oare cât de natural devine să dorești să umpli oamenii din jurul tău pentru a-i putea vedea atingându-și potențialul și menirea?* Această ascultare curioasă, inocentă, dezinteresată, dar primitoare, oferă omului din fața ta ocazia de a se reconstrui, de a se reinventa. Iar acesta este accesul la un viitor cu totul nou.

Energia descoperirii împărtășite

În momentul în care, dincolo de pura observație a lucrurilor pe care noi le-am aflat, le-am descoperit, le-am înțeles la oamenii din jurul nostru, dincolo de curiozitatea noastră, avem puterea și vulnerabilitatea de a împărtăși consecințele acelei observații, curiozității noastre apare dorința de a împărtăși cu persoanele din jurul nostru rezultatul observației noastre. Nu numai că recirculăm energie între persoane, dar și salturile de conștiință pe care noi le-am primit, evoluția de care am avut parte, le distribuim cu nonșalanță celor din jur.

Este extraordinar să te uiți la un om, să asculți, să înțelegi, să interiorizezi și să percepi ce s-a întâmplat. În schimb, este un act și mai profund de umanitate să împărtășești: „*Uite ce am înțeles discutând cu tine... Eu însumi am avut aceste trăiri și, ca urmare a discuției cu tine sau ca urmare a prezenței tale în viața mea, am ajuns să evoluez. Iată feedback-ul pentru ceea ce reprezinți tu pentru mine...*”

Având acest gen de conversații și împărtășind consecințele existenței relațiilor în spațiul nostru cu oamenii cu care interacționăm, le oferim acces acelor oameni la a-și înțelege relevanța, de a-și înțelege puterea, rostul și, mai mult, la a deveni conștienți de ceea ce pot face, de potențialul și menirea lor. Asta le va da acces la a fi prezenți și la a face, în mod voluntar, acea acțiune care, până atunci, putea fi inconștientă. Astfel, le oferim acces la puterea personală, la a ști ce sunt, care sunt efectele lor în lume, ce fac și ce pot aduce pe această planetă.

Un om devine cu adevărat conștient în momentul în care i s-a împărtășit rezultatul descoperirii curiozității tale. În momentul în care împărtășești cu ceilalți descoperirile tale, ca urmare a observării pe care ai avut-o, acei oameni se recrează și devin conștienți de impactul lor în lume. Nimic nu este mai frumos decât un om care știe cine este și care îi este rostul. Asta înseamnă un om luminat, un om care știe ce impact are, care știe ce poate și ce este în stare să aducă pe această planetă.

Relațiile curioase creează conexiuni semnificative

La polul opus se află relațiile în care a murit curiozitatea și, ca urmare, s-au resemnat, stagnează și mor. Ele se orientează către beneficiul și interesul individual, iar actul dăruirii dispare. Circuitul zeciuiei, puterea de a împărtăși și de a cauza evoluție în relație și individual dispare, iar în felul acesta acea relație devine practic fără lifeline, nu are un fir de vitalitate care să cauzeze circulația energiei.

În schimb, atunci când oamenii devin curioși, adresează întrebări, sunt necondiționali în legătură cu timpul lor, dar mai mult, oferă celorlalți șansa să se simtă auziți, să aibă o contribuție importantă la relație și, nu în ultimul rând, să evolueze către obiective alături de persoana cu care interacționează, conexiunile acestor oameni devin semnificative. Ce înseamnă conexiune semnificativă? Înseamnă o relație care definește standardul de profunzime la care vrei să se desfășoare viața ta.

În momentul în care ai în viața ta conexiuni semnificative, acele conexiuni vor ridica standardul despre ceea ce înseamnă conexiune pentru tine ca om, oricine ai fi. Conexiunile semnificative îți dau șansa să dorești ca orice conexiune din viața ta să fie cel puțin la acel nivel, îți oferă oportunitatea de a selecta relațiile pe care vrei să le ridici și în care te investești, dar și pe cele din care alegi să te retragi și să le finalizezi, să le completezi. În cel mai bun și fericit caz, îți dă acces la a avea standarde de viață care mențin și cresc

nivelul de evoluție la care ai ajuns. Dacă vrei să ai un nivel de evoluție minimum garantat, este necesar să restructurezi toate relațiile tale la nivelul celor semnificative. Este necesar să te dedici, din curiozitate, tuturor relațiilor din viața ta, pentru a le duce și pe ele la nivelul celor semnificative. Făcând asta, vei deveni un cauzator de trend, de sens al evoluției în toate relațiile, dar în același timp, vei proteja nivelul de cunoaștere și putere la care ai ajuns.

Oamenii care nu practică acest ultim lucru au serpentine în viață: urcă în relații semnificative, coboară întorcându-se în viața personală, iar cresc, iar se întorc, dar în momentul în care alegi să ridici toate standardele la nivelul relațiilor care îți fac inima să vibreze, deodată acele standarde, devenite regulă, cauzează ca întreg stilul tău de viață să se transforme. Nu doar timpul petrecut în relațiile acelea speciale, ci întreaga ta viață, viața ta per total se transformă. Așadar, provocarea mea pentru tine, dragă cititor, este de a observa relațiile semnificative care au un impact puternic în viața ta și de a identifica trăsăturile la nivelul cărora este necesar să aduci întreaga ta viață pentru a te putea bucura de acel tip de emoții și de acea calitate în tot ceea ce trăiești.

Capitolul 6. Explorarea posibilităților

Marele beneficiu al trecerii dincolo de perspectiva atașată, în care viața pare să fie doar un anumit fel, dincolo de nevoia de a avea dreptate, dincolo de a supraviețui, dincolo de a controla sau de a arăta bine și a evita să arăți rău apare în momentul în care omul migrează către un stil de viață liber. Atunci, el ajunge să trăiască o viață plină de posibilități. Culmea este că mulți oameni consideră că posibilitățile sunt lucruri oferite din exterior, din generozitatea vieții față de acea persoană. Însă, îndrăznesc să spun, pe baza celor spuse în volumele anterioare, că este responsabilitatea noastră să adaptăm mediul extern la viziunea noastră internă. În momentul în care facem acest lucru, posibilitățile interioare devin realitatea noastră exterioară. Punem în lume acele posibilități pe care le vedem, renunțăm la atașamentele privind cum ar trebui să fie viața și le implementăm, le aplicăm sau creăm circumstanțele și oportunitățile în care ele devin realitate.

Acest capitol vorbește despre a explora oportunități, mai degrabă decât despre a explora lucruri fixe. Lucrurile fixe presupun limitări: *„Ce pot face eu având în vedere că acest lucru nu se poate schimba?”*, *„Având în vedere că bogații sunt lacomi, că politicienii sunt corupți, ce pot face eu, ținând cont de aceste realități fixe?”* Această abordare, bazată pe atașamente și credințe limitative, nu permite accesul la

libertatea care devine posibilă atunci când explorăm posibilitățile. Și atunci, întrebarea esențială devine: *„Cum e necesar să gândesc despre bogăție și politică, astfel încât să am acces la un număr infinit de grade de libertate?”* sau *„Cum trebuie să abordez situația sau ce fel de evoluție este necesar să am, astfel încât interacțiunea mea cu lumea să fie aducătoare de posibilități, nu blocatoare de drumuri?”* Acesta este tipul de atitudine care ne dă acces nu doar la o plajă infinită de acțiuni, dar și la capacitatea de a ne restructura percepția despre viață într-un mod care onorează, în mod egal și nediscriminatoriu, toți participanții la viață. Astfel, indiferent că vorbim despre mine, tine, ei, politicieni, bogați, săraci, oameni care fac politică sau care nu o fac, deodată avem acces la o abordare a vieții printr-o logică trivalentă.

Logică trivalentă este cea care folosește cu preponderență cortexul prefrontal. Studiez impactul acțiunilor și comunicărilor mele asupra mea, asupra ta și asupra lumii în care noi trăim și ne desfășurăm activitatea. Această logică trivalentă este primul pas către atingerea unui nivel de conștiință elevat și presupune înțelegerea consecințelor propriilor fapte în mediul nostru extrem, dar mai ales crearea unor circumstanțe în care toată lumea crește ca urmare a faptului că eu exist acolo, în virtutea acestei logici trivalente.

Cum deschide curiozitatea noi orizonturi?

Orizontul este ceea ce este posibil datorită nemărginirii. Nemărginirea face ca orizontul să pară la distanță. Cu toate acestea, pe măsură ce ne apropiem de el, acel orizont se îndepărtează. Motivul pentru care orizontul există este legat de distanța dintre noi și acea destinație. Iar motivul pentru care orizontul se deplasează este că orizontul nu este un punct real, unde cerul se întâlnește cu pământul. Orizontul este definit de distanța față de obiectivul dorit. Ceea ce înseamnă că, dacă în viața ta crezi orizonturi îndepărtate, vise mari, acțiuni de convergență și obiective de devenire imense, jucând la scară mare, cum s-ar spune, ai acces la o motivație continuă de a crește, de a avansa și de a regla paradigmele care îți permit să evoluezi dincolo de ceea ce părea posibil pentru tine, fără a te concentra exclusiv pe orizont.

Așadar, atunci când ești curios cu privire la propriile tale orizonturi, ai capacitatea de a crea, recrea, de a etapiza și de a construi structuri care te ajută să atingi etape intermediare din ceea ce îți dorești. Astfel, poți trăi atât împlinirea momentului, cât și împlinirea finală, în integritatea față de marile scopuri ale tale. Noile orizonturi reprezintă rezultatul direct al curiozității.

Temperamentul unui om și nivelul de curiozitate se pot determina după felul în care își orientează privirea. Cel mai des, oamenii se uită în pământ. Rareori găsești o persoană

care devine conștientă de cerul de deasupra sau de linia orizontului. Cel mai frecvent, oamenii au privirea îndreptată spre pământ. Imaginează-ți care ar fi paradigma necesară la care ar trebui să cuplăm pentru a putea să ne uităm către orizont. Și să o facem nu doar pentru că există un impact direct asupra secreției de dopamină, pentru că postura cervicală și poziția globului ocular, în momentul în care este plasat peste linia orizontală, determină creșterea secreției de dopamină, dar și pentru că are impactul de a transforma felul în care noi relaționăm cu obiectivele noastre. Ne uităm la ce este posibil, la ce se poate întâmpla, la cum este necesar să devenim. Este o formă de a te conecta cu viitorul.

Orizontul reprezintă locul în care urmează să ajungi. La destinație vei descoperi că orizontul s-a dus și mai departe nu este cu mult diferit de faptul că, imediat ce ajungem în viitor, observăm că viitorul s-a îndepărtat și el. Nimeni nu a ajuns la ziua de mâine vreodată. Ajungi la ziua de mâine și observi că mâine s-a recreat și a devenit din nou o altă zi, mâine. Și așa spune că mâine e sâmbătă, dar ajungând mâine la ziua de sâmbătă, va deveni din nou mâine, va deveni duminică. Cu alte cuvinte, oriunde mergem, viitorul se deplasează odată cu noi. Noi suntem punctul de referință în legătură cu care ne stabilim etalonul timpului. Și oriunde mergem, timpul se transformă pentru că noi am ajuns acolo deja. La fel și curiozitatea: cauzează lucrurilor care sunt observate de la distanță să se transforme în momentul în care ajungem să fim prezenți acolo, dându-ne un nou orizont,

o nouă creștere, o nouă posibilitate în legătură cu ce avem de devenit.

Energia descoperirii de noi abilități și talente

Curiozitatea în legătură cu ceea ce este posibil pentru noi în spațiul nostru, în realitatea noastră, în relațiile pe care le avem, dă naștere motivației de a parcurge acest drum. Parcurgerea acestui drum, ca urmare a integrității, ca urmare a faptului că ne dăm cuvântul să devenim acea persoană, ne lasă cu sentimentul de împlinire. Energia pe care o stocăm ca urmare a faptului că este posibil pentru noi să devenim, să evoluăm, reprezintă combustibilul necesar pentru parcurgerea drumului respectiv.

În momentul în care noi dorim o abilitate și un talent, energia necesară pentru a deveni răsare tocmai din faptul că ne ancorăm într-un obiectiv. Dacă, de exemplu, vreau energia necesară talentului de a mă conecta cu oamenii în orice condiții, această energie apare ca urmare a unui obiectiv. Obiectivul meu, care este și real, este de a avea o conversație conectată, profundă și transformațională cu un grup de 1.000 de oameni. Acest obiectiv îmi dă astăzi puterea de a mă conecta cu oricine. De ce? Pentru că slujește la îndeplinirea obiectivelor mele din viitor.

În momentul în care abilitatea, aptitudinea, talentul pe care îl dorești este pus în slujba omenirii și inclus în obiectivele reale pe care vrei să le îndeplinești, deodată acel obiectiv

generează și eliberează energia necesară parcurgerii drumului de până acolo. Așadar, vrei să descoperi energia necesară unei aptitudini, unui talent? Creează un obiectiv în viitorul tău care să ceară ca acel talent să existe.

În momentul în care pui acel obiectiv acolo, deodată, în prezent, se eliberează energia necesară acelei transformări, iar tu devii capabil să modifichi structura agendei zilnice în așa fel încât să includă acea aptitudine devenită disciplină. O astfel de strategie îți oferă acces la un număr nelimitat de aptitudini și talente, iar asta îți dă posibilitatea de a le include în obiectivele tale de viitor. Am foarte multe obiective de viitor care includ talente pe care îmi doresc chiar astăzi să le transform în disciplină. Indiferent că este vorba de a alerga, de a crea un nivel de abundență sau de a genera un anumit nivel de conectare, toate obiectivele mele din viitor încurajează aptitudini și trăsături ce au șansa să devină disciplină, fiind încorporate chiar în agenda zilnică de azi.

A explora diferite perspective asupra unei situații

Una dintre marile curiozități ale explorării de sine este aceea de a observa în câte moduri poți reuși să atingi un obiectiv. La un moment dat, călătorind către Vârful Omu, am realizat că existau 14-15 variante de a ajunge acolo. Puteam să urc pe 15 trasee diferite pentru a îndeplini același obiectiv: să mănânc o ciorbă extraordinar de bună la Vârful Omu. Înțelegând acest lucru, și anume că abordările sunt multiple

În jurul fiecărui aspect al vieții mele, am început să mă gândesc că această perspectivă se poate aplica și invizibilului, nu doar realității tangibile. Nu este neapărat vorba despre un vârf de munte, poate fi succesul unei relații. *Oare în câte moduri pot avea succes în relațiile pe care vreau să le duc la un alt nivel? Oare există o singură abordare? Dacă lucrurile nu se întâmplă exact așa cum mi-am imaginat și sunt atașat de un singur mod de a ajunge la rezultat, înseamnă că acea relație nu mai are nicio șansă? Cum ar fi să am mii de modalități prin care pot cauza o relație să fie de succes? Pe calea blândeții, pe calea fermității, pe calea loialității, pe calea abundenței, pe calea inspirației. Cum ar fi să pot explora, prin curiozitatea mea, mai multe variante, nu doar una singură, prin care acea relație să atingă apogeul și împlinirea intenției sale?*

Acest tip de curiozitate, legat de felul în care o relație poate deveni un succes, îmi oferă nu doar o libertate totală și un adevărat dans al libertății în jurul acelei relații, ci și încrederea că, indiferent de ceea ce se va întâmpla, am capacitatea de a gestiona realitatea respectivă. Această capacitate provine tocmai din flexibilitatea sufletească pe care o încurajez prin curiozitate. Un om curios în legătură cu obiectivele sale finale primește la pachet, pe lângă libertatea de alegere și posibilitățile multiple, și convingerea că orice s-ar întâmpla, există întotdeauna o cale către o rezoluție.

Pe de altă parte, atunci când cineva este atașat de ideea că lucrurile trebuie să se întâmple doar într-un anumit

fel și că doar un anumit cadru poate fi considerat un succes, această convingere va fi curând invalidată. Ea exclude din ecuație faptul că și cealaltă persoană are obiective, visuri, frici, atașamente și dorința de a avea un rost, de a fi relevantă, de a se simți văzută.

Așadar, curiozitatea îmi permite un nivel imens de fluență, detașare, relaxare și libertate în relația cu oricine, fie că este vorba despre o echipă, o comunitate, persoana iubită sau o relație de prietenie. A îmbogăți numărul de grade de libertate, posibilitățile și perspectivele pe care le putem avea în legătură cu succesul într-o relație sau într-un obiectiv, ne oferă acces la o plajă mult mai largă de acțiuni și oportunități ce pot fi explorate.

Cum poți deveni deschis către multiple posibilități?

Deschiderea către multiple posibilități este rezultatul direct al detașării. Pentru ca o persoană să poată aborda mai multe căi este necesar să se desprindă de ideea că există o singură variantă corectă, un singur drum valabil. Această detașare se realizează prin completitudine.

Completitudinea este rezultatul unei comunicări autentice, iar, așa cum am discutat anterior, felul în care partenerii pot evolua în relație prin ascultare autentică și recreare se aplică și aici. Capacitatea noastră de a ne desprinde de o anumită perspectivă devine posibilă atunci când avem oameni în jurul nostru care știu să asculte cu

adevărat, care ne pot auzi până la capăt, care ne pot oferi acel spațiu sigur în care să ne exprimăm atașamentele și să le transformăm în subiecte ale unei conversații deschise.

În momentul în care o persoană are capacitatea de a vedea dincolo de probleme, provocări sau traume, de a percepe subtilitățile și de a descifra dantela de intenții ale unui om, deodată ia naștere o libertate autentică, venită la cerere. Dacă îți dorești un nivel ridicat de sănătate spirituală și conștientizezi că ești atașat de o anumită paradigmă care te blochează, atunci caută să fii ascultat și roagă un om să fie curios în legătură cu viața ta. Mergi și spune: *„Vreau să te interesezi de mine. Vreau să-mi arăți că am un rost în viața ta. Te rog să vii și să te interesezi de propria mea persoană.”* O persoană care are acest dar va oferi, în mod natural, acest privilegiu, își va dăruia timpul cu drag, pentru că altfel nu ar putea tolera și înțelege cu adevărat un om.

Să știi ce îți trebuie, să ceri ceea ce îți lipsește și să ai curajul de a invoca atenția, dăruirea, timpul, resursele, iubirea și prezența unui om este unul dintre cele mai mari acte de iubire de sine. Să recunoști unde te doare și să ceri sprijin pentru a te vindeca este un gest fenomenal. Iar acest principiu nu este valabil doar pentru oameni. Acest fenomen este prezent în toate regnurile naturii, fiind parte integrantă din legile firii. De multe ori am observat animale care se apropiau de alte specii, inclusiv de oameni, pentru a cere ajutor. Fie că aveau un ghimpe în lăbuță, o sârmă prinsă în piele, un scaiete, căpușe sau alți paraziți care le consumau

vlaga și sângele, aceste animale sălbatice își suspendau instinctele și creau un pact tacit cu persoana respectivă, chiar dacă, în alte condiții, aceasta ar fi fost un vânător sau parte din specia lor pradă. Același tip de pact există și în preajma apei. În momentul în care animalele ajung la o sursă de apă, se instalează o pace temporară. Dacă te uiți la adăpat, vei observa că, atunci când animalele vin să bea apă la un izvor, râu sau lac, ele respectă un pact de neagresiune, toate beau apă în același timp, iar regulile vânătorii sunt suspendate pe durata adăpării. Locuind la o cabană într-un vârf de munte de mulți ani, am avut ocazia să văd cum lupul, mistrețul și căprioara beau apă simultan, iar instinctele de pradă și prădător sunt puse în așteptare până când animalele se satură, urmând ca abia după aceea să revină în pădure și să-și reia comportamentele naturale.

Același lucru poate fi încurajat și la nivelul umanității. Dacă simți că ai un *„ghimpe în inimă”*, cum ar fi să ceri celui alt să te susțină în procesul de vindecare, prin ascultare, iubire, empatie, dăruire sau timp de calitate? Oricare ar fi nevoia ta, a o exprima ar fi un act de supremă conștiință. Te provoc să faci acest lucru, să mergi cu astfel de cereri și să spui: *„Am o durere pe suflet, am nevoie să mă ascuți pentru a mă vindeca.”* Dacă ești cu adevărat interesat să ai acea relație în viața ta, vei fi dispus să contribui la binele persoanei de lângă tine, așa cum și ea își dorește să dea totul în acea relație. *De ce nu ai provoca și tu curiozitatea celui din fața ta?* Curiozitatea poate fi nu doar inițiată de propria ta persoană,

ci și cerută. Poți spune: *„Am nevoie să fii curios în legătură cu mine. Am nevoie să mă întrebi. Asta îmi arată că îți pasă. Asta îmi arată că iubirea e prezentă. Asta îmi arată că sunt relevant în viața ta.”* Așadar, curiozitatea nu este doar un impuls interior, ci poate fi trezită și prin explorarea posibilităților din exterior. Este o cerere legitimă de conexiune profundă și, în esență, un gest extraordinar de frumos și uman.

Cum practicăm imaginația curioasă?

Imaginația se bazează pe procese care nu au corespondent direct în realitate. Diferența dintre percepție și reprezentare este semnificativă, deși impactul la nivel cerebral este identic. Percepția înseamnă să te uiți la un obiect și să îi observi trăsăturile, ceea ce presupune că obiectul este prezent și poate fi perceput. În schimb, reprezentarea, adică imaginația, înseamnă să îți creezi mental existența aceluși obiect, în absența lui fizică. Imaginația reprezintă modul în care *„flirtăm”* cu realități existente în interiorul nostru, realități care urmează să se materializeze. Este un proces extraordinar deoarece ajustează sistemul hormonal, influențează posibilitățile, postura, limbajul, încă înainte ca realitatea respectivă să devină palpabilă. Acest tip de training auto-indus are un mare beneficiu: generează în interiorul nostru un excedent de curiozitate, curiozitate legată

de cum ne-am simți, ce diferență ar face în viața noastră, cum ar arăta lumea „dacă...”.

Imaginația este primul pas către o realitate accesibilă. Ea poate fi imaginație pe termen scurt, cum ar fi să-ți imaginezi cum va fi următorul moment, următoarea propoziție, următorul capitol din această carte, sau poate fi o imaginație care abordează viitorul trans-generațional al umanității sau chiar viitorul sistemului solar. Astfel, pe diferite scale și niveluri de profunzime, imaginația ne oferă acces la curiozitatea față de diverse orizonturi de timp și spațiu.

Este extrem de important să folosim imaginația în acest fel, pentru că ne permite să obținem citate dintr-un viitor în care noi suntem deja prezenți în acea realitate fizică existentă. Ne oferă ocazia să facem un interogatoriu de sine, un scurt chestionar, un interviu în care ne întrebăm dacă acea realitate ar fi posibilă și ce trăsături ar avea eu ca om în acea realitate. În același timp, ne vom întreba despre ce abilități și trăsături este necesar să dezvoltăm mai întâi pentru a face acea realitate posibilă. Astfel, oamenii transformă imaginația în oportunități, apoi în posibilități și, în final, în realități. Cum? Cochetând cu diferite feluri de a fi care îi pun în calea unor oportunități.

De exemplu, eu înțeleg că, pentru a mă pune în calea abundenței, a fost necesar să dezvolt abilitatea de a fi un trader de calbru. A fost necesar să-mi dedic timp, trei ani, minimum opt ore pe zi. Iar asta mi-a dat șansa ca acum, când mă uit la un ecran, care pentru alți oameni este o

necunoscută, eu să văd acolo oportunitatea de a crea abundență financiară. Dar, dacă eram un om care nu înțelege această disciplină și nu ar fi avut această abilitate, acel ecran ar mai fi prezentat pentru mine aceeași oportunitate? Nu. Probabil că ar fi reprezentat risc, probabil pierdere, poate chiar mi-ar fi generat frustrare sau frică.

Așadar, crearea unei abilități azi sculptează natura lucrurilor pe care le percepem drept oportunități mâine. De aceea, este important să dezvoltăm abilitatea, iar apoi orizontul posibilităților se va transforma total.

Cum găsești soluții inovatoare prin explorare?

Explorarea permite unui om să acceseze nevoile viitoare ale semenilor săi. În momentul în care explorezi în interes inovativ, ai acces să detectezi care sunt nevoile viitorului. De exemplu: *într-o lume în care oamenii au posibilitatea să se deplaseze cu autovehiculele care nu mai au anvelope, ci zboară sau au mecanisme antigravitaționale, ce nevoi au acei oameni? Cum se schimbă nevoile lor? Cum se schimbă felul în care se conectează? Mai au nevoie să depășească? Mai au nevoie să stea la stop? Mai au nevoie să insulte în trafic? Mai au nevoie să-și pună cauciucuri de vară sau de iarnă? Ce nevoi dispar? Ce nevoi apar? Ce se poate inova în această direcție?*

Analizând citate din viitorul umanității, fiind curioși în legătură cu ceea ce prezintă acel viitor, noi putem să ne

uităm la inovațiile care să răspundă acestor nevoi. Un alt exemplu: *într-un viitor în care inteligența artificială, precum ChatGPT, creează conținut video, audio, text, copywriting, corectură, creează design interior, oare care sunt nevoile oamenilor într-un astfel de spațiu? Ce nevoi se nasc? Ce nevoi dispar? Care este rolul umanității în designul interior? Care este rolul celor care fac design vizual pentru a crea conținut grafic pentru site-uri și reclame? Ce viitor este rezervat acelor oameni? Vor dispărea? Nu vor dispărea? Ce nevoie au? Ce nevoie are un om căruia i-a dispărut meseria? Nu numai că s-a reconstruit meseria, dar a dispărut complet, la fel ca alte meserii precum cizmăria sau croitoria. Ce se va întâmpla cu meseria de bucătar într-o lume în care suntem la câțiva ani distanță de a tipări hrana noastră la imprimante 3D alimentare, apăsând pe un buton, după imagine sau după descriere, iar acel instrument tipărește mâncarea noastră? Ce se va întâmpla cu restaurantele când noi avem acasă un dispozitiv în care încărcăm o poză sau scanăm un cod QR și acea mâncare tipărește un tort în 30 de secunde? Cu toate ingredientele conținute într-un tort și cu un design fenomenal, ce nevoie are omenirea în viitor?*

Înțelegând aceste lucruri și scanând pe direcția viitorului care este posibil, fiind curioși în legătură cu acel viitor, noi putem determina nevoile care vor muri și nevoile care se vor naște. Antreprenoriatul viitorului presupune, conectându-te cu acești oameni dintr-un spirit inovativ și dornic de susținere și creativitate, să determini care este

inovația ce adresează această nevoie viitoare, iar când spun viitoare, spun după colțul anului următor. *Care este nevoia șoferilor, când în următorii ani inteligența artificială va conduce vehiculul, iar tu vei sta relaxat pe bancheta din spate? Ce se va întâmpla cu taxiurile? Ce se va întâmpla cu Uber? Cu tramvaiul? Ce se va întâmpla cu orice? Ce se va întâmpla cu vulcanizările?* În momentul în care dispar anvelopele, nu se va mai întâmpla nimic. Nu vor mai exista.

Ce se va întâmpla cu situațiile care chiar acum există în Statele Unite? UPS, United Postal Service, a trecut la inteligența artificială și la roboți care fac livrări la domiciliu. Iar la UberEats mâncarea se livrează prin dronă. Sunt roboți care circulă cu o cutie pe stradă, livrează mâncarea la domiciliu și se întorc. Factorul uman a dispărut. *Ce se întâmplă cu acei oameni? Ce nevoi au ei? Ce nevoi nu mai au?* Faptul că noi sondăm cu spirit inovativ, cu o curiozitate autentică, orizontul viitorului, ne permite să devenim inventivi, inovativi, să creăm bunuri și servicii de utilitate viitoare, să lucrăm la ele începând de azi și să le implementăm la momentul potrivit, fiind pregătiți pentru acel viitor. Practic, noi așteptăm în viitor ca acei oameni să vină către noi, fiind pregătiți să satisfacem nevoile acelea ale viitorului.

Alegerea curiozității în fața provocărilor

Felul cel mai comun în care oamenii interacționează cu provocările este considerându-le, cel mult, niște oportunități

de creștere cu un preț, un cost ridicat și, cel puțin, o problemă, un baraj, un zid care stă între ei și ceea ce acei oameni visează sau doresc. Însă, atunci când adăugăm curiozitate, și mă refer la curiozitatea autentică, inovativă, copilărească, inocentă, în abordarea acestor provocări, oamenii vor deveni capabili să-și aleagă provocările din viața lor pe care doresc să le aibă. Înțelegând că în spatele fiecărei provocări este oportunitatea de a achiziționa un fel de a fi ce generează creștere azi, ei vor avea ocazia să exploreze viitorul lor pe diferite fire de posibilități.

Dacă eu aleg, din viitorul meu, posibilitatea să devin un IT-ist, oare ce provocări voi avea? Oare cum este necesar să tratez acest tip de viitor? Dar dacă voi alege oportunitatea de a avea meseria de creator al produselor și serviciilor transformătionale pentru oameni, prin comunicare, comedie, literatură, oare ce tip de provocări voi întâmpina acolo? Oare ce provocări voi avea în privința nutriției? Dacă aleg o nutriție bazată pe produse naturale, una bazată pe carne sau una bazată pe hrană raw vegană, oare ce tip de provocări voi întâmpina acolo?

Deci, din start, evaluând viitorul pe care îl alegem, putem să știm trăsăturile de caracter care se vor dezvolta în interiorul nostru chiar acum. Și atunci, nu ar avea rost să creăm o agendă cu firul de viitor pe care vrem să-l onorăm, fiind pregătiți, primitori, receptivi și deschiși cu ceea ce vine, ca urmare a faptului că am ales să ne lăsăm șlefuiți de acel tip de realitate? Asta va da acces oamenilor la un nivel

extraordinar de alegere în legătură cu direcția în care vor să-și dezvolte spiritualitatea, explorând linii de viitor diferite și alegând acele provocări care astăzi le dau acces la felurile de a fi necesare pentru acele direcții.

Viața va fi mult mai simplă, iar acest lucru este deja posibil într-o mare măsură datorită inteligenței artificiale. *Dacă aleg meseria A, B, C, care sunt provocările pe care va trebui să le parcurg și să le depășesc în următoarele 15 ani? Ce provocări vor apărea?* Am testat acest lucru cu ChatGPT. Am întrebat ChatGPT ce provocări voi întâmpina dacă aleg să fiu programator în următorii 15 ani, iar răspunsul a fost clar: în următorii 5 ani, 99% din aplicații vor fi create pe baza unui interogatoriu între ChatGPT și persoana care dorește aplicația respectivă. În 10 ani de acum înainte, meseria de programator va dispărea aproape complet, rămânând doar pentru acele niveluri care necesită intervenție umană, fizică. Mi-a spus că 5 ani este orizontul de timp pentru a înlocui majoritatea sarcinilor unui programator. Chiar acum, te duci la inteligența artificială și îi spui să construiască liniile de cod necesare pentru un program care să îndeplinească anumite sarcini. În câteva secunde, ai acele linii de cod pe care, altfel, ar fi trebuit să le plătești unui programator să le scrie. Putem explora citate din viitorul nostru și să facem acest lucru prin interogarea unei conștiințe care conține poveștile umanității, cum este inteligența artificială, prin intermediul curiozității autentice pe care o explorăm noi înșine.

Cum îți descoperă curiozitatea noi căi de succes?

Stabilind succesul ca fiind parte dintr-un orizont de timp anume în viața noastră, stabilind succesul ca punct final, putem, prin backtracking, adică din viitor spre momentul prezent, să descoperim care sunt felurile de a fi de care este necesar să fim curioși chiar acum. Dacă, de exemplu, îmi doresc succes financiar în următorii cinci ani, întrebarea următoare este legată de care sunt felurile de a fi în privința cărora ar trebui să fiu curios chiar acum. Care sunt acestea? Poate că trebuie să devin un creator de valoare, să înțeleg lumea financiară, să înțeleg cum funcționează dobânda compusă sau poate că trebuie să dezvolt trăsături precum răbdarea, așa cum a fost în cazul meu, dar și decisivitatea și strategia.

Faptul că ne punem un astfel de obiectiv pe orizontul de timp ne oferă ocazia de a analiza, venind dinspre acel orizont spre momentul prezent, care ar trebui să fie paleta noastră de interese. Această paletă de abilități pe care este necesar să le dezvoltăm va defini și natura agendei noastre. Dacă în orizontul meu financiar am stabilit libertatea financiară pentru 2030 și suntem acum în 2025, astăzi trebuie să dezvolt răbdare, strategie și decisivitate. *Care sunt activitățile pe care le voi include în agenda mea pentru a întruchipa și a disciplina aceste trei feluri de a fi ca parte din stilul meu de viață? Cum se va reflecta decisivitatea în felul în care mănânc?*

Pot să dau și un exemplu concret. Am avut niște invitați și, ca de fiecare dată, au venit cu un platou de prăjituri. Dacă am manifestat decisivitate la ora 20.00, când platoul a apărut pe masă, n-am mâncat nicio prăjitură. Zero. Nici nu m-am uitat. Decisivitate și răbdare. Am mâncat prăjitura a doua zi însă pentru că am planificat-o. Am fost strategic. Când? Într-un moment în care am fost hipocaloric, la finalul unei zile în care am avut deficit caloric. De ce? Pentru că am obținut post intermitent, în așa fel încât kaloriile respective s-au absorbit instantaneu în corpul meu, mai degrabă decât să se depună peste noapte și să devin supraponderal.

Iată cum, având un obiectiv la orizont, putem deprinde felurile de a fi în legătură cu care este necesar să fim curioși chiar azi, iar aceste feluri de a fi, integrate în activități zilnice și repetate, transformate în discipline, îmi dau structura unei agende de succes, care face posibile obiectivele pe care le visez. Am eu putere asupra viitorului meu azi? Absolut! Iar asta se realizează prin curiozitate autentică în legătură cu orizontul de timp în care vreau să trăiesc.

Oportunitățile se nasc din îndrăzneala de a explora

În momentul în care dorim ca o oportunitate să se transforme în realitate, să nu fie doar o șansă, să nu fie doar un bilet câștigător la loterie, ci dorim ca acea oportunitate să nască o realitate, acest lucru se întâmplă doar când îndrăznim să o explorăm. O oportunitate naște o realitate

atunci când este pusă într-un sol fertil. Solul fertil al acestei germinări a oportunității în realitate este dat tocmai de explorare. Capacitatea de a explora, de a-ți imagina, de a vizualiza, de a crea multiple posibilități, iar aceste posibilități, generând discipline și feluri de a fi reale în conștiința ta, acest sol fertil cauzează realitățile să devină fizice, palpabile.

Practic, trecerea de la zona invizibilă la zona vizibilă, de la oportunitate la realitate, se face fertilizând acest spațiu cu energia explorării. Să explorezi și să condiționezi mintea ta, mai mult, să fertilizezi conștiința ta cu felurile de a fi și disciplinele corespunzătoare din agendă, cele ce transformă oportunitățile în acel tip de succes, într-o realitate fizică. Revenind la exemplul tradingului, care este prezent mult în această carte, ca fiind ceva practic și rațional, ce este necesar să explorez eu pentru a putea transforma oportunitatea unui trading de succes în abundență financiară concretă? Este necesar să explorez hărțile, să înțeleg cum funcționează lumea financiară, să înțeleg când anume crește prețul, când scade prețul, ce se întâmplă în interiorul lumânării de trading, ce se întâmplă pe piață, ce anume cauzează volatilitate, ce se întâmplă cu traderii când nu este volatilitate. Cum am făcut? Am luat și am redecorat realitatea virtuală, din interiorul ochelarilor mei de realitate virtuală, cu o grămadă de ancore în lumea financiară. Oriunde mă uit, văd ritmuri, văd lumânări, iar aici mă refer la lumânările din graficele de analiză, și văd oportunități de bogăție.

M-am stimulat cu tot ce am nevoie pentru a putea să transform relația mea cu acel domeniu într-una firească și naturală. Atât de mult stau cu ochii în hărți, chiar și nefiind conștient sau nefăcând trading, încât am înțeles obiceiurile, mișcarea, căderile sau creșterea piețelor financiare din diferite domenii. Dar ce am făcut ca să ajung acolo? Am inserat în realitatea mea fizică, am explorat posibilități care îmi permit transformarea oportunităților în realități. Mi-am condiționat corpul fizic cu stimuli care determină succesul, l-am plasat acolo intențional.

Lumea posibilităților este limitată doar de curiozitate

Diferența dintre lumina aprinsă și lumina stinsă nu este absența electricității, ci este acțiunea de a apăsa butonul respectiv sau de a aplauda în caz că avem cu senzori de genul acesta. Așadar, la fel este și în lumea posibilităților: pentru a cauza această transformare a posibilităților în realități este necesară curiozitatea. Curiozitatea înseamnă să observi ce este dincolo de ceea ce se vede deja.

Ce poți crea de utilitate imediată, planificată, viitoare, în lumea din jurul tău? Acest tip de a relaționa cu viitorul, dintr-o formă de curiozitate, îți dă acces la energia inovației, îți deschide un univers nou-nouț care nu este prezent în preajma resemnării sau a obtuzității, a închiderii. Practic, când devenim curioși în legătură cu viitorul, o serie de uși se deschid și ne oferă ocazia să explorăm. Explorarea acestor

posibilități îți dă acces la trăsăturile de caracter, felurile de a fi, disciplinele programabile în agenda noastră, precum și capacitatea de selecție între ceea ce ne priește și ceea ce nu ne priește. Poți observa cu ușurință cum, dacă vezi că ceva dăunează unei relații, tu ești cel în măsură să elimini din agenda ta zilnică ceea ce nu este benefic pentru relație. La fel, atunci când observi că ceva contribuie la creșterea unei relații, o cultivă și o duce la următorul nivel, tu ai capacitatea de a pune în agenda ta acel tip de conectare, activitate, descoperire comună sau timp de calitate petrecut împreună.

Iată cum fiecare om are această abilitate de a fi curios în legătură cu ceea ce se poate face și cu ceea ce poate deveni, astfel încât obiectivul respectiv să fie onorat, iar posibilitatea respectivă să fie materializată în lumea fizică. Acesta este darul curiozității autentice: abilitatea de a regla și selecta ceea ce este relevant pentru viitorul pe care îl dorești. Doar curiozitatea poate face acest lucru. Resemnarea îți va ține fruntea în pământ, dar curiozitatea îți ridică ochii către ceruri, deschide perspectivele și îți dă abilitatea de a scana după ceea ce îți îndeplinește visul.

Capitolul 7. Curiozitatea ca reinventare continuă

Oamenii pot descoperi cu ușurință relevanța curiozității autentice în viața lor și, totodată, pot transforma această curiozitate în disciplină. Disciplina curiozității nu doar că generează o formă de ascultare autentică și implicare în viața celor din jurul nostru, dar poate fi și o disciplină a reinventării continue, care ne oferă privilegiul de a accesa noutatea, de a experimenta o transformare continuă a sinelui și de a evolua constant în ceea ce privește imaginea de sine. Practic, curiozitatea este un instrument de evoluție.

Având în vedere că această reinventare este continuă, ea vine cu acceptarea procesului de renunțare și transformare, ceea ce reduce rezistența față de viitor. Rezistența la viitor este un element foarte prezent în viața oamenilor, iar mulți își schimbă alegerile viitoare tocmai din cauza acestui tip de rezistență. Totuși, dincolo de această rezistență, apare și receptivitatea față de ceea ce urmează să se întâmple. Există o mare diferență între a rămâne în trecutul viitorului și a-l atrage activ către tine.

Una dintre atitudinile cele mai puternice care apare ca urmare a curiozității autentice este abilitatea de a trage viitorul către tine. A-l chema, a-l încuraja să se întâmple, a-l inspira să se apropie și a-l integra în agendele momentului prezent. Imaginează-ți o agendă a prezentului construită în

așa fel încât un viitor aflat la 20-30 de ani distanță să poată fi atras gravitațional către tine. Este un lucru extraordinar pe care îl poate face un om, nu doar pentru propria sa viață, ci și pentru colectivul din care face parte. Despre asta este acest capitol.

Cum să folosești curiozitatea pentru a evolua constant?

Constanța în viața unui om este dată de nivelul de disciplină la care a ajuns acel obicei, acel fel de a fi. Pentru a avea constanță, este necesar să se regăsească în stilul de viață, să fie un citat regăsit frecvent în mai multe locuri. În momentul în care o persoană are, de exemplu, ca disciplină sportul, atletismul, o mișcare dinamică în viața lui, vei găsi această disciplină în fiecare paragraf, în fiecare săptămână, în fiecare zi, poate în fiecare oră.

Sunt oameni care au obiceiul ca la fiecare oră să facă 20-30 de genuflexiuni, de flotări. Sunt oameni care, o dată pe săptămână, aleargă un semimaraton. Sunt oameni care, o dată pe an participă la un ultramaraton sau poate un post de 10 zile. Există discipline regășibile în fiecare interval de timp, în funcție de profunzimea acelei discipline. În același mod, se poate crea, la nivelul persoanei respective, o disciplină de evoluții constante. Disciplina de evoluții constante presupune curiozitate în legătură cu domeniile de care ești interesat. Poate fi disciplina de a citi, de a afla ce s-a inventat nou. Eu am o disciplină de curiozitate în legătură cu vremea, cu

invențiile, cu tot ceea ce ține de mediul inovativ, în special robotică și inteligența artificială. Am disciplina de curiozitate în legătură cu iubirea. Am disciplina de curiozitate în legătură cu nivelul de evoluție al copiilor mei, permanent interacționând cu ei. *Ce-ai învățat nou? Cum a fost?* Allegria, fiica mea, a învățat noi poziții și sărituri la gimnastică. Andrei, fiul meu, a învățat feluri noi în care se aranjează piesele de Lego. Am creat disciplină tocmai pentru a încuraja feluri de a fi care îmi sunt utile, nu numai în momentul prezent, dar și pe un orizont de timp destul de extins, ani sau poate chiar decenii.

În momentul în care o persoană își încorporează în disciplinele zilnice curiozitatea autentică, acest lucru generează evoluții constante. Pentru că fiecare zi înseamnă, prin îndeplinirea acelei agende, un pas mai aproape de orizont, un pas mai aproape de viitor, un pas care onorează încă puțin din visul sau obiectivul pe care tu l-ai trasat.

Oamenii care au o disciplină pulsatorie, adică răzleață, lipsită de consistență, înaintează către visurile lor aleatoriu. Fac un pas azi, unul peste 2 ani, unul în 5 ani. Asta nu garantează obținerea acelor obiective, cu atât mai puțin implementarea aceluși fel de a fi al curiozității, al evoluției, ca trăsătură a vieții. Acești oameni vor avea impedimente, dificultăți în a-și atinge ceea ce își doresc. Iar toate, de fapt, stau la îndemâna fiecăruia. Adică sunt lucruri extrem de simple, iar această carte oferă clar o metodologie prin care ele să fie implementate.

Energia reînnoirii personale prin întrebări

În momentul în care îți faci disciplina de a avea, cu tine și cu semenii tăi, interacțiuni bazate pe întrebări, pe curiozitate, pe a fi permisiv, pe a afla, a asculta și a dăruia din timpul tău, se creează în interiorul tău o structură a curiozității, mai degrabă decât o structură declarativă. Cea mai mare parte din oameni sunt declarativi. Ei sunt protectori ai propriilor paradigme și sunt protectivi cu felurile în care ei văd viața într-un mod foarte, foarte rezistent și puternic. Se spune că sunt oameni care au o personalitate puternică. Personalitate puternică nu înseamnă neapărat curioasă, ci înseamnă protectivă în legătură cu ceea ce sunt deja. Acest lucru este tocmai garanția unei schimbări sau unei transformări reduse: când ești protectiv cu felul în care ești și nu permiți noutății să infuzeze personalitatea ta.

Atunci când luăm această energie și ne permitem să o disciplinăm, ne permitem să apară sub o formă deschisă, sub formă de întrebări, ea devine reflex. Începi să-ți formezi reflexul de a trece de la enunțuri la întrebări. În loc să-ți dai palme, să te biciuiești și să-ți spui *„iar n-am reușit, iar n-am putut, nu sunt în stare, nu sunt capabil”*, apare același tip de interacțiune sub formă de întrebări. *„Cum este necesar să devin? Cum ar trebui să arate agenda mea? Care ar trebui să fie programul meu? Dar ora de trezire? Cum este necesar să mă dezvolt? Pe ce laturi, ce carte îmi folosește?”* Începi să interacționezi într-o formă constructivă. Interacțiunea din

mintea sub formă de judecată, observație, biciuială, critică, dispare și se transformă într-o interacțiune de tip curios, de întrebări care se aliniază mai mult cu paradigmele inimii. *„Cum pot ajunge la acea destinație? Cum este necesar să mă dezvolt? Ce parte din mine este necesar să transform în disciplină?”* Se transformă complet felul în care interacționăm în narațiunea noastră interioară.

Psihicul aceluși om este antrenat să caute răspunsuri mai degrabă decât să afirme enunțuri puternice și lipsite de relevanță în legătură cu obiectivele sale. Iar această transformare este extraordinar de puternică, pentru că ea favorizează energia reînnoirii, favorizează avansul, permite omului să se apropie din ce în ce mai mult de obiective, în timp ce primul, cel inițiativ, găsește motive care să justifice lipsa de progres. Diferența între punct și semnul întrebării la finalul dialogului interior cu propria ta persoană, cât și cu ceilalți oameni, este o diferență ca de la cer la pământ. În momentul în care un om vorbește cu el însuși prin întrebări, el deschide noi uși, noi posibilități și noi căi de a se disciplina într-o curiozitate autentică.

A învăța din fiecare experiență nouă

Atunci când omul a făcut cel de-al treilea pas mare al evoluției sale, și anume, a trecut la a categorisi problemele în provocări și, ulterior, provocările în oportunități, acel om trăiește într-o viață în care el nu mai întâmpină rezistență sau

vicisitudine, dificultăți din mediul său extern. Omul respectiv nu se mai simte nici blocat de mediul exterior, nu simte că trăiește într-o realitate ostilă, în același timp, nu mai simte nici frustrarea de a fi permanent în provocări, de a fi lipsit de liniște interioară, ci vede absolut fiecare oportunitate ca un prilej de a deveni, un prilej de a explora, cu curiozitate, noile trăsături, noile feluri de a fi, noile feluri de a face și de a avea pe care le poate aborda în viața sa. Transformarea acestei viziuni asupra realității, care se referă la a vedea realitatea din probleme în provocări și, ulterior, în oportunități, îi dă omului acces la o realitate în care el se adresează cu putere mediul în care trăiește.

Acest om trăiește o realitate după cum o vrea și o dorește, pentru că alege, din ceea ce se întâmplă, ceea ce îi satisface interesul, dorințele, planul de viitor sau devenirile ulterioare către a-și atinge orizontul și obiectivele pe care le visează. De aceea, este extraordinar de important ca omul să transforme viața, să pună pe viață semnificații care îi onorează o abordare funcțională, relaxată, ce onorează sănătatea sa mentală, emoțională și spirituală. Iar asta este numai responsabilitatea noastră. Nu este responsabilitatea niciunui guvern, a niciunui părinte sau autoritate din lume. Este doar responsabilitatea noastră de a crea o interacțiune cu realitatea care să onoreze sănătatea și vitalitatea noastră la cele trei niveluri, fizic, psihic și spiritual.

Cum să-ți redefinești limitele?

Capacitatea unui om de a redefini propriile sale limite constă într-o analiză și un inventar inițial al locurilor care la acel moment stagnează. În special, analiza acestor stagnări vine din doi factori principali. Unul, ne uităm la viața noastră, la obiectivele pe care nu le-am atins. Și doi, ne uităm la conversațiile interioare care se creează în legătură cu ceea ce noi trăim. Aceste conversații interioare se nasc doar în momentul în care apar în interiorul nostru frustrări în legătură cu ceea ce dorim: frustrări în legătură cu nivelul de liniște, de calm, de putere, de vitalitate. Absența lor cauzează în noi conversații interioare, de vibrații joase și care, în general, ne rănesc pe noi sau îi rănesc pe ceilalți oameni.

Uitându-ne la aceste două lucruri și având încrederea că putem să cauzăm o modificare acolo, ne dă acces la identificarea limitelor. Apoi, din disciplina de a ne uita, cu o curiozitate autentică, peste gardurile ridicate de noi înșine, avem capacitatea de a explora ceea ce este posibil, de a ne reformula orizontul, obiectivele și ceea ce dorim să atingem și, ulterior, de a veni în propria curte și de a ne întreba ce este necesar să devenim ca acest gard să fie mai departe.

Revin la domeniul trading-ului sau, poate, al alergatului. Ambele sunt exemple la fel de bune. Era o vreme în viața mea când a alerga 3 km părea absolut imposibil. M-am mai antrenat un an și 5 km devenea provocator. Apoi, în timp, m-am antrenat, iar acum alerg cu ușurință 21 km și nu

mi se pare mare lucru. La fel și la trading. Era o vreme când o tranzacție cu o sumă de 1000 de dolari era exorbitantă. În momentul acesta sunt în tranzacții cu sume de 10 de ori mai mari și sunt relaxat, liniștit, creativ și cu un risk management solid. Ce s-a întâmplat între timp? Mi-am văzut limitele, am lucrat la ele, am țintit peste gard.

Una dintre metodele metaforice de a ținti peste gard este exemplul unui tată care l-a provocat pe fiul lui să sară gardul, să se ducă în necunoscut. Știind că îi este dragă șapca de pe cap, a luat șapca și a aruncat-o peste gard. Apoi l-a întrebat: *îți place șapca ta? Iubesc șapca mea. Du-te și ia-o.* Acel copil a fost nevoit să sară gardul pentru a aduce șapca mult dorită. Din acel moment a sărit gardul, a mers în necunoscut. Nu a mai fost o provocare, a devenit o obișnuință.

Descoperă gardul, uită-te peste el, află cine vrei să devii, setează un obiectiv, aplică și implementează acea disciplină azi, acum, în agenda acestei zile. Iar limita respectivă va fi împinsă mai în adâncime. Foarte curând, nici nu va mai fi nevoie să mai zidești gardurile. Pur și simplu, vei lua gardurile și le vei pune tu singur acolo unde vrei, pentru a da confort și siguranță psihicului.

Limitele sunt necesare pentru sănătatea minții noastre, pentru psihicul nostru, pentru starea de confort, de casă, de siguranță. Dar, la un moment dat, ajungi să nu mai sapi găuri, să nu mai torni ciment, să nu mai pui panouri de gard, ci ajungi, pur și simplu, ca acele gardurile să fie mobile, adică să

le pui unde vrei tu, pentru că nu mai merită efortul de a le băga adânc în personalitatea ta, știindu-te că urmează să le schimbi mai târziu. Acest efort gândit în avans îți dă ocazia de a nu insista prea mult pe limitări, gândindu-te că poți să le schimbi oricând și nu are rost să te dedici prea mult timp lor.

Practica descoperirii unor noi versiuni ale tale

Practica înseamnă că va fi implementată prin acțiuni săvârșite de corpul nostru. Ca al nostru corp să dorească să facă anumite acțiuni este necesar să existe motivația, vitalitatea și intenția pentru a pune corpul în mișcare. Aceste lucruri apar în momentul în care noi avem un obiectiv din viitor bine setat, un obiectiv în care corpul nostru este răsplătit pentru efortul devenirii.

În momentul în care corpul nostru percepe că, indiferent de cât de mult efort ar depune, nu va fi răsplătit cu mâncare, cu odihnă, cu relaxare, cu deconectare, cu distracție, cu a fi risipitor, cu a se simți în siguranță, atunci corpul începe să refuze să se implice în obiective și așa apare lenea, procrastinarea, depresia, burnout-ul, pentru că al nostru corp va spune: *oricum tu nu mă răsplătești, oricum nu-mi dedici timp în plus dacă muncesc mai mult sau mai puțin așa, deci, ce rost are să mă ridic de jos?*

În momentul în care noi avem o relație trainică, disciplinată, bazată pe iubire și curiozitate în legătură cu abilitățile corpului, noi vom permite agendei noastre să

conțină astfel de momente. Aceste momente se transformă în practică pentru că ne dau ocazia să creăm noi versiuni viitoare ale noastre.

Eu mă văd permanent în versiuni viitoare, de la un an la altul, iar stând ancorat în acele viziuni, eu pot să modific gândirea, temperamentul, caracterul, dieta, greutatea, disciplinele zilnice în sport și orice alt lucru, bazat pe acele viziuni pe care le am, acele versiuni viitoare.

De exemplu, pentru ca acest proiect, Spiritonomics, să poată să se realizeze în intervalul de timp dorit, a fost nevoie să-mi restructurez viața de jur împrejur, eliminând toate momentele în care timpul meu s-ar scufunda, sau s-ar pierde în obiceiuri din viața mea ce nu ar fi onorat acest proiect. A fost nevoie să-mi restructurez viața. Și da, știu că sunt 200 de zile, la care adăugăm creația ingredientelor, adăugăm abundența necesară pentru a face acest proiect posibil, toate aceste lucruri sunt legate.

Atunci când noi manifestăm, la nivel practic, interes pentru versiunile noastre viitoare, deodată se va schimba structura agendei zilnice pe care o încurajăm și pe care o executăm azi. Lucrul acesta, odată înțeles, ne va da șansa să absorbim și să devenim conștienți de puterea enormă pe care o are prezența agendei în viața unui om.

Agenda ta nu îmi indică ce faci azi, îmi indică pentru ce te antrenezi în viitor. Uitându-mă la agenda unui om, eu știu. Văd în acea agendă pentru ce tip de om se antrenează să devină. De cele mai multe ori, văzând agenda unui om sau

chiar obiceiurile actuale, ceea ce face chiar acum, înțeleg pentru ce se antrenează: pentru un atac de cord, pentru singurătate, pentru sărăcie, pentru deconectare, pentru depresie, totul e prezent chiar aici. Înțelegând aceste lucruri, eu am ocazia, pe de o parte, să inspir acei oameni să-și restructureze și să-și organizeze viața, dar pe de altă parte, pot deveni eu conștient de puterea mea cu propria mea direcție și cu propria mea viață.

Cum te menține curiozitatea deschis și flexibil?

Pornind tocmai de la ce am discutat anterior, având în vedere spiritul dinamic, dorința de transformare, evoluția continuă a unui om, ce rost mai are să pierd timpul cu a săpa temelia unor garduri pe care oricum le mut în două-trei săptămâni? Având în vedere apetitul meu pentru necunoscut și transformare, pentru schimbare și evoluție, mai are rost să sap găuri la fiecare stâlp, să torn ciment, să pun plase, pentru ca mai apoi, într-o lună, să schimb din nou credința și să mut gardurile mai încolo? Bineînțeles că nu.

Așadar, felul în care eu procedez în această direcție este să mă mențin deschis la a pune gardul acolo unde îmi priește în raport cu obiectivele. Gardurile mele sunt setate în raport cu obiectivele. Credințele mele limitative se activează după cum îmi servesc sau nu. Câteodată îmi folosește să fiu un moment sau două naiv, să ascult o persoană fără să o judec, să mă pătrundă adevărul acelei persoane și ceea ce

spune, iar în felul acesta nu cuplez nici la judecată, nici la despărțire, ceartă sau, mai mult, la o situație care să cauzeze tensiuni. Este necesar să fiu ocazional naiv, prost. Este necesar câteodată să cuplez la credințe de frecvență joasă. Dar rar și le slujesc 20-30 de minute, poate o zi. Ulterior, revin la alte credințe, care slujesc obiectivelor mele, cum ar fi cel de acum: să fiu în coerență, în relevanță, în putere, în conectare, să fiu generativ în a crea în viitor, în a genera structuri perene, care să alimenteze umanitatea pentru următoarele decenii sau secole.

Și atunci, mai are rost să fac munca de a cimenta gardurile, când eu știu că oricum am să le mut? Duse într-o structură energetică, în mod real existentă în sufletul omului, în punctul de asamblare, ce rost are să zăbovesc pe acest punct, să-l mențin fix, să fiu vanitos în legătură cu conținutul și caracterul meu, când eu știu că îl schimb într-o secundă pentru a cauza adaptabilitate în spațiul meu, pentru a pune viziunea mea în exteriorul meu? Mai are rost să mă lupt pentru a proteja ceva ce oricum se va schimba? Nu!

Cea mai mare parte din oameni pierd ani întregi încercând să protejeze credințe care îi slujesc pentru o secundă. De cele mai multe ori, aceste credințe au slujit cu mult timp în urmă, în copilărie, ca să ne salveze de o insultă, de un act de agresivitate, de singurătate sau suferință. Dar atât. Nu are rost să fim protectivi cu lucruri ce oricum nu își au rost.

Alegerea de a explora în loc de a rezista

Rezistența reprezintă, de fapt, atașamentul că felul în care procedezi acum este singurul fel posibil prin care poți atinge acele rezultate. În momentul în care noi înțelegem că nu este singurul fel posibil, iar acest lucru se realizează prin migrarea de la o gândire mentală la o abordare spirituală, din inimă, atunci, deodată, aceste atașamente se transformă într-o plajă de multiple posibilități, ce ne dau acces la a aborda perspectiva necesară în gândire pentru a onora obiectivulx. În momentul în care facem acest lucru, ce se întâmplă este că rezistența nu numai că dispare, ci se transformă în acceptare, iar la următorul nivel, în a fi primitor cu noutatea, în a o dori, a o absorbi, a o cauza și a o trage către tine.

În momentul în care îți dorești noutatea, nu numai că nu îi mai rezisti, nu numai că o accepți și ești pasiv, cum sunt foarte mulți oameni, dar o apuci și o tragi către tine, o încorporezi în disciplina ta. Înțelegând relevanța inteligenței artificiale, a realității virtuale, înțelegând relevanța proiectului Spiritonomics, iată că eu trag către mine aceste tehnologii, aceste proiecte, aceste acte de muncă și hărnicie, tocmai pentru că doresc să le văd realizate, nu le rezist și sunt foarte proactiv în legătură cu ele. Le cauzez absorbția intențională și includerea în toate disciplinele vieții.

Înțelegând aceste lucruri, îmi permit să fiu deschis, să fiu flexibil, dar mai mult, să renunț la atașamentele față de o

eră care va fi defunctă curând, o eră care, foarte curând, va fi îngropată sau scoasă din uz. Așa cum am trecut prin momente în care caseta audio a dispărut și CD-ul a fost la modă, apoi CD-ul a dispărut, a apărut DVD-ul, iar acum DVD-urile nici nu mai sunt, pentru că avem deja cloud și hard disk-uri externe. Nu mai este o formă de abundență să ai o casetă video. De fapt, lumea se întreabă ce e aia. Și atunci, înțelegând că lucrurile evoluează cu asemenea viteză, mai are rost să-mi fixez intenția, viața și stilul de viață, să mi-l construiesc în jurul unor lucruri care mor oricum?

Care este cel mai permanent lucru în jurul căruia pot să-mi construiesc destinul? Resursele mele interioare, felurile de a fi. Ele sunt elementul central, ele sunt axa în jurul căreia îmi structurez caracterul, în baza resurselor pe care le conțin, acelor pe care vreau să le devin, acelor pe care vreau să le transmit, să le încorporez în conștiința colectivă. Nu văd rostul de a mă atașa de chestii care oricum nu promit permanență.

Cum să creezi o viață dinamică și vibrantă?

Dinamismul presupune energie cinetică. Energia cinetică presupune mișcare. A fi vibrant presupune că sufletul îți este mișcat. Din start, doar aceste cuvinte denotă că un stil de viață ce presupune mișcare și vitalitate are legătură cu devenirea. Singurul lucru care poate să promită acest scenariu este crearea unor obiective în interiorul cărora te

regăsești și care generează, în momentul prezent, pasiune și motivație în legătură cu a le atinge. Deci, dacă vrei un stil de viață dinamic și vibrant, este necesar să setezi obiective de vibrație înaltă în viitorul tău, obiective care promit evoluție. Evoluția către creștere generează, în momentul prezent, capacitatea de a aborda viața drept o călătorie care merită. Merită efortul, merită timpul, merită costul, merită oamenii cu care te însoțești pe drum și, mai mult, merită contribuția și moștenirea pe care o lași celor din jurul tău în momentul în care a sosit timpul să pensionezi corpul, să migrezi către o altă identitate. Aceste lucruri sunt esențiale în stabilirea obiectivului.

Cine și-ar pune un obiectiv care te lasă cu fața inertă? Cine ar pune un obiectiv care nu-ți mișcă inima? Nu văd de ce oamenii ar pune în agenda lor obiective care nu le fac inima să bată. Mi se pare doar natural să pun în agenda mea obiective care mă fac să zâmbesc, care-mi cauzează o experiență superbă alături de oameni extraordinari și care îmi oferă un stil de viață în care mă regăsesc și pe care îl iubesc. Așa trăiesc fiecare clipă. Nu am proiecte de alt fel.

Curiozitatea ca motor al dezvoltării continue

Dezvoltarea continuă presupune nu numai evoluția personală, ci și evoluția colectivă, și chiar și evoluția creațiilor pe care le-ai pus în lume la un moment dat. Se spune că atunci când o creație este activă, există și intenția din care s-

a creat. Dacă există o casă, este activă și intenția din care s-a creat acea casă. Dacă există o carte, este activă și intenția din care s-a creat acea carte. Este la fel și aici. În momentul în care eu ținesc, prin evoluția mea personală, nu numai propria creștere, ci și dezvoltarea oamenilor din jurul meu, dezvoltarea lucrurilor din jurul meu și dezvoltarea societății din jurul meu, deja am atins un set de perspective mult mai complex care îmi permite să mă implic dintr-un set de paradigme și credințe care cauzează un impact generalizat.

Acest impact este de dorit, pentru că una dintre cele mai mari nevoi ale psihicului uman și ale sufletului omenesc este aceea de a avea relevanță în raport cu specia din care faci parte. Este de a avea un rost în mijlocul oamenilor cu care te însoțești, cu care construiești comunități.

Este foarte importantă dezvoltarea continuă pentru că îți permite să creezi planuri durabile. Mai mult, este un principiu extraordinar de selecție a faptelor care au relevanță pentru acea dezvoltare și, culmea, a faptelor care sabotează acea dezvoltare. Deci, când dezvoltarea este continuă, tu practic selectezi un prezent și ai un discernământ mult mai mare în legătură cu ce ar putea onora sau împiedica dezvoltarea aceluia context.

Reinventarea este o stare naturală a curiozității

Când vezi un om care, cu mare ușurință, își permite să renunțe la părerile personale, să renunțe la validări, la ambiții,

dar să renunțe nu prin resemnare, ci prin detașarea de acele paradigme care, odată folosite, au cauzat rezistență sau disfuncționalități, tu știi că ai de-a face cu un om curios, un om care, în mod autentic, este și conține în caracterul său curiozitatea autentică.

Doar un om curios poate renunța cu ușurință la dogmele din viața sa, pentru că acel om este obișnuit să schimbe permanent paradigmele pe care le onorează, este obișnuit să caute întotdeauna extra posibilități, drumuri și variante de a ajunge la destinație și, mai mult, este obișnuit cu detașarea continuă de ceea ce i-a reprezentat trecutul său până la acel moment. Aceste tipuri de disciplină se vor reflecta instantaneu în caracter, în limbaj, în postură, în îmbrăcăminte, în felul în care omul respectiv interacționează cu semenii săi și va arăta, în mod evident, că acel om este luminat de saltul de curiozitate.

Faptul că un om își reinventează viața permanent, cu ușurință, arată că acel om are deja saltul de curiozitate. Când vezi un astfel de om, el este o simfonie în sine. Este un om capabil de a recrea etaje și etaje de posibilități care îl duc către ceea ce visează. Un astfel de om nu este văzut abandonând. Un astfel de om recreează drumul, taie munții, forează tuneluri, va face tot ce este de făcut ca să ajungă la destinație. Este imposibil de oprit o astfel de persoană. Este inutil de încercat.

Capitolul 8. Curiozitate, creație, integritate

În momentul în care o persoană devine curioasă în legătură cu noile perspective ce pot fi abordate pentru propria dezvoltare, pentru dezvoltarea semenilor săi sau a realității în care trăiește, urmează, în mod responsabil și natural, acțiunea propriu-zisă. Predecesorul acțiunii este creația. Degeaba ai perspective dacă nu crezi o cale. Degeaba ai creat o cale dacă nu ai integritate să-ți dai cuvântul și să execuți ceea ce tu ai creat.

Cu alte cuvinte, triada perspective - creație - integritate, care face subiectul acestui capitol, indică următorul nivel care este posibil de accesat în momentul în care o persoană devine curioasă. Curiozitatea nu înseamnă numai să vezi posibilitatea de a muta gardul. Curiozitatea înseamnă să dorești să crezi ceva și să implementezi pentru a face o diferență. Curiozitatea autentică nu este o trăsătură filozofică, un stil de gândire curios, ci este o cale de acces la acțiuni inovative care transformă mediul în care trăim și acționăm. Iar acest capitol, dezbate exact tema aceasta: cum adăugăm curiozității noastre crearea următoarelor realități ce mută gardurile mai departe.

Care este legătura dintre curiozitate și creativitate?

Cu toții avem posibilitatea de a crea obiective la distanță, de a crea obiective care indică ce visăm, ce năzuim, ce dorim să devenim. Însă următoarea abilitate necesară ca această realitate imaginată să se manifeste în plan fizic este de a crea o cale. O cale înseamnă nu numai o strategie, nu numai planificare, ci înseamnă a o pune în calendar, a calcula resursele, a calcula oamenii necesari pentru a atinge acel obiectiv, a calcula timpul necesar pentru a ajunge acolo, a fi ok cu eșalonarea, măsurarea, cuantificarea acelor indicatori ce îți permit să descoperi unde ești, unde te afli și la ce stadiu din realizarea procesului respectiv ai avansat. Prin urmare, creativitatea este abilitatea unui om de a construi harta transpunerii în lumea fizică a imaginației rezultate din curiozitate.

Este una să fii doar curios și să te întrebi: „*Oare ce-o fi acolo?*” și alta este să te așezi și să desenezi o hartă cu planul de a ajunge acolo. Această trecere, de la un simplu act de curiozitate, la a desena un plan și etapele necesare pentru a ajunge acolo îți permite să te apropii cu încă un pas de transpunerea, conversia în realitate a propriilor gânduri și intenții. Acest lucru va fi dezbătut mult mai pe larg în volumul următor, *Integritatea*, unde vom vedea cum ne dăm cuvântul pentru ca harta respectivă să devină fizic reală, palpabilă.

Cum să transformi ideile în realitate?

Migrația ideilor către realitate depinde de trei factori. Primul este claritatea, adică să ai o viziune eșalonată în legătură cu ceea ce dorești să îndeplinești. Al doilea, foarte important, este surplusul de energie: să deții excedentul de energie, care îți dă posibilitatea de a face această conversie, de a muta lucruri din mintea ta în plan fizic.

Sunt foarte mulți oameni vizionari fără vitalitate. Vitalitatea poate avea bineînțeles mai multe fațete: poate fi vitalitate fizică, poate fi vitalitate financiară. Sunt atât de mulți oameni cu idei, care nu au bani să-și implementeze ideile, pentru că, la nivel financiar, nu și-au dedicat disciplinele necesare pentru a produce resurse financiare. Și, bineînțeles, există oameni fără resurse spirituale, fără vitalitate la nivel spiritual: *„Vreau, visez, însă nu văd”. „Visez la liniște sufletească, dar nu stăpânesc instrumentele de completitudine. Sunt dominat și condus prin viață de o listă de așteptare și, deși îmi doresc liniște, pace sufletească, înțelegere, inspirație, nu văd cum aș putea curăța sufletul meu de lucrurile care mă bântuie.”*

Și, bineînțeles, ultimul factor se referă la implementare. Implementarea presupune, la propriu, integritate, capacitatea unui om de a respecta cuvântul dat și de a aplica ceea ce s-a stabilit. Acest parcurs al drumului de la idee, vis, năzuință, obiectiv, către o realitate fizică, manifestată în mod concret, într-un plan măsurabil, poate să se desfășoare sub

impactul aceleiași persoane sau al unui grup de persoane, în cazul în care vorbim despre o echipă. În orice caz, presupune ca omul să aibă o relație puternică cu propriul său cuvânt. Presupune integritate.

Oricât de vizionar, genial, creativ și curios ar fi un om, absența integrității face imposibilă implementarea și concretizarea realității. Oricât de frumos ar gândi cineva sau cât de împlinit s-ar simți în urma unor gânduri pozitive, starea de împlinire nu apare ca urmare a calității gândurilor, precum „*Ah, ce frumos am gândit, mă simt împlinit!*” Nu. Starea de împlinire apare ca urmare a implementării, prin integritate, și a transformării idealurilor noastre în plan fizic, într-o realitate care poate fi măsurată și vizibilă. Iar aceasta depinde doar de calitatea relației cu propriul său cuvânt: puterea de a implementa ceea ce ai spus că vei implementa.

Energia curiozității în procesul artistic

De aici apare și denumirea de *pictură sau artă naivă*. În momentul în care un om devine curios în legătură cu ce se află dincolo de cunoscut, cu ce se află în necunoscut, acest om are capacitatea, la nivel artistic, să treacă dincolo de barierele impuse de tot ceea ce a fost anterior definit în curentul sau aria artistică respectivă, că vorbim de dans, pictură, sculptură sau cântat. Această curiozitate se manifestă până acolo încât ajunge să devină inovativă în legătură cu procesele trecute care încorsetau acel domeniu.

Capacitatea unui om de a fi curios în legătură cu simțul său artistic îi dă ocazia să inventeze noi stiluri. Există oameni care au făcut astfel de lucruri în domeniile în care au activat. Au fost create noi curente în pictură. Pictura impresionistă a fost creată de o persoană care a vrut să vadă dincolo de ceea ce era posibil la acel moment, adică peisaje, autoportrete și locuri din natură. Oamenii aceștia au început să exploreze perspectivele minții, posibilitățile. La fel s-a întâmplat și la nivel de dans. Un om a hotărât să fie curios în legătură cu ce alte feluri de mișcare pot fi îndeplinite de corp, ce alte poziții, ce alte posturi, ce alte dinamici se pot întâmpla acolo.

Acest lucru poate fi transferat oriunde, în orice zonă a simțului artistic: de la modă până la formele pe care le au mașinile. Dacă privim și observăm producția de mașini din industria auto, putem vedea cum, treptat, forma mașinilor s-a transformat într-o aerodinamică futuristă, într-o formă care onorează viziunea de viitor, care întruchipează și urmează gândurile oamenilor despre ce înseamnă dinamic, ce înseamnă aerodinamic, ce înseamnă bun gust.

Arta a evoluat. De ce a evoluat arta odată cu evoluția oamenilor? Oamenii pun gardurile mai departe și la fel se întâmplă și cu domeniile artistice: își elimină gardurile, devin deschise, deschise la hibridizări, la fuziuni cu diferite alte domenii. Există oameni care au mixat sculptura cu pictura. Există oameni care au mixat dansul cu moda. Există oameni care au mixat domenii pentru a da naștere unor realizări și

obiective hibride, care acum străbat și provoacă limitele percepției umane. Este extraordinar să văd astfel de lucruri, pentru că îmi dau seama că oamenii au trecut dincolo de gura lumii și de ceea ce se considera un spirit conservator și s-a ajuns la a fi permisivi, deschiși, detașați.

Explorarea necunoscutului pentru a crea ceva nou

Deși generează frică și disconfort, necunoscutul stochează noutate. Indiferent din ce perspectivă abordăm situația, necunoscutul va avea același impact asupra corpului, și anume va genera frustrare, frică și rezistență. De aceea, oamenii care sunt ancorați adânc în corpul lor vor avea dificultăți și rețineri în a aborda necunoscutul. Persoanele care abordează cu ușurință necunoscutul sunt acelea care nu se confundă cu propriul corp, ci se identifică cu posibilitățile pe care le reprezintă, cu idealurile pe care le au, cu viitorul în care trăiesc, cu viziunea și perspectivele de viitor pe care le conțin, cu obiectivele și dorințele pe care le-au formulat.

Pentru a putea explora necunoscutul dintr-o zonă de creativitate, deschidere, acceptare și înțelegere, pentru a procesa senzațiile corporale, care de cele mai multe ori sunt din familia frustrare, frică, rezistență, este necesar ca oamenii să se identifice cu spiritul lor. Evoluția este o îndemânare spirituală.

Explorarea, curiozitatea sunt activități spirituale: accepți felul în care corpul tău se simte ca urmare a ieșirii din zona de confort, accepți mesajele de eroare și avertisment pe care ți le transmite corpul: *nu am hărți, nu știu încotro mă duc, habar n-am ce fac aici, nu sunt în siguranță*. Și, în timp ce accepți trăirile propriului corp, te conectezi în continuare cu obiectivele și visurile tale. Acest tip de disciplină cauzează omului puterea de a se imersa în noi posibilități și perspective, indiferent de ceea ce corpul acelei persoane trăiește. Și aceasta este una dintre disciplinele marilor creatori: de a trece dincolo de pragul de oboseală, dincolo de limita raționalului, dincolo de gura lumii, de a merge dincolo de garduri, dincolo de limite, de blocaje, de baraje. De ce? Pentru că acolo, la nivel spiritual, își găsește satisfacția de a fi cauzat ruperea barierelor, de a aduce spiritul inovativ din invizibil în viața reală.

Cum să vezi oportunitățile creative în orice?

Oportunitățile creative, oportunitatea de a depăși paradigmele, de a avea un spirit autentic curios în legătură cu ce este posibil dincolo de ceea ce există chiar acum în realitate, se descoperă prin capacitatea de a extinde, de jur împrejurul vieții tale, de jur împrejurul spațiului tău, ca stil de viață. A putea vedea în orice o oportunitate de evoluție, o oportunitate de a fi curios și de a îmbunătăți, se transformă în impecabilitatea de mai târziu, din volumele avansate.

Impecabilitatea reprezintă a merge prin lume cu un spirit nu critic, ci cu un spirit de îmbunătățire, dezvoltare și curiozitate în legătură cu următoarea versiune, ce ar aduce un nivel și mai mare de utilitate. Această impecabilitate, care este curiozitatea într-o formă evoluată, permite ca orice detaliu din lumea ta să poată să-ți ofere un feedback despre cine ai deveni dacă ai lăsat acel lucru într-o stare mai avansată, mai evoluată decât l-ai găsit.

Această capacitate de a transforma orice reprezintă o trăsătură de personalitate. Când poți transforma orice din preajma ta, asta nu arată că orice din preajma ta este transformabil, ci arată că tu, oriunde te-ai duce, ai o acuitate ridicată, o abilitate bine dezvoltată de a descoperi utilitatea viitoare, într-o formă mai avansată. Mai mult, să fii dornic și capabil să transformi acel obiect, acel lucru, acea creație, în ceva care va sluji nevoilor viitoare pe care oamenii le dezvoltă.

Cum practicăm transformarea gândurilor în acțiuni?

Pe măsură ce ne apropiem de capitolul final al acestei cărți, putem observa că energia integrității va fi tot mai prezentă în procesul de realizare și îndeplinire a curiozității. Această practică de transformare a gândurilor în realități se leagă de îmbinarea frumoasă, dansul dintre curiozitate, creativitate și integritate. Gândurile devin realități și acțiuni doar în momentul în care acceptăm viziunea noastră,

hotărâm să alocăm energia necesară și să facem munca necesară, pentru ca acel obiectiv să devină real. Ulterior, nu doar că suntem de acord cu acest proces, dar ne punem și pe treabă în momentul în care manifestăm munca necesară pentru conversia viziunii.

Lucrurile trec din invizibil în vizibil prin faptul că, alături de intenția spiritului, corpul nostru pune în practică acel lucru, făcându-l să devină realitate fizică. Acest tip de conlucrare între spirit și corp se numește *integritate*: spiritul declară, iar corpul execută. Faptul că un corp are această putere de a executa intențiile denotă o relație robustă, frumoasă și curată între spirit și corpul în care trăiește. Această relație este mutuală și se bazează pe faptul că fiecare dintre cele două aspecte ale noastre permite celuilalt să se simtă văzut și revitalizat. Un om integru este acela care are capacitatea de a-și onora cuvântul, dar în același timp are puterea de a-și da cuvântul.

Sunt foarte mulți oameni care nici nu își dau cuvântul: *Ce rost are să îți dai cuvântul dacă oricum nu ai să te ții de el?* De asemenea, există oameni care își dau un cuvânt mai mic decât ar putea să-l dea, pentru a nu se expune sau pentru a nu dezamăgi pe cineva în momentul în care nu reușesc să îndeplinească. Se spune că aceștia „*joacă mic*”. Deși sunt de cuvânt, sunt de cuvântul de fapt: ei nu declară un cuvânt mare în legătură cu impactul pe care ar putea să-l aibă prin curiozitatea, creativitatea și puterea lor de implementare.

Cum te face curiozitatea creatorul propriei tale vieți?

Având în vedere că avem puterea de a seta obiectivele spre care ne orientăm, iar aceste obiective determină o listă concretă cu felurile de a fi în care trebuie să ne dezvoltăm, aceste feluri de a fi devin parte din agenda noastră zilnică, săptămânală, anuală. Astfel, avem de ales în legătură cu creativitatea pe care o putem adresa în propria noastră viață.

Nu este oare un act de putere creativă atunci când alegem să ne aliniem activitățile zilnice cu obiectivele noastre? Nu este aceasta o formă de a ne crea viața, de a pune în practică intențiile noastre? Bineînțeles, există și varianta în care refuzăm să visăm, ceea ce se numește resemnare, refuzăm să acționăm, ceea ce se numește lene sau devitalizare, procrastinare și, bineînțeles, există varianta în care refuzăm să creăm, numită amânare. Însă, în momentul în care punem toate aceste lucruri pe masă, omul devine atât curios, cât și creativ și capabil de implementare.

Capabilitatea de implementare înseamnă că persoana are energia necesară pentru a depune efortul necesar. Sunt oameni care dorm foarte mult din viața lor. De ce? Pentru că încă nu au creat o viziune care să le dezvolte nivelul de energie, de menținere a energiei și o risipesc în direcții care nu sunt coliniare cu obiectivele la care visează. În schimb, atunci când o persoană își aliniază obiectivele, creația și implementarea, deodată acea persoană experimentează succesul. De ce? Pentru că a eliminat din disciplina zilnică

acele lucruri care nu onorează direcția pe care vrea să o urmeze. O astfel de persoană este imbatabilă. Este un om care și-a dat cuvântul și a ales că acest cuvânt devine realitate. Viața va fi modelată după ceea ce acel om a spus, pur și simplu pentru că a spus. Acel om are o relație puternică cu propriul său cuvânt.

Creația este expresia supremă a curiozității

Faptul că un om alege să creeze, iar aici mă refer la o creație conștientă și asumată, este un act de putere personală. Pentru că toți oamenii sunt creatori la un moment dat. Dacă te uiți în viața ta, orice ar fi devenit până la acest moment, este rezultatul creației tale. Însă eu mă refer aici la creația conștientă. În baza curiozității mele, în legătură cu ceea ce este posibil dincolo de gardurile pe care le-am setat până acum, devin interesat să creez și să construiesc puntea către noul tărâm, către necunoscutul în care vreau să îmi extind teritoriul. Această putere de a crea este, de fapt, expresia capacității unui om de a fi curios, de a fi curios în mod intenționat, de a fi dornic să descopere ce este posibil. Când vezi un om că el creează, îți dai seama că acel om a trebuit să manifeste, mai întâi, curiozitate în legătură cu ce se întâmplă ca urmare a intervenției sale în lume.

Cea mai mare parte din oameni nici măcar nu intervin în lume. Se uită la lume ca fiind un spațiu separat, dincolo de geamul casei lor, și consideră că nu există nicio putere în

legătură cu acea lume, așa că *ce rost mai are să intervină?* Această categorie de oameni, în general, se încadrează în categoria celor care nu acționează sau care se simt victime ale condițiilor lor.

În momentul în care o persoană se uită la lume ca fiind terenul său de joacă, un spațiu în care poate implementa nu numai declarațiile și viziunile sale, ci și acțiunile care vor duce viața sa în concordanță cu propriile sale promisiuni, se poate spune că acel om întruchipează și exprimă, în spațiul său, în conștiința sa, în aura sa curiozitatea autentică. Omul respectiv creează ca urmare a faptului că deja a înțeles curiozitatea ca fiind ceea ce provoacă granițele spațiului său la o continuă creștere.

Capitolul 9. Curiozitatea ca energie a iubirii

Curiozitatea reprezintă dorința, disponibilitatea și puterea de a explora dincolo de ceea ce iubirea poate părea la prima vedere. În mod normal, iubirea este capacitatea unui om de a fi cu ceea ce persoana iubită este sau nu este, este capacitatea de a accepta un om așa cum este și așa cum nu este. Curiozitatea în legătură cu iubirea sau aplicată în domeniul iubirii înseamnă să fii disponibil la a deveni tu însuși ceea ce onorează iubirea pe care dorești să o asumi. Acest lucru dă capacitatea unui om, prin propria sa transformare, să stimuleze, să amplifice și să mențină prezența iubirii.

Curiozitatea în iubire reprezintă dispoziția de a explora dincolo de granițele a ceea ce s-a stabilit în lume ca fiind iubire și de a asuma, în nume personal, devenirea necesară a prezenței iubirii pentru a o manifesta. La prima vedere, pare că ar fi sacrificiu sau lipsă de respect. Însă, dacă ne uităm în profunzime, puterea de a avea această dinamică sufletească, de a transforma paradigmele tale, disciplinele, gândurile și comunicarea pentru a onora iubirea este, de fapt, o formă de evoluție. O evoluție care se manifestă nu numai în plan personal, către propria ta existență, ci și în viața acelei persoane pe care dorești să o transformi prin iubirea ta. Acesta este subiectul acestui capitol.

Cum amplifică curiozitatea iubirea de viață?

Cea mai mare parte a oamenilor care sunt conectați prin trecutul lor la cine au fost experimentează, mai devreme sau mai târziu, de obicei mai devreme, sentimentul de resemnare: „*Oricum am văzut, oricum știu, ce rost mai are?*” Despre acest tip de oameni se spune că își pierd pofta de viață, își pierd iubirea de viață și trec prin viață imuni și pasivi față de ceea ce viața pune pe masă, față de ceea ce viața oferă sau față de oportunitățile care apar.

În momentul în care acest om capătă capacitatea de a deveni curios, în mod intenționat, în legătură cu lucrurile care sunt posibile, dincolo de concepțiile pe care le are la acel moment, el poate descoperi că este responsabil să inițieze acțiuni și circumstanțe care amplifică pofta de viață. Descoperă că este treaba lui să-și stimuleze pofta de viață, nu e treaba vieții să-l stimuleze cu lucruri pofticioase.

Acest tip de responsabilitate, adus în curtea propriei persoane, îmi dă puterea să creez eu circumstanțe, povești, atitudini, acțiuni, discipline, aptitudini care mă pun într-o conexiune cu viața, iar această conexiune este animată de pasiune, de poftă, de a trăi viața cu zest, cu bucuria de a trăi dinamic și împlinit. Atunci când facem această alegere adăugăm curiozitate vieții, din propria responsabilitate, fără a ne duce într-o atitudine pasivă de tipul „*viața nu mi-a dat ce-mi trebuia, nu s-au aliniat ploile pe acoperișul meu*”. În momentul în care o astfel de persoană inițiază, în mod

responsabil, din propria sa curte, atitudini de curiozitate autentică în legătură cu „*în ce fel ar fi necesar să privesc viața, lumea, semenii mei pentru a căpăta poftă?*”, atunci acel om începe să observe un inventar al unor tradiții comportamentale sau al unor tipare de gândire care nu mai sunt necesare.

Există tipare de gândire care omoară pofta de viață din oameni. Și acesta este tiparul depresiei, tiparul raționalizării, tiparul justificării: „*am încercat*”, „*deja am făcut tot*”, „*ce rost are?*” Având în vedere că aceste tipuri de exprimări și comportamente omoară pofta de viață, în momentul în care devine propriul meu job să creez atitudini care amplifică iubirea, să devin curios și responsabil, să îmi asum că este treaba mea să creez iubirea acolo unde doresc, deodată viața capătă sens. Deodată viața ne tratează diferit. S-a schimbat oare viața? Nu. S-a schimbat locul în care invit viața. Ne-am pregătit sufrageria, casa, locul, spațiul, inima și, deodată, viața intră cu toată intensitatea, intră pentru că este primită. Într-o inimă mică nu are loc o viață mare. Este necesar să-mi dezvolt această abilitate de a fi primitor cu ceea ce viața are de pus pe masă.

Explorarea relației dintre curiozitate și compasiune

În momentul în care devii interesat să te conectezi cu semenii tăi de la un nivel lateral, asemenea managementului participativ în business, devii interesat să vezi: *oare cum a*

văzut viața omul de lângă mine, fiind tot om? și aș putea și eu să văd viața dintr-o asemenea perspectivă? În momentul în care faci conexiunea dintre compasiune și curiozitate, ai puterea de a înțelege cum au gândit oamenii, de ce au făcut ce au făcut, de ce au trăit cum au trăit și de ce sunt în situațiile în care sunt. Această stare de compasiune ne permite să fim curioși în legătură cu felul în care noi am putea proceda pentru a ajunge în situații ce ne apropie de obiectivele noastre.

Compasiunea în relația cu oamenii din viața noastră nu numai că ne duce la o conexiune de calitate, dar ne permite să relaționăm dintr-un spațiu în care înțelegem, acceptăm și primim experiența lor ca fiind nejudicabilă. Previne apariția judecății și, prin urmare, înlătură cu totul necesitatea procesului de iertare, care este un mare pas pentru omenire. În al doilea rând, aduce și încurajează existența acceptării în avans, iar asta generează o conexiune umană extraordinară, care stă la baza libertății colective. Când un om poate fi cu ceea ce celălalt a ales și înțelege cum a gândit pentru a face acea alegere, deodată apare starea de compasiune, de acceptare, de libertate totală.

Motivul pentru care, în acest moment, în România, există tulburări în jurul procesului electoral este pentru că o anumită categorie de oameni nu a putut accepta felul în care a ales o altă categorie de oameni, culmea, majoritară. În momentul în care un asemenea procent imens de votanți, de electorat, a fost văzut drept necorespunzător ca urmare a

alegerii lor, acolo a fost pusă crucea acestei generații de politicieni, pentru că s-au pus în contradicție cu egiptul românesc. Asta a marcat marea înmormântare. Acest lucru, atunci când este abordat dintr-o poziție laterală, adică prin compasiune, permite înțelegerea modului în care s-a gândit pentru a se ajunge la asemenea acțiuni. *Din ce paradigme, din ce credințe au acționat oamenii și în legătură cu ce au fost curioși încât s-au îndreptat în acea direcție?* Atunci se poate genera o formă de consens, mai întâi la nivel spiritual, unde este cu adevărat necesar, și, ulterior, la nivel declarativ, comportamental, legislativ, politic și guvernamental. Neînțelegând perspectiva spirituală, această generație de politicieni și-a marcat propria finalitate.

Cum reușim să descoperim frumusețea în tot ceea ce ne înconjoară?

Disciplina de a vedea frumosul, așa cum am discutat în capitolele anterioare, nu reprezintă doar rezultatul unui obicei consistent și integru de a observa frumusețea în ceilalți oameni, ci și capacitatea de a stimula motivația personală pentru a dori să facem acest lucru. Motivația nu se declanșează pe aceleași principii ca frumusețea. Frumusețea este un factor admirativ, este puterea de a vedea în celălalt potențialul său. În schimb, motivația se naște doar ca urmare a faptului că percepi în această acțiune un prilej de evoluție personală. Pentru a le avea pe amândouă în același timp și a

genera motivația ca urmare a observării frumuseții din jurul tău, este necesar să conștientizezi impactul pe care această frumusețe îl are asupra ta, asupra spațiului tău, asupra vieții și lumii tale. Fiind înconjurat de frumos, ai ocazia să devii un om mai bun, cu un acces mai facil și mai rapid către ceea ce dorești să îndeplinești, către obiectivele tale. Acest lucru poate motiva. În momentul în care unifici cele două motivații și îți cultivi îndemânarea de a observa frumusețea în spațiul tău, ajungi nu doar să o vezi, ci să îți dorești să o vezi.

Nu doar să mă disciplinez în a vedea frumosul, ci să înțeleg că această practică reprezintă, de fapt, un stimulent care mă crește ca om. Cum? Prin faptul că frumosul, apărând repetitiv în spațiul meu și devenind parte din disciplina mea zilnică, mă obișnuiește să inventariez lucrurile frumoase din jurul meu, iar acest proces mă motivează să vreau să mă văd și pe mine ca un om din ce în ce mai frumos. Iar asta stă la baza nu doar a iubirii de sine, ci și a capacității de a fi inspirațional.

Văzându-mă un om frumos, pot pune în lume rezultatele frumuseții mele într-un mod autentic. Atunci când îți dorești să inspiri oamenii, diferența dintre a fi pur motivațional și a fi inspirațional constă în faptul că tu conții sau nu trăsăturile pe care vrei să le transmiți. Inspirația înseamnă să întruchipezi acele trăsături, să le trăiești și să le exprimi prin propria ta existență. Motivația, în schimb, înseamnă adesea doar a vorbi despre ele, fără a le integra în mod real. Există speakeri motivaționali care depun eforturi în

a îndemna oamenii să devină ceea ce ei înșiși nu sunt încă, dar un speaker inspirațional trăiește deja ceea ce îndeamnă pe ceilalți să fie. Asta este diferența dintre leadership și șefie. Leadership presupune că tu conții lucrurile pe care le propovăduiești și șefia presupune că alții ar trebui să se comporte ca și cum le-ai conține.

Cum deschide curiozitatea inima către lume?

În momentul în care devii curios, starea de vulnerabilitate pe care o conții în inima ta, adică aceea de a fi deschis la a pierde atașamentele, fixismele, credințele limitative prin care te defineai odinioară, această deschidere de a desface straturile de ceapă pe măsură ce crește miezul, îți dă ocazia să te reînnoiești permanent. O inimă care are această capacitate, de a se deschide către lume, vine tocmai din faptul că înțelegi că lumea conține motivația și prilejurile creșterii tale.

Un om nu poate crește decât ca urmare a interacțiunii cu mediul în care trăiește. De cele mai multe ori, când diverse specii din diferite regnuri s-au izolat de mediul exterior, au dezvoltat afecțiuni legate, în special, de sistemul lor imunitar și, cel mai mult, de sistemul social, de integrare și apartenență. Aceasta a făcut ca mecanismele biologice să nu funcționeze în mod natural. În momentul în care inima ta se deschide către lume, înțelegând că lumea este motivul pentru care tu trăiești, exiști și este șansa ta de a face o

diferență pentru a reconfirma valoarea de sine, această înțelegere cauzează ca oamenii să poată să dezvolte, prin curiozitate, o aptitudine exersată în fiecare secundă: să devenim autentic curioși în legătură cu felurile în care o interacțiune sănătoasă cu lumea ne poate transforma. Iar această deschidere și vulnerabilitatea autentică în legătură cu lumea ne pune inima într-o postură de siguranță.

Nimeni nu ne poate influența decât propria noastră alegere și propria noastră semnificație. Nu există nimic care să ne poată opri din a intenționa. Poate ceva ne poate restricționa corpul din a face mișcări, cătușe, o cădere, o pandemie. În schimb, nimeni nu există pe această planetă, iar eu cred că nici în întregul Univers, nici măcar Dumnezeu, care să ne poată opri din a intenționa. Intenția nu poate fi strunită din nimic. Intenția este specifică unui om liber și curios.

Energia iubirii prin întrebări și descoperire

Oamenii devin din ce în ce mai interesați de a crea și a trăi iubirea în preajma lor. Una dintre disciplinele care susțin cel mai mult această realizare este capacitatea de a fi interesați de semenii noștri, de oamenii din jurul nostru, fie că este vorba de iubire romantică, iubire de semeni, iubire de specie, iubire de viață, iubire de Univers. Toate aceste subclasificări ale iubirii presupun aceeași disciplină: de a fi curios în legătură cu contribuția pe care o pot aduce în spațiul meu către dezvoltarea și creșterea calibrului vieții. O

persoană care aduce în viața sa această energie și, mai ales, o face prin descoperire, prin curiozitate și prin adresarea de întrebări relevante denotă interes în a se conecta cu semenii săi. Denotă și o autenticitate sporită a ascultării sale în legătură cu perspectivele ce se nasc în spațiul său. Oamenii care ascultă în mod autentic și care își dăruiesc timpul către semenii lor, denotă, cel mai des, un nivel de conectivitate socială foarte ridicat, un nivel de empatie, de compasiune, de acceptare, de non-judecată. Aceste persoane, în general, au succes la nivel social.

Oamenii pe care îi auzim cel mai des cu fraza „*nici nu vreau să aud*” sunt deconectate social. Nu au motivație și, prin urmare, nici retribuție din activitățile sociale. Sunt izolate, antisociale, poate chiar ostile și agresive. Însă atunci când dezvoltăm în noi capacitatea de a asculta autentic semenii noștri, printr-o curiozitate profundă în legătură cu felul în care ei gândesc la intersecția cu lumea noastră, atunci apare acest interes de a construi, la nivel social, structuri care au rost, care au utilitate și care dau rost oamenilor. Asta înseamnă o persoană conectată social. Un lider social, un lider spiritual va crea și va fi responsabil să creeze prilejul de unificare a oamenilor.

Aceste lucruri se creează printr-o curiozitate autentică față de nevoile celor din jur și prin înțelegerea modului în care realizările sau obiectivele lor se implementează pentru a le aduce împlinirea. Un lider spiritual creează împlinire în oamenii săi prin crearea unor contexte în care toată lumea își

poate îndeplini visurile. Și aceasta este o formă de curiozitate colectivă.

Cum să privești viața cu ochii curioși ai iubirii?

Iubirea are marea putere de a amplifica orice întâmplare. Iubirea nu restrânge. Iubirea amplifică. Iubirea găsește motivele pentru care merită să duci acel lucru mai departe. Se poate distinge clar un om care iubește față de un om care nu iubește. Unul rezistă, se împotrivește și oprește persoana din a nu depăși limitele în care se manifestă propriul control. În schimb, în prezența iubirii, vedem oamenii că au puterile amplificate de persoana care îi iubește. Acest lucru se reflectă în orice structuri sociale, economice sau personale.

În momentul în care o persoană devine responsabilă pentru a găsi prilej de iubire, această persoană va fi curioasă, atentă și vigilentă în a descoperi lucrurile care fac persoana respectivă să se simtă iubită. Și nu va folosi aceste lucruri drept prilej de control, ci va folosi aceste lucruri drept prilej de a amplifica persoana respectivă, tocmai către direcția evoluției lor. Culmea este că aceste lucruri, nefiind condiționale, nici măcar nu se atașează de prezența acelor persoane în viața lui sau a ei. Un om care iubește depășește atașamentul față de prezența acelei persoane. Cel mai des comportament în iubire este următorul: *dacă nu mă iubești pe mine, atunci nu vei mai avea beneficiile pe care le-ai avut*

până acum. Nu vei mai primi respect, siguranță, tandrețe și așa mai departe.

În schimb, în momentul în care iubirea apare prin mijloacele curiozității, omul devine interesat de viața celui dincolo de granițele contextului respectiv. De exemplu, într-o companie, te respect ca om și după ce ai lucrat cu sau pentru mine și oriunde te-ai duce, sunt interesat să reușești. Felul în care colaborăm în Createrra este că noi colaborăm numai cu antreprenori. Și primul lucru pe care îl spunem în momentul în care pornim o colaborare este: *vrem ca tu la plecare să pleci fericit că ai primit tot și că ești în lume un om mai bun, un antreprenor mai bun, o persoană care poate să-și atingă obiectivele mai departe în propria sa viață*. Asta este prima declarație la orice colaborare pe care o avem. Iar acei oameni aleg să stea, să se dezvolte și pleacă zâmbind, strângându-ne în brațe, pentru că se duc într-o viață în care ajung cu iubirea despărțirii și cu înțelegerea că acel moment al despărțirii era necesar să se întâmple.

A vedea posibilități nelimitate în cei pe care îi iubești

În momentul în care tratezi viața prin curiozitate ajungi să vezi dincolo de limitările pe care le ai și să dorești să împingi gardurile mai departe, din curiozitate, din detașare și din dorința de a evolua. Nivelul următor al curiozității autentice este curiozitatea de a face acest lucru pentru oamenii din jurul tău: să începi să-ți imaginezi cum ar arăta

acea persoană dacă ar dobândi o aptitudine, un fel de a fi sau o calitate ce ar împinge orizonturile mai departe.

Și curiozitatea socială, curiozitatea colectivă nu se oprește aici, ci merge la nivelul la care îți dedici timp, resurse și eforturi pentru a dezvolta acea persoană la nivelul la care se declanșează curiozitatea și începe ea însăși să vadă diferit raportarea cu circumstanțele vieții, cu situațiile, cu provocările pe care le are. Cu alte cuvinte, să ieși din sfera personală în care îți manifesti curiozitatea în legătură cu propriile alegeri, propriile visuri, propriile direcții și obiective, și să te duci în sfera colectivă, în care vezi cum o persoană ar putea să depășească provocările dobândind, prin această curiozitate, niște abilități ce o trec dincolo de pragurile cu care se confruntă. Aici, această curiozitate colectivă dobândește un impact mai mare. Această abilitate ajunge să se transmită, la un moment dat, prin inspirație, dar, în general, se regăsește în faptul că persoana afectată, cea terță, devine conștientă că a fost susținută în împlinirea propriilor obiective cu mai mare putere decât ar fi reușit să o facă ea însăși.

Am fost curios în legătură cu trăsăturile de caracter necesar a fi dezvoltate, am fost în susținere de multe ori în zone în care acea persoană dormea, era adormită pe acest traseu al dezvoltării, însă momentul relevant pentru care acest efort merită absolut fiecare secundă este atunci când acea persoană devine conștientă că am fost curios în numele ei, iar acest tip de relaționare se transformă în cauzalitate, în

recunoștință, în empatie, de cele mai multe ori într-o iubire foarte frumoasă.

Iubirea asta de semeni, care apare indiferent de context, la nivel romantic, la nivel social, la nivel de business, în echipe, la nivel de prietenii, cauzează o formă de unitate care nu poate fi zdrobită, nu poate fi fisurată în niciun fel, pentru că toate demonstrațiile necesare pentru a cauza certitudini și siguranță deja au fost realizate. Eu văd asta ca pe o formă supremă de unificare. Este o formă de unitate în care toți sunt ca unul și unul ca toți. Cred că despre asta vorbea Alexandre Dumas în *Cei trei mușchetari*: „*Toți pentru unul și unul pentru toți.*” Atât de multe experiențe au avut împreună încât nu mai există niciun soi de întrebare sau demonstrație care poate să pună sub semnul întrebării acea relație, acea prietenie, acea romanță, acel context.

Curiozitatea creează conexiuni profunde și iubire autentică

În momentul în care un om depășește sfera vanității personale, depășește această pasivitate și resemnare în legătură cu explorarea spațiilor din jurul său, omul respectiv dezvoltă disciplina de a fi curios în legătură cu felurile de a fi care îl pot conecta cu oamenii relevanți sau cercurile relevante. Acest tip de structură face trecerea între cele două forme de iubire: iubirea condiționată, *te iubesc dacă*, către forma de iubire necondiționată, *te iubesc oricine ai fi, orice ai*

fi, orice ai face, orice ai spune. Cred că este cel mai apropiat pas pe care poate să-l facă o persoană în a veni în întâmpinarea iubirii materne. Iubirea maternă este singura care atinge această performanță. Nici măcar un tată nu poate face chestia asta. Iubirea maternă înseamnă să iubești propriul copil, indiferent ce ar fi, cum ar alege, ce ar face.

Cel mai apropiat pas de această iubire este iubirea curioasă, acel stadiu în care dorești să susții dezvoltarea unui om și ești curios în legătură cu ce ar putea să experimenteze în viața sa atunci când se deschide către fluiditatea ființei și a inimii. În acest tip de iubire, condițiile de participare și retribuire sunt complet eliminate, iar iubirea devine o forță necondiționată, care susține creșterea fără a impune așteptări. Acesta este apogeul iubirii pentru orice om care nu a experimentat dragostea maternă, fie că este vorba de bărbați sau femei care nu au devenit mame.

Iubirea este cel mai frumos rezultat al curiozității

Doar curiozitatea te poate arunca într-un teren unde nu ai control asupra propriei îndrăgostiri, într-un spațiu nelimitat de joacă în care certitudinile sunt puse la îndoială și frustrările devin doar provocări de depășit. Doar iubirea te poate ghida în această călătorie, trecând prin toate aceste etape cu o deschidere totală. Iubirea adresată în mod curios, în care un om experimentează starea de curiozitate autentică: „*ce o să fiu eu?*”, „*cum mă voi transforma?*”, „*ce va*

ieși din această situație?” „ce voi învăța din acest context, din acest business, din această relație sau romanță?” Eu cred că acesta este rezultatul în care iubirea a fost amplificată de dorința de a te crește, de a-i crește pe ceilalți și de a crește lumea în care trăiești. Iar acest rezultat nu poate fi obținut prin resemnare. O iubire resemnată nu dă șansa omului de a-și lăsa deoparte vanitățile, credințele, de multe ori chiar și principiile, într-o onorare a acelei iubiri. Iubirea și curiozitatea sunt singurele care, împreună, pot face aceste lucruri.

Capitolul 10. Viața ca o călătorie a curiozității

Dacă ne uităm la viață ca la un eveniment electromagnetic, faptul că o inimă pulsează înseamnă că există în viața unui om momente în care intervin provocări care îi pot face inima să nu mai bată, să i se oprească. Acolo este vital ca omul să dezvolte acel comportament de curiozitate, de a mai da o șansă, de a fi autentic interesat de ceea ce este posibil dincolo de propriile experiențe personale, de a-și da sieși și de a da lumii o șansă. Oamenii care au procedat astfel au găsit puterea nu doar să-și dezghețe inima, nu doar să depășească experiențele trecute, ci și să-și dea ocazia unei noi vieți, unei noi șanse, oportunitatea de a se mai avânta încă o dată în brațele incertitudinii și ale necunoscutului, mizând pe un lucru pe care nimeni altcineva n-ar miza în afara curiozității.

Oare ce ar putea ieși de aici? Hai să vedem! Voi încerca încă o dată. Sunt curios ce ar putea să se întâmple, sunt dornic să ofer timpul, resursele, viața, corpul acestei oportunități pentru a testa, pentru a retesta și poate a reconfirma credința în umanitate. Credința în faptul că ceva acolo poate fi rezervat mie și îmi va restarta inima. Această curiozitate stă, de fapt, la baza restartării câmpului electromagnetic. În orice context, fie că vorbim de o resuscitare propriu-zisă în domeniul medical, unde cuiva i se

mai dă o șansă chiar dacă inima i s-a oprit, fie că vorbim de a restarta emoțional viața unei persoane, capacitatea de a face astfel de lucruri pentru semenii tăi vine exclusiv din curiozitatea față de cum ar putea decurge acel proces: *Cum ar putea arăta acea persoană caldă? Ce șanse are o companie dacă i se mai oferă o șansă?*

În acest moment, mă aflu în pragul achiziției unei companii care, pe baza rezultatelor financiare, a demonstrat că „merită” să moară: risipă, superficialitate, lipsă de viziune. *Oare cum trebuie să gândesc pentru a prelua această companie aflată în pragul falimentului și a-i oferi o șansă la belșug? Cum trebuie să gândesc pentru a mă pune în postura de a crea această oportunitate? Nu este oare necesar să fiu autentic, interesat și curios, să cred în potențialul direcției sale și în faptul că ar putea deveni un succes?*

Imaginează-ți că la fel se întâmplă și cu oamenii. Vezi un om cu inima oprită și, din curiozitate, îi oferi o șansă, doar pentru a vedea cum arată acel om rece atunci când inima din pieptul său începe să se încălzească din nou. Doar această curiozitate aduce în sufletul acelei persoane vibrația unei noi vieți, dorința de a trăi, dorința de a încerca, puterea de a avea încredere în sine, iar, mai mult, puterea revitalizantă de a ști că se poate avea încredere în ea. Și acest lucru este ceea ce mișcă oamenii de fapt.

Gândul că am o utilitate și că se poate avea încredere în mine este ceea ce restartează sufletul unui om și doar curiozitatea poate face asta. Resemnarea nu se va așeza la

această masă din start. Resemnarea va miza pe eșecul acestui proiect. Curiozitatea va pune toată miza pe acest proiect.

Cum să trăiești în fiecare zi cu mirare și entuziasm?

Așa cum spuneam, unul dintre factorii cei mai eficienți în declanșarea curiozității este mirarea, acel spirit de a fi practic stupefiat, uluit de ceea ce ți se întâmplă, nu ca urmare a faptului că acele lucruri sunt neapărat noi, ci ca urmare a alegerii unei atitudini de recunoștință și pasiune față de viață. O foarte mare parte din oameni încă tratează viața cu distanță și răceală. În momentul în care poți dezvolta acest spirit de uluire, de mirare, de a primi viața cu curiozitate, cu un spirit întrebător și totuși primitiv, îi dai omului șansa să trăiască o viață care manifestă pasiune, în care fiecare experiență este umplută de recunoștință și de acceptarea faptului că: *iată, mi se întâmplă mie și mulțumesc vieții că trimite aceste lucruri către mine. Sunt complet mirat că m-a văzut dintre toți și m-a ales pe mine să-mi dea o asemenea binecuvântare, să-mi pună darul vieții în brațe, să trăiesc cu pasiune.*

În momentul în care aduci această mirare ca atitudine, dispare deodată stereotipismul și banalitatea din viață. Dispare acea normă de plictiseală și de „*Am mai văzut asta, am mai trăit, n-are rost*”, adică exact acei inamici principali ai recunoștinței. În momentul în care aduci curiozitatea, această

atitudine uluită, de multe ori stupefiată, surprinsă, readuci în viață surpriza și faci să dispară complet plictiseala, stereotipismul și pasivitatea „*Cine n-a mai văzut? Cum s-a mai întâmplat?*”

Odată făcut acest salt către o atitudine de gratitudine față de viață, oamenii devin capabili să o trăiască cu poftă. Curiozitatea devine o cutumă, o obișnuință, dar mai mult decât atât devine o disciplină a recunoștinței față de viață și față de reprezentanții ei, oamenii. Când viața vine către tine prin oameni care îți restartează inima, acolo este inevitabil să reconstruiești nu doar încrederea în oameni, ci și capacitatea de a readuce în lume recunoștința și bucuria de a trăi, chiar în mijlocul unei vieți tumultuoase. Și „*tumultuoasă*” nu înseamnă neapărat doar o viață plină de bine. Înseamnă să fii recunoscător pentru orice vine, pentru că darul vieții îți oferă darul simțirii. Dacă ai fi mort, n-ai putea simți nimic, nici bun, nici rău. Bucuria de a trăi vine la pachet cu toate, bune, rele, și cu pofta de a le trăi pe toate. Iar asta este o mare putere.

Alegerea de a învăța constant din tot ce trăiești

În momentul în care observăm că fiecare oportunitate din spațiul nostru devine un prilej de achiziție a unui nou fel de a fi, ba chiar un prilej de acceptare, absorbție și devenire în raport cu ceea ce curge către noi, omul începe să fie interesat de orice în viața sa. Devine curios în legătură cu

orice ar putea veni, pentru că fiecare circumstanță devine o ocazie de evoluție, de creștere, de a muta un gard puțin mai departe. Este un prilej de a upgrada, de a actualiza la un nivel superior fiecare credință care te-a adus până aici. Relaționându-se astfel cu viața și ceea ce aceasta trimite către noi, curiozitatea devine o disciplină extrem de permisivă cu semnificațiile pe care le atribuim evenimentelor.

Oamenii devin profund interesați să acorde fiecărui moment, fie el bun sau rău, o semnificație care le onorează obiectivele. Oamenii încep să vadă, chiar și în lucrurile care îi rănesc, chestii care îi pot susține să își îndeplinească menirea în viață, versus acele versiuni de oameni, de la acel nivel de înțelegere în care totul este fatidic, totul este împotriva lor și totul este ostil.

Această evoluție, de la un om care abordează viața cu pesimism, la unul care întâmpină viața la intrare cu pâine și vin, cu un spirit de ospetie primitiv, este imensă, este o diferență ca de la cer la pământ. Omul acceptă destinul său și tocmai asta îi dă puterea de a modela destinul, prin faptul că accepți că ai putere cu destinul, cu agenda, cu obiectivele, cu anturajele, cu trăirile, cu conținutul hormonal, cu postura, deodată ești în puterea de a modela ceea ce reprezintă viața ta, iar astea vin din beneficiul unei curiozități în legătură cu ce se află dincolo de gardurile pe care astăzi le am în jurul meu și care mâine probabil vor fi mult mai încolo.

Cum să îmbrățișezi fiecare moment ca pe o aventură?

În momentul în care o disciplină devine atât de împământenită, atât de evidentă și de consistentă în viața unui om, ea nu se mai răsfrânge doar în activitățile în care a fost inițial implementată, ci ea devine o trăsătură a fiecărei secunde, în fiecare moment. Din secunda în care ai învățat să fii în echilibru cu bicicleta, în fiecare moment înveți să fii în echilibru în viața ta. Din fiecare moment în care ai învățat să înoți prin circumstanțele din viața ta și să găsești o cale, ceea ce devine curiozitatea, ca urmare a transformării sale în disciplină, se transformă în timp într-o trăsătură a secunde. *Sunt curios cu fiecare secundă*, iar asta îmi aduce ceea ce, mai târziu, vom numi în volumele următoare *prezență*.

A fi autentic interesat de conținutul următoarei secunde te lasă nu numai cu puterea prezenței, ci cu dorința, abilitatea și capacitatea de a șlefui secundele imediat următoare; ai putere cu timpul tău. Începi să modelezi destinul tău, nu la nivel de viață pe durata vieții tale, nu la nivel de deceniu sau an, ci ai putere cu fiecare secundă, iar aici integritatea este un factor determinant în volumul următor.

La nivel de interacțiune cu fiecare picătură din viața ta, cu fiecare secundă, ești curios cu felul în care decurge viața la fiecare pas, nu mai ești curios în legătură cu ce o să fie la anul, ești curios în legătură cu ce o să fie acum, în următoarea propoziție. Eu însumi sunt curios în legătură cu ceea ce

urmează să rostesc ca urmare a acestei conversații. Eu însumi nu știu, abia aștept să văd ce iese.

Cât de importantă este practica recunoștinței pentru necunoscut?

Necunoscutul fiind maternitatea devenirii noastre, nimic din ceea ce este acum nu s-a născut din cunoscut, tot ce este nou se naște din necunoscut. *Nu ar fi oare normal să construim o relație de respect, grațitudine, recunoștință cu ceea ce nu cunoaștem, înțelegând că acolo se află geneza propriei noastre evoluții?* Nu putem descoperi nimic nou făcând aceleași acțiuni. Pentru a descoperi ceva nou este necesar să ne avântăm în necunoscut, indiferent ce costuri implică acest lucru. Odată ce descoperim că geneza noutății este de fapt 100% necunoscut, *nu s-ar cuveni oare să onorăm acest nimic, acest necunoscut, pe care nu-l putem cartografia, nu știm ce este acolo, doar putem să ne aruncăm în el?* Nu este normal să stabilim o relație de respect, grațitudine și recunoștință cu necunoscutul care a fost, care este și care va fi în viața noastră?

Dacă închidem această relație și o transformăm într-o relație resemnată, *oare nu promovăm la rang de lege banalul, stereotipismul, lipsa de schimbare, stagnarea și poate chiar moartea?* Necunoscutul își merită locul cuvenit în recunoștința noastră, pentru că acolo se naște absolut orice frântură de noutate, din ceea ce nu știm și nici măcar nu știm

că nu știm. Iar asta este sursa noutății, să fim surprinși de ceea ce nici măcar nu știam că nu știam. Acolo se află salturile de conștiință, acolo se află evoluția, acolo se află noutatea pe care noi o căutăm. Propun ca tu să-ți reconsideri, restabilești și să-ți reconstruiești relația cu necunoscutul, cu ceea ce nu știi și nici măcar nu știi că nu știi.

Cum să faci din curiozitate o filosofie de viață?

Fiecare om are o metodologie în viața lui, fie că o aplică inconștient, prin asumarea anumitor pași ce se numesc credințe limitative sau tipare neuronale, fie că are o procedură conștientă, prin care își asumă, observă, acceptă, devine curios, improvizează, îmbunătățește și aplică. Indiferent de structura pe care o avem, cu toții putem să îmbrățișăm curiozitatea ca o filosofie de viață. În orice caz, curiozitatea este o filosofie de viață. Orice facem este o filosofie de viață, dar *cum ar fi să putem să avem acces la a reprograma filosofia noastră de viață, punând acolo lucruri care au sens, într-un mod constructiv, în legătură cu îndeplinirea menirii sau a obiectivelor noastre?*

În momentul în care o persoană îmbrățișează curiozitatea autentică ca fiind o formă de filosofie a propriei sale vieți, practic omul respectiv alege îmbunătățirea permanentă, continuă, alege descoperirea, identificarea și transformarea propriilor sale limitări. Mai mult, cea mai relevantă și importantă practică în această filosofie de viață

este detașarea continuă de paradigmele care nu mai sunt aplicabile în contextul prezentului.

Cea mai mare parte din oameni se închină și îngenunchează în fața unor paradigme care au fost funcționale în copilărie. A dobândi disciplina de detașare continuă față de ceea ce nu mai funcționează sau nu își mai are aplicabilitate în viața noastră înseamnă, de exemplu, să renunțăm la a mai corespunde pentru a fi iubiți, la a ne supune pentru a primi validare, la a fi drăguți pentru a aparține. Toate aceste lucruri nu își mai au rostul la vârsta adultă, dar totuși le aplicăm. Nu mai avem un corp mic, corpul nostru a crescut, suntem adulți, nu mai suntem nevoiți să ne apărăm, nu mai suntem nevoiți să avem un domiciliu impus, nu mai trebuie să fim pe bunul plac al tuturor pentru a putea să le merităm iubirea, de ce încă mai aplicăm aceste mecanisme?

Această procedură de minimalism spiritual îi dă omului puterea de a renunța la cutumele care nu îi mai slujesc și de a aborda, prin curiozitate, obiectivele sale cu noi trăsături care au sens. Așadar, iată cum poate deveni curiozitatea o filosofie de viață. Este minimalism spiritual orientat către utilitate.

Cum arată lumea ca spațiu infinit al explorării?

Având în vedere că orice fel de afirmare este un munte fără vârf, că în spatele oricărei bariere și oricărei limitări

există un spațiu despre care putem fi curioși, având în vedere că lumea spirituală, spre deosebire de lumea fizică, nu are un final, putem înțelege că această călătorie este infinită. Înțelegând infinitatea acestei călătorii, din start, dispare sentimentul de nerăbdare, sentimentul de perfecționism și gândul că am ajuns la un final și nimic nu mai este posibil.

Deodată, cele mai mari afecțiuni care bântuie planeta în acest moment vor dispărea. Și aici mă refer la resemnare, depresie, burnout, FOMO și pasivitate, lipsă de speranță sau resurse de vitalitate. Doar înțelegerea infinității lumii spirituale, în ceea ce privește posibilitățile de evoluție, elimină aceste afecțiuni principale. Culmea este că s-a fi crezut că aceste afecțiuni vor fi eliminate prin soluții chimice sau medicamentoase. De fapt, înțelegerea lucidă a infinității lumii spirituale este ceea ce înlătură gardurile în fața cărora oamenii se îmbolnăvesc de astfel de afecțiuni.

În înțelegerea acestei cărți, ofer oamenilor nu doar un prilej de regenerare, însănătoșire și întremare spirituală, fizică și energetică, ci ofer un ghidaj către a țâșni, a evolua dincolo de limitările ce nu mai sunt necesare și totuși sunt propagate, promovate la acest moment în societatea contemporană. Nu este nevoie să fim în burnout, nu este nevoie să fim depresivi și în niciun caz nu este nevoie să fim pasivi. Chiar mai mulți oameni se conformează cu aceste trei lucruri, de ce? Pentru că ei consideră că viața este finită, că asta este tot ce se poate, că nu se mai poate altceva. Și au pierdut curiozitatea în legătură cu ce ar fi dincolo de asta.

Alegerea de a trăi în prezent cu curiozitate deplină

În momentul în care fiecare secundă în care beneficiem de respirație este îmbibată, este binecuvântată de curiozitate, nu numai că se dezvoltă o generozitate în legătură cu acea secundă, adică devenim capabili să o dăruim la valoarea pe care o punem în interiorul ei, dar mai mult devenim recunoscători că am primit-o de la Univers. Devenim recunoscători pentru fiecare secundă pe care o avem, pentru că fiecare secundă care ne este dată este un nou prilej de dăruire către semenii noștri.

În momentul în care luăm secunda și încercăm să o izolăm, să o transformăm într-un spirit egoist în propriul nostru tezaur, ea va dispărea fără de sens. Singurul fel în care oamenii pot căpăta sens este explorând curiozitatea de a lua fiecare secundă proaspăt primită și de a o dăruia instantaneu lumii în care trăim. Acest circuit de dăruire a tot ceea ce am primit cauzează relevanță și este, de fapt, singurul fel în care căpătăm rost în societatea în care trăim. Este singurul fel de a străbate eternitatea, timpul și de a fi relevanți pentru cine urmează.

Fiecare secundă pe care o investim în această colecție de cărți, în care luăm secunde și le punem într-o educare spirituală a oamenilor care urmează după noi este ceea ce dă cel mai mare rost secunde pe care tocmai am avut-o. Am dăruit-o către toți oamenii care vor urma să citească aceste cărți sau să le vizioneze sau să le aplice sau să le predea altor

oameni. Multe milioane de oameni vor avea secunde binecuvântate datorită acestui act de dăruire care vine din partea noastră acum. Și singura formă în care putem folosi timpul nostru, în mod relevant, este de a lua secunda în plus care a fost îngăduită de Univers și de a o oferi mai departe oamenilor din jurul nostru.

Viața ca un spațiu infinit de posibilități

În momentul în care devine un reflex să ieșim din finitatea și limitarea identificării cu corpul nostru și intrăm în infinitatea și nelimitarea identificării cu spațiul cuantic, se întâmplă un miracol. Acest miracol este că nivelul nostru de creativitate, nivelul de vitalitate, felul în care abordăm lumea, viața, spiritualitatea, felul în care abordăm relațiile, interacțiunea noastră, felul în care relaționăm cu timpul, cu resursele, se transformă complet. Și se transformă complet în sensul în care noi devenim cauzatori ai oricărei resurse pe care dorim să o creăm. Noi devenim capabili și puternici în legătură cu a crea noile resurse.

Cum anume pot crea un grup de oameni care să îmi fie alături, să spunem, la o sărbătoare, la un revelion? Creez contextul în care se întâmplă. Cum anume pot crea abundența de care eu am nevoie? Luând de la oameni care au de oferit bani în domeniile în care sunt implicat, fie că este vorba de dezvoltare spirituală, trading, imobiliare sau restul disciplinelor pe care le am. Deci, deodată, sunt împuternicit să

obțin orice resurse doresc prin simplul fapt că am fost curios în legătură cu alte posibilități de a aduce lucruri din imaginația mea în realitate. Iar acest lucru, în mod clar, îmi dă puterea de a trăi într-un spațiu de posibilitate, într-un spațiu infinit de posibilitate.

Curiozitatea este cheia pentru a trăi pe deplin

Nicio viață nu este trăită cu adevărat pe deplin până nu este dăruită. Nimic nu are valoare cu adevărat decât atunci când este împărtășit. La fel și cu secunda noastră: o secundă păstrată pentru noi înșine nu poate căpăta valoarea pe care o are atunci când o dăruim oamenilor din jurul nostru. Oamenii deconectați social pot beneficia cel mai mult din curiozitate. Dacă își antrenează curiozitatea de a vedea cum procedează restul, cum anume se conectează, cum anume evoluează, cum anume creează abundență, statut, autoritate, acești oameni au o șansă reală la a redescoperi, prin intermediul curiozității, capacitatea de a trăi pe deplin.

A trăi pe deplin înseamnă de fapt să duci disciplina curiozității în interiorul fiecărui moment. A trăi pe deplin este o disciplină a momentului, a secunde, și poate trăi doar la nivel reflex. Eu nu cred că există o persoană care poate fi conștientă în legătură cu fiecare secundă, în afară de persoana care, în mod autentic, a transformat disciplina curiozității în ceva atât de profund, de adânc și de prezent în viața sa, încât se transmite tuturor proceselor.

Această disciplină, odată construită, eliberează omenirea către următorul nivel, și anume abilitatea de a gestiona conținutul secunde. Este o doză de prezență care reprezintă puntea dintre momentul actual din viața contemporană și momentul în care omenirea se va unifica, ca urmare nu doar a intereselor comune și a obiectivelor pe care le pot formula, ci ca urmare a unei curiozități permanente, completată de compasiune, empatie și iubire față de semenii noștri.

Acest tip de realitate, în care ești curios în legătură cu oamenii din jurul tău, generează în tine puterea de a te vedea ca parte din specia umană și, mai ales, ca o parte relevantă din specia umană. Totodată, aceasta vine cu un bonus, și anume, acela de a trăi pe deplin, cu zero regrete, acela de a fi acordat vieții ce ți-a fost dăruită o semnificație plus o utilitate extraordinară, pusă în slujba omenirii. Doar acolo se poate spune că ai trăit pe deplin. Niciun om care a trăit pentru el însuși nu a trăit pe deplin. Doar un om care s-a dăruit și a dăruit opera sa, motivele existenței sale, munca sa omenirii, a mers mai departe.

Și putem vedea aici oamenii care au străbătut mileniile sau secolele, anii și sunt prezenți ca și cum ar fi lângă noi. Și aici mă refer la Eminescu, mă refer la Isus, mă refer la Marcus Aurelius, oamenii ale căror principii sunt aplicate astăzi în normele spirituale, în normele sociale, în normele legale, chiar dacă prezența lor fizică nu mai este necesară. Ei trăiesc și se

regăsesc în fiecare dintre lucrurile ce sunt prezente în realitatea noastră.

Te provoc, la finalul acestei cărți, să dedici disciplinei curiozității autentice timpul care i se cuvine, pentru a dobândi puterea deplină în legătură cu ceea ce ai de spus în viață către semenii tăi.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
- 8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?**
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă

14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership
35. Entuziasm

- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creativității

IV. Banda Iubirii

V. Banda Inspirației

VI. Banda Unității

VII. Banda Păcii

VIII. Banda Transcendenței

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu

de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru

cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro